

HET ONTSTAAN
VAN HET HEELAL

DOOR

J. RULOF

HET ONTSTAAN
VAN HET HEELAL

JOZEF RULOF

HET ONTSTAAN VAN
HET HEELAL

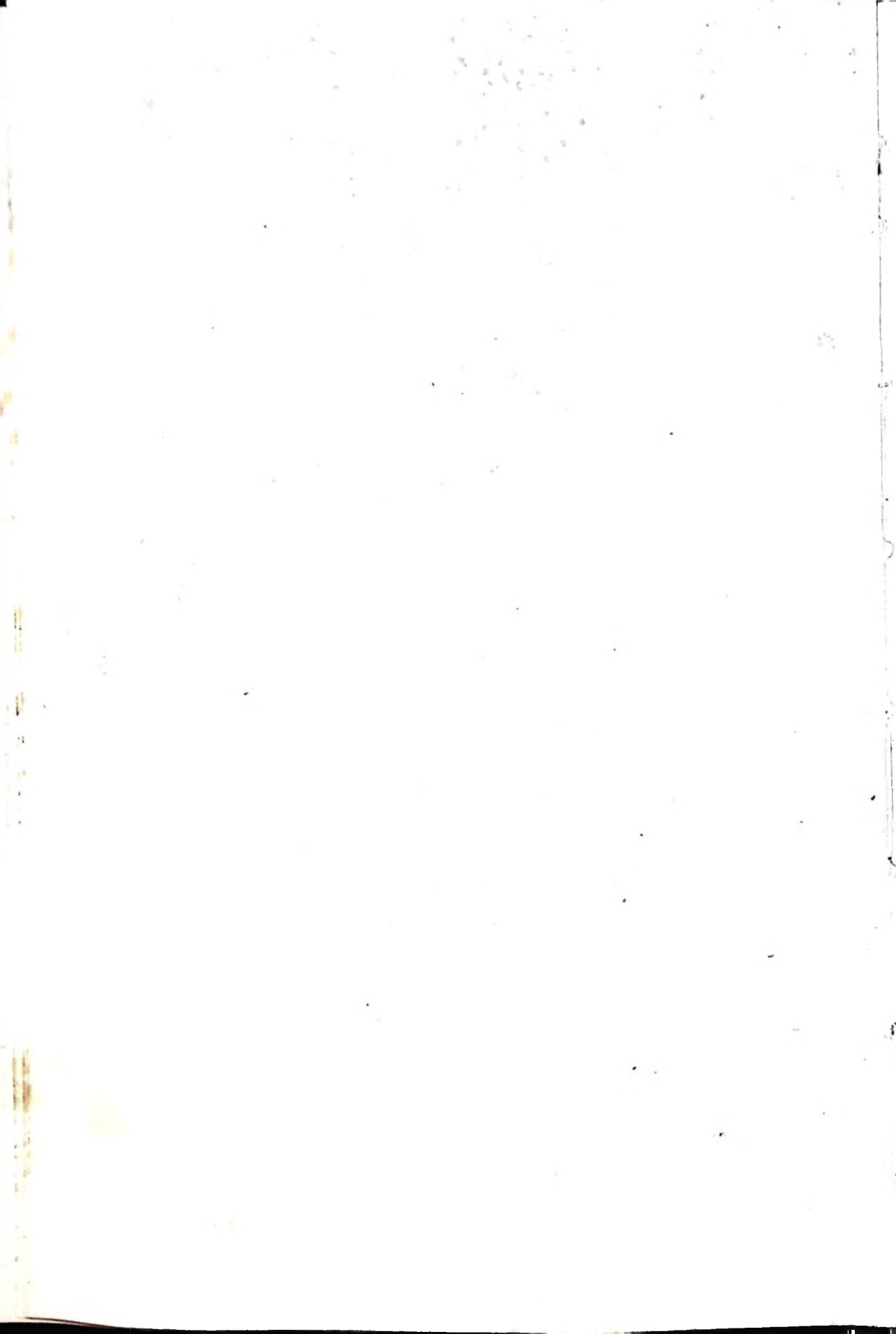
DEEL I

HET STOFFELIJKE ORGANISME

N.V. BOEK- EN KUNSTDRUKKERIJ V/H MOUTON & CO.

'S-GRAVENHAGE

„AAN DE MENSCHHEID.”

„AAN DE MENSCHHEID.”

Jeff Quent.

VOORBERICHT

Geachte Lezer,

Ook deze trilogie heb ik van gene zijde ontvangen. Wat u in al die andere boeken hebt gelezen is wonderlijk, doch dit grenst aan het ongeloofelijke. Toch heb ik dit aan gene zijde mogen beleven en toen het was geschied, werd het vastgelegd.

Hierin behandelt mijn leider het Ontstaan der Schepping.

Dit eerste deel gaat over „Het Stoffelijke Organisme”. Het tweede behandelt „Het Zieleleven” en het derde deel „De Wedergeboorte op Aarde”. Alcar vertelt, hoe hij aan gene zijde werd overtuigd en ik mocht het met hem, door uit te treden, beleven.

Wat moet ik hier aan toevoegen? Alleen zou ik u hier nog op willen wijzen. Alcar sprak in het derde deel van „Een Blik in het Hiernamaals” over mijn mediumschap en dat ik dat in waarheid niet eens in eigen handen heb. Hij zegt daarin, waarom dit noodig was en u voelt daardoor, dat alles wat ik heb ontvangen, de reine en zuivere waarheid moet zijn of ik zou het niet hebben ontvangen. Hoe zou ik, die daarvan nooit heb gehoord, nooit een boek over dergelijke geestelijke wonderen in handen heb gehad, dit toch kunnen vertellen? Waar zou ik al deze wijsheid, al die wonderbaarlijke problemen, de honderden vragen, die in deze boeken worden beantwoord en waarvan wij aardsche menschen niets kunnen weten, hebben opgedaan?

Of u dit wilt aanvaarden, moet ge u zelf af vragen. Alcar zegt, diep in ons ligt het antwoord en dat moet gij voelen, geen mensch kan u dat opdringen.

Ik kan u alleen dit zeggen, dat ik ook deze boeken ontving, nadat

ik alles aan gene zijde had beleefd. Ik sta hier met mijn leven voor in, want ik weet, dat dit heilig is en het voor ons, aardsche menschen, een genade is dit te mogen ontvangen. Het geeft ons antwoord op al onze vragen: Vanwaar wij zijn gekomen en waarheen wij gaan. — Of er een ander leven is na dit verschrikkelijke aardsche en stoffelijke leven. — Of er planeten zijn die bewoond zijn. — Of wij vele malen op aarde terugkeeren. — En nog vele vragen meer.

Geachte Lezer, op al uw vragen wordt door den geest Alcar, die in zijn laatste leven op aarde een groot kunstenaar was, antwoord gegeven. In het derde deel noemt Alcar zijn aardschen naam, zooals hij heette toen hij 't laatst op aarde leefde en vertelt hij waarom ik voor hem als instrument mocht dienen.

Heel dankbaar ben ik, dat ik dit mocht ontvangen voor hen, die dit kunnen voelen en in zichzelf durven af te dalen om het antwoord te zoeken.

Zelf kon ik dit niet beschrijven, want ook voor mij is dit te wonderlijk. Alleen zij kunnen dat, die er van weten, zij, die op aarde hebben geleefd en nu dáár zijn, waar ook eens voor ons allen geluk is.

Moge Gods zegen op dit werk rusten.

's-Gravenhage, September 1939.

J. R.

Uittreden.

OPNIEUW had André het bericht van zijn leider Alcar ontvangen, dat hij zou uittreden. Wat hij op zijn laatsten tocht had beleefd, had Alcar reeds door hem vast gelegd en dat boek is al verschenen. Nu stond hij voor nieuw geestelijk voedsel open en wachtte hij af wat zou geschieden.

Hij wist, dat hij thans de algeheele reïncarnatie zou beleven. De geest Lantos* had door hem daarvan reeds verteld en toch was dit blijkbaar nog niet voldoende. Alcar wilde hem een algeheel overzicht geven, zoodat de mensch op aarde zijn eigen leven zou begripen en de oorzaak en het gevolg, ziekte en leed en alles wat met tegenspoed op aarde te maken had, kon aanvaarden. Tevens wat de ziel beleefde, die het menschelijke organisme als woning bezit en hoe dit tot stand is gekomen. Dit was een diep en machtig wonder. De bezitter van het stofkleed aanvaardde dit als een heel gewoon gebeuren. Want dat bezat toch ieder mensch!

Alcar had hem duidelijk gemaakt, dat het bezit van een aardsch kleed, het stoffelijke lichaam, een groote genade beteekende voor hen, die op aarde waren.

Maar de mensch was in opstand en begreep niets van zijn leven op aarde. De mensch vervloekte zijn God, haatte alles en iedereen, omdat hij op aarde vaak in leed verkeerde, terwijl er toch ook menschen waren, die alles en alles bezaten. Velen ontvingen heel diep leed, anderen verhongerden of werden vernietigd. Al die elende deed hen vragen, of er een God van Liefde was en hoe Hij dit alles kon goedkeuren.

*Zie „De Kringloop der Ziel”.

Aan gene zijde had André echter de bedoeling van op aarde zijn beleefd. Alcar had hem duidelijk gemaakt, dat de menschen zelf schuld hadden aan hun ongeluk. Toch konden zij dit niet aanvaarden, want steeds wezen zij naar God, God had toch al Zijn kinderen lief? Waarom dan deze ellende? Kon God dan niet ingrijpen? Stond Hij toe, dat duizenden werden vernietigd? Op zijn laatste reis aan gene zijde was hem dit duidelijk gemaakt, Lantos en Gerhard hadden het beschreven en zelf had hij het in de sferen beleefd en nog was dit voor de menschen niet duidelijk genoeg. Zij gingen er niet op in, want dit was niet te aanvaarden; het was onmogelijk, zeiden zij. Zij hadden toch recht op liefde en geluk en waren allen kinderen van God. Maar hoe zij ook zochten en het tegendeel wilden bewijzen, in hun toestand kwam geen verandering, kon geen verandering komen. Er was eerst verandering mogelijk, wanneer zij hun carma hadden beleefd.

Maar wat was carma? Hij zou dit nu alles beleven en thans was hij zeker zoo ver. Alcar had hem gezegd, dat hij de diepste diepten der ziel en het stoffelijke organisme zou leeren kennen.

De menschen, die van geestelijke dingen iets wisten en die er zich voor interesseerden, wisten wel wat van carma, maar kwamen niet achter dit ontzaglijke probleem. Ook de theosophen hadden het steeds over reïncarnatie en carma, en carma was het gevolg van iets, dat men in een vorig leven had gedaan en dat in het volgende leven op aarde goed gemaakt moest worden. Maar hoe dat precies in zijn werk ging, dat wisten ook zij niet. Voor hen echter, die er niets van wisten, was carma niet meer dan een woord, maar die gingen ook nergens op in, vroegen niet waarom en waarvoor, waren levend dood. In hen lag geen opstand, zij aanvaardden. Dit was echter geen aanvaarden, zooals men aanvaarden moet, want zij waren nog niet zoo ver. Die menschen hadden nog te leeren, moesten eerst ontwaken en daarvoor zouden zij terugkeeren. Daarvoor was het leven op aarde, wat Alcar hem nu duidelijk zou maken. Er was geen andere planeet waar zij dit konden leeren, dan de planeet aarde.

De mensch leefde op den derden cosmischen graad, een vierde kenden zij niet. Op aarde was daar zelfs niets van bekend, want

de wetenschap was nog niet zoo ver. Toch zou al het leven op aarde eens op den vierden cosmischen graad overgaan. Maar hoeveel hadden zij daarvoor af te leggen! Hoe ver was dat leven nog van het hunne verwijderd! Zij aanvaardden niet eens een eeuwig voortleven en begrepen niet wat de dood beteekende. Op aarde waren er maar enkelen, die overtuigd waren van een eeuwig voortleven en zelfs hun persoonlijkheid daarvoor instelden. Diegenen behoorden tot de gelukkigen op aarde. Want wie dit groote en machtige konden aanvaardden, die leefden anders dan zij, die hiervan niets wisten. Zij aanvaardden en droegen hun leed en ellende, omdat zij wisten, dat er een Vader in den Hemel is die over hen waakte, hoe onbegrijpelijk alles ook voor hen was. Zij konden dit niet overzien, doch zij droegen hun leed en gingen in die kracht over. Zij wisten, dat aan alles een einde komt, hoe lang het leven op aarde ook kon duren. Dan zouden zij een ander leven binnentreden en in dat leven was geluk en voelden zij zich van al die ellende bevrijd. Daar waren zij zichzelf en werden begrepen. Zij allen wisten, dat het leven op aarde de leerschool was voor dat, wat de eeuwigheid was.

Ziekten en ellende werden aanvaard. Liefde werd begrepen en de liefde die zij ontvingen, daarvoor waren zij dankbaar. Wie hen ontmoette, voelde dat zij iets droegen dat licht en geluk beteekende en hen omhoog voerde. Deze menschen leefden en waren wakker. Hij had hen ontmoet, deze dorstige zielen. Hoe dankbaar waren al deze menschen en hoe groot was hun vertrouwen. Kinderlijk en rein was hun geloof, verheven en krachtig waren hun gebeden. Zij baden niet om te bezitten, maar vroegen aan God om hun dat te schenken, waardoor zij zouden leeren. Zij ontliepen hun leed niet, want zij wisten, dat zij daar door zouden ontwikkelen.

Doch daar was strijd voor noodig, maar dien strijd aanvaardden zij. Dit was echter alleen mogelijk, omdat zij wisten, wat hen na den dood wachtte. Hoe verheven was dit bezit en deze wetenschap! Wie dit niet bezat, ging ten onder, werd heen en weer geslingerd. Dan hoorde hij hen roepen: waarom en waarvoor, o God, waarom dit alles? Toch waren die menschen reeds de ge-

voeligen van geest, want anderen wierpen zich in het leven, om te trachten het daarin te vinden. Hun hoofden en gevoelens hadden zij verloren, want zij wilden het leed niet dat hen overvallen was. Zij wilden zich daartegen verzetten, iets moest er zijn dat dit leed overheerschte, waardoor zij het konden vergeten.

Toch waren zij verkeerd, want zij hadden dat, wat God hun gaf, niet begrepen. De mensch aanvaardde niet en kon zijn hoofd niet buigen, want de mensch had toch recht op geluk! Wat kon hem het probleem van den doodschelen? Maar toch, onverwachts, was er iets dat hem een halt toe riep. Soms door een zachten wenk, maar voor velen door een ontzaglijken schok. De een verloor zijn geliefde, een ander zijn moeder, vader of kind. Weer anderen werden door ziekten vernietigd en uit hun evenwicht geslagen.

Dan vroeg men „waarom” en „waarvoor?” Zij begrepen de bedoeling van op aarde zijn niet, vandaar hun vele vragen, waarop zij geen antwoord ontvingen. Toch, wie hooren wilde en luisteren kon, wie kon aanvaarden wat Alcar hem had geleerd, wat in vele, vele landen aan geestelijk voedsel werd gegeven, die was anders, zoo heel anders geworden en stond open voor alles, wat uit God tot hem kwam. Zij waren gelukkig, want zij wisten, dat er geen dood was en dat zij hun vader en moeder zouden terugzien. Zij bogen hun hoofden voor al dit groote en machtige, dat de mensch, die eens op aarde leefde, hun bracht. Als een kind aanvaarden en als een kind zouden zij zich moeten overgeven. Alleen kinderen in den geest waren te overtuigen.

Vele groote verstandige menschen konden niet gelooven, zij hadden toch hun „verstand”. Zij hadden geleerd en gestudeerd, dat hun jaren van inspanning had gekost. Dat konden zij zoo maar niet naast zich neerleggen, want wat bleef er dan nog van hen over? Immers niets! Zij waren dan overgeleverd aan die dweepzieken, aan menschen die fantaseerden en dat kon toch niet de bedoeling zijn?

Wat wist men van het Hiernamaals? Millioenen menschen zochten naar het raadsel van den dood, maar voor hen was dit het einde van alles. Verder waren zij niet, hiervoor bleven zij staan en de dood riep hun een halt toe. Die dood konden zij niet over-

bruggen, die was niet te benaderen. Tot zoo ver en dan was het afgeloopen, hield alles op.

Dit zeiden velen van die geleerde menschen, menschen die op aarde beroemd waren. Zij kenden het menschelijke organisme en dat ging dood. Maar wat achter dien dood was, dat vroegen zij zich niet af, voor hen was dit het einde.

Maar eens zouden zij zien en beleven, dat er geen dood was, dat zij ergens leefden en niet dood waren. Dat ook daar boomen, bloemen en vogels waren en al het leven dat God heeft geschapen. Daar was alles wat men op aarde kende, want van daaruit werd het op aarde geboren. De menschen in de sferen waren als de menschen op aarde, doch geestelijke wezens.

Nu hoorde hij naast zich zeggen: „Zie en hoor, André, ik ga je verbinden.”

In visionnairen toestand ging hij nu waarnemen. Voor zich zag hij de sferen en een mensch en hij hoorde dezen mensch zeggen: „Ik was ziek, doch thans voel ik mij veel beter, er is dus toch beterschap gekomen. Hé, daar komt iemand tot mij. Is het de zuster? Ja, het is de zuster. Ach, zuster, ik voel mij zoo goed, nu ga ik maar naar huis.”

„Weet u dat u dood bent, dat u op aarde bent gestorven?”

„Wat zegt u, dat ik dood ben? Toe spreek niet zoo'n onzin en spot niet met mijn ziekte.”

De zuster keek hem aan en zeide: „Waarlijk, u bent gestorven.” Toen keek de man als een krankzinnige rond en viel in zwijm. Daarna zag André, dat hij weer wakker werd. Hij vroeg zich af waar men hem had gebracht.

Opnieuw kwam de zuster naar hem toe en hoorde hij haar zeggen: „Weet u dat u op aarde gestorven bent?”

„Ga weg,” hoorde André hem roepen, „scheer u weg en roep den dokter. Ik heb u niet meer noodig, ik duld dit niet langer.”

De zuster bleef naar hem kijken met een medelijdenden blik. Dan zeide zij: „En toch moet u zich hierop voorbereiden.”

„Mijn God, gij krankzinnige, mijn kamer uit!” En vlug sprong hij van zijn rustplaats op en wees naar de deur. „Scheer u weg, brutale heks!”

André zag, dat de zuster heenging. Toch keerde zij terug, doch met een andere zuster. Opnieuw hoorde hij zeggen: „Weet u dat u dood bent?”

Verontwaardigd en heel diep geschokt, zeide de man: „Zijt gij beiden krankzinnig?”

De zuster der sferen zag hem aan en zeide: „Neen, mijn broeder der aarde. Uw geleerdheid heeft uw zieleleven vernietigd, gij zijt dood. Op aarde gestorven en in dit leven geboren. Gij leeft in het Hiernamaals, dit is uw eeuwige leven. Wij hebben u verzorgd en gij zijt thans wakker en bewust. Wanneer uw hart die liefde niet bezat, geloof mij, dan waart gij in de duisternis. Gij offerde uw laatste bezit en dit bracht u naar deze sfeer waar gij thans zijt. Nogmaals, u bent op aarde gestorven.”

Er kwam nu een weldadige stilte in hem. Zijn hoofd viel voorover en voor de tweede maal viel hij in zwijm.

Vreemd, dacht André, wie geeft mij dit visioen? Is het Alcar? Waarom zie en hoor ik dit gebeuren? Ook in hem kwam een stilte en hij voelde zich moe worden. De bekende verschijnselen ging hij nu voelen, zoodat hij spoedig dáár zou zijn, waar zijn leider was en van waaruit hij dit beeld had ontvangen. Hij voelde zich dieper wegzinken en wist niets meer. Daarna sloeg hij zijn oogen op en zag hij zijn leider Alcar.

„O, mijn goede Alcar, weer ben ik bij u. Hebt u mij dit visioen gegeven?”

„Ja, André. Ik wilde, dat je dit zoudt voelen en beleven. Een waarachtig beeld heb ik je getoond, het beeld van een mensch, die de aarde heeft verlaten en hier binnentrad. Hij was een geleerde en toch arm aan geestelijk bezit. Hij leefde op aarde en was een mijner vrienden. Toch kon hij een eeuwig voortleven niet aanvaarden, ook niet, toen hij hier binnentrad. Maar men heeft hem overtuigd, hoe hard het hem ook viel en hoe verschrikkelijk hij het ook vond. De zusters der sferen kwamen steeds tot hem terug, daar hij het toch maar niet kon aanvaarden. Dit is zijn overgang en zijn binnentreden aan deze zijde geweest. Nu denkt en voelt hij geheel anders en is ook hij op weg, om voor de menschheid iets te doen. Hier, overtuigd van

zijn eeuwigen toestand, vroeg hij aan zijn Heiligen Vader om vergiffenis.

Dit probleem, dat toch zoo eenvoudig is, is ontzaglijk diep, want het verbindt ons met de reïncarnatie. Hem zul je later leeren kennen. Daarom liet ik je dezen toestand op aarde beleven. Zoo, mijn jongen, nu zijn we weer tezamen. Ben je gelukkig, André?"

„Ja, Alcar, ik ben zoo blij weer bij u te zijn.”

„Luister, ik heb je veel te zeggen.”

Alcars vriend.

„Na deze reis volgen er nog meer, want in één reis kan ik je alles niet duidelijk maken, wat met het wonder wedergeboorte verband houdt. Daarvoor volgen wij toestanden op aarde en gaan daarna naar de sferen. In de sferen en wel in de vierde sfeer, wachten ons de cosmische meesters, die ons met het heelal en den mensch op aarde verbinden.

Deze geleerde was mijn vriend op aarde. In het leven waarin ik kunstenaar was, leerde ik hem kennen. Ik ging eerder over dan hij, maar aan deze zijde werden wij met elkander verbonden. Ik was het, die hem van zijn aardschen dood overtuigde. Toen de zusters en broeders dit niet konden bereiken, vroeg men hem of hij op aarde vrienden of kennissen bezat, die reeds waren overgegaan. „Ja,” zeide hij, „die heb ik” en toen noemde hij mijn naam. Men zeide tegen hem: „Wanneer wij u met hem verbinden, kunt u dan aanvaarden dat u dood bent?”

„Maar hij is dood,” zeide hij, „en ik leef immers?”

„Je voelt wel André, hoe moeilijk het was hem van zijn overgang te overtuigen en toch moest het. Spoedig werd ik tot hem gebracht. Ik wist van zijn overgang, doch wachtte tot men mij zou roepen. Toen viel hij snikkende neder en schreide hevig. Ik maakte hem duidelijk, dat dit de waarheid was. Je weet immers, zoo zeide ik, dat ik op aarde ben gestorven. Jij leeft, zooals ik en millioenen anderen. Er is geen dood, mijn vriend, wij leven. Sta op, gij zijt beter.

Daarna maakten wij groote wandelingen en overtuigde ik hem

van zijn eigen toestand. Een broeder werd hem toegewezen en zoo werd ook hij evenals Gerhard, van dit leven geheel overtuigd. Daarna ging ik heen om later tot hem terug te keeren.

Ik keerde naar mijn eigen sfeer terug, want ik was verder dan hij en leefde tusschen de tweede en derde sfeer en zou spoedig in de derde sfeer overgaan.

In niets was hij veranderd. Op aarde traag, voelde hij zich ook in dit leven niet anders. Ik moest voortdurend aan hem denken en ik voelde, dat ik met hem was verbonden. Ik was innig met de zusters en broeders uit mijn eigen sfeer één, doch met hem was dit een geheel andere verbinding. Ik zou hem, wil ik dit op aardsche wijze vergelijken, als mijn eigen kind kunnen aanvaarden en toch was hij mijn kind niet. Ik zeide je reeds: hij was mijn vriend op aarde en ik had geen andere gevoelens voor hem. Doch hier in mijn eigen sfeer voelde ik dieper dan op aarde. Dit gevoel bleef, het werd zelfs heviger en krachtiger, waarvan ik mij niet kon bevrijden. Ik raadpleegde den geestelijken broeder, die ook mij hielp, doch hij kon mij daarvan nog geen verklaring geven. Alleen zeide hij: „Wanneer men aan deze zijde zoo iets voelt, heeft dit een diepe beteekenis. Geen geest, hoe hoog ook, kan u helpen, dit moet wakker en bewust worden. Ga rustig verder en in u zal zich dit openbaren. Wanneer het eenmaal bewust in u is, dan eerst zult gij daarnaar handelen en kan men u zeggen wat dit beteekent.”

Ik voelde, dat ik hem moest helpen en zou tot hem terugkeeren wanneer die verlangens in hem waren. Spoedig ving ik deze gevoelens op en keerde ik tot hem terug.

„Ach,” zeide hij, „hoe heerlijk dat je tot mij komt, ik verlang zoo hevig. Laat ons wat gaan wandelen, ik heb je zooveel vragen te stellen.”

De eerste vraag, die hij mij stelde, luidde: „Wat is je werk en wat doe je alzoo?”

„Ik ben bezig mijzelf te leeren kennen.”

„Dat is niet zoo gemakkelijk, ook ik ben bezig, want men raadde mij aan dit te doen, doch ik kom er niet achter. Als ik dit op aarde had mogen weten, hoe anders zou dan mijn leven zijn ge-

weest. Ik had het ver kunnen brengen, maar wat bracht ik er van terecht? Wat ben ik nu? Jij hebt aan de aarde iets geschonken, jouw kunst blijft door de eeuwen heen. Je hebt iets bereikt en dat moet een groote voldoening voor je zijn. Ben je gelukkig? Waarom vraag ik dit eigenlijk nog? Op aarde was je de gelukkigste mensch dien ik kende. Steeds was je jezelf. Hoe heb ik van je geleerd en toch leefde ik mijn leven en kwam niet verder. In jouw leven lag de stille rust die men hier voelt, evenals in je kunst. Ik weet hoe je leed, dat je naar je dood verlangde. Nu ben je hier en leeft. Ook ik. Waar zijn al onze vrienden? Heb je hen reeds ontmoet?"

„Ja, velen heb ik er ontmoet.”

„Waar zijn zij?"

„Hier beneden.”

„Waar, zeg je?"

„In de duisternis, die men hier hel noemt.”

„Mijn God, kunnen wij hen dan niet helpen?"

„Zij zijn nog niet te helpen. Straks, wellicht over eenige eeuwen.”

„Zijn zij zoo diep gezonken?"

„Helaas, ja.”

„Hebben zij jou herkend?"

„Ja.”

„Toch zijn zij niet te helpen?"

„Nee, nog is dit niet mogelijk.”

„Was je daar beneden om ondervinding op te doen?"

„Ja, en om anderen te helpen. Er is daar oneindig veel werk en velen wachten op hulp.”

Hij keek mij aan en zeide niets. Dan vroeg hij: „Waar was je, toen men je riep om tot mij te komen?"

„In mijn eigen sfeer.”

„Is die ver weg?"

„Ja en toch zoo dicht bij. Om daar binnen te treden moet je jezelf geheel afleggen.”

„Was dit reeds je bezit op aarde?"

„Ja, het lag in mij.”

„Weet je waarom je op aarde was?"

„Ook dat weet ik.”

„Wie heeft je die wijsheid gegeven? Is dat aan deze zijde te leeren?”

„Ja, dat is mogelijk.”

„Hoe wonderlijk toch. Wat is de mensch? Waarvoor dient de aarde, als er toch vele planeten zijn? Waarom moest ik mij vergeten? Ik weet het, heb alles goed gemaakt, maar toch was ik zwak. Hoe heb jij niet gewerkt! Ik kan je benijden. Was ik maar zooals jij!”

„Dit alles kun je je eigen maken.”

„Is dat mogelijk?”

„Ja, alles is hier mogelijk.”

„Wat zou je denken, dat ik doen moet?”

„Dat kan ik je nog niet zeggen. Dat is het bezit van jezelf. Je moet het beleven, voelen en willen, of het is niet mogelijk.”

„Ben je reeds zoo ver, dat je ook dat weet?”

„Ja, het is in mij. Ik ben hiervan overtuigd.”

„Ach, jij bent zoo ver van mij verwijderd en toch keerde je tot mij terug.”

Hij vatte mijn beide handen en drukte ze hartelijk. „Zeg mij, wat moet ik doen. Ik wil verder, kan hier niet blijven. Ik wil hooger en daar naar toe waar jij reeds bent. Wat raad je me aan te doen?”

„Leer jezelf kennen, vóór alles jezelf. Eerst dan is het aan deze zijde mogelijk, voor anderen iets te doen. Ga diep in jezelf na, hoe je leven op aarde was en hoe je thans bent. Ga alles steeds opnieuw na, waardoor je jezelf leert kennen. Dan leg je jezelf af, leg je dat af, wat je vergeten moet, om dit leven, waarin je thans bent, te aanvaarden. Voel goed wat verkeerd is en verban dit uit je leven. Leg alles af, wat je voortgaan belemmert. Zet je zelf onder contróle en roep je een halt toe. Geen geest kan je echter daarbij helpen. Hoe je ook bidt, hoe je vraagt waarom en waarvoor, niemand kan het je duidelijk maken. Dit moet in je ontwaken, je moet wakker worden en dit leven geheel leeren kennen. Wanneer je wenscht, dat ik bij je zal blijven, gaan wij tezamen op reis en toon ik je wat mijn bezit is en vertel ik je,

wat ik weet. Zijn er hogere toestanden en diepten die ik niet ken, dan vragen wij aan hen, die het weten en hooger zijn dan wij, ons te helpen. Gaarne is men hier bereid anderen tot steun te zijn. Ik heb dat reeds beleefd. In korten tijd heb ik mij dat eigen gemaakt en eerst veel later zal je dat duidelijk zijn."

Daarna namen wij voor een tijd afscheid en ik zou tot hem terugkeeren, wanneer hij mij tot zich riep. Je weet, hoe dat geschiedt.

Ik volgde mijn studie waaraan ik begonnen was en leerde het menselijke organisme op aarde kennen en begrijpen. Daarna ging ik mij voor de studie van het heelal, voor de cosmologie bekwamen. Dan de psychische wetten, de wonderen en problemen, die men aan deze zijde kent. Ik kon die studie echter niet afmaken, eerst later zou ik daarmee verder gaan.

Eenige jaren volgens aardischen tijd gingen er voorbij. Toen voelde ik, dat hij mij riep en keerde ik tot hem terug. Op dezelfde plaats waar wij afscheid hadden genomen, zooals je met Gerhard* hebt beleefd, vonden wij elkaar terug. Hoe verheugd hij was, behoef ik niet te zeggen. Eenzelfden toestand; André, als jij hebt beleefd, beleefde ook ik. Diep daalden wij in elkander af. Dan voelde ik zijn geestelijken toestand en ik kon tevreden zijn. Hoe had hij reeds aan zichzelf gewerkt.

„Mijn beste vriend," zeide hij, „hoe verlangend was ik je weer te zien, hoeveel heb ik je te vertellen. Waar ben ik in al dien tijd al niet geweest! Ik moet je dat alles zeggen, maar je weet het reeds, niet waar?"

„Ja," zeide ik, „ik heb het beleefd." Toch vertelde hij mij van al zijn ervaringen, die ook ik kende en een ieder beleven moet.

„Kom, laat ons een wandeling maken. O, hoeveel heb ik nog te leren, ik, die dacht er te zijn en mijzelf op een voetstuk plaatste. O, mijn vriend, mijn broeder, weet je waarover ik al die jaren heb nagedacht?"

Ik wist het, maar vroeg hem: „Wel, waarover dan?"

„Over een nieuwe geboorte, de wedergeboorte op aarde. Weet je of dit mogelijk is?"

Ik zeide: „Ja, ik weet het." Dan zweeg hij en gingen wij in ons

*Zie: Zielsziekten van gene zijde bezien. Laatste hoofdstuk.

zelf gekeerd verder en mediteerden. Ondertusschen traden wij een gebouw binnen. Daarin zag ik mijn aardse leven aan mij voorbij gaan. Ook hier werd geschilderd en zag ik opnieuw mijn kunst. Ik leerde hierdoor wat mijn meesterschap op aarde was. Ik was zeer gevoelig en toch had ik geen geestelijke hoogte bereikt.

„Neen,” zeide hij in gedachten, „op aarde meester te zijn is geen bezit.” Hij voelde, dat ik dit reeds lang wist.

„Dat alles is prachtig,” zeide hij, „maar wanneer men hier is binnengetreten, ziet men wat het leven op aarde beteekent. De mensch op aarde kent zichzelf niet. Zij weten daar niet, dat wij leven en toch, zie naar dit alles! Hoe heb ik over mijzelf nagedacht. O, als ik daar eens mocht terugkeeren, als mij die mogelijkheid kon worden gegeven, hoe zou ik dan mijn best doen. Dag en nacht zou ik werken en mij geheel geven. Ik heb niet lief gehad en de liefde, die men mij gaf, heb ik bezoedeld. Anderen heb ik niet begrepen en wilde dat zelfs bewust niet. Hoeveel heb ik hierover nagedacht en als ik dit alles zie, hoe zij werken en zich verrijken, kan ik schreien. Toch doe ik dat niet, omdat ik weet, daar geen gegronde redenen voor te hebben. Dan zou ik opnieuw in mijn zwakheid afdalen en er aan toegeven. Kom, laat ons heengaan.”

Weer waren wij in de natuur.

„Ik zou willen dienen,” zeide hij „dienen, steeds dienen. Ik weet nu, dat dit de eenige mogelijkheid is om vooruit te kunnen komen.”

„En daarna?”

„O, als mij dat werd gegeven, hoe zou ik dan dien onbegrijpelijken God danken.” Terug naar de aarde, zeide hij in gedachten en staarde ver voor zich uit. „Ja, terug naar de aarde, om daar goed te maken wat ik eens misdeed en tegelijk zou ik willen dienen. Weet je wat ik voel, heb leeren voelen en wat mij thans bezig houdt? Weet je wat in mij komt, wat wakker wordt? O, als ik dit met zekerheid wist! Weet je, wat ik bedoel?”

„Ik weet het,” zeide ik, want ik volgde hem in al zijn gevoelens. „Is dat mogelijk?”

„Dat weet ik niet. Dat is een wet, Gods heilige wet, een genade, ik kan je daar geen antwoord op geven.”

„Waar zou zij zijn? Nog op aarde, of reeds aan deze zijde? Dit houdt mij bezig, steeds moet ik er aan denken. Ik verwoestte haar leven en haar jeugd en zou dit goed willen maken. Ik voel, dat dit aan deze zijde mogelijk is, doch ik kan haar niet vinden. Hoe heb ik haar gezocht! Waar zou zij zijn, kun je mij helpen? Op aarde heb ik reeds goed gemaakt en toch, ik voel, dat dit niet genoeg is. Hier is alles zoo anders. Met aardsch bezit kun je geen geestelijke wetten oplossen. Wat de ziel beleeft en heeft beleefd en wordt aangedaan, is door aardsch bezit niet goed te maken. Dit moet men beleven? Jij bent reeds zoo ver, jij kunt mij voelen en begrijpen. Toe zeg mij, kent men aan deze zijde deze gevoelens, die nu in mij zijn? Voel toch wat ik bedoel en tracht je mijn toestand in te denken. Wat moet ik doen? Het wordt steeds heviger.

Is zij, die ik dat aandeed, op aarde? In mij ligt wroeging en ik wil dat goed maken. Ik voel, dat ik moet wachten, doch dat wachten op haar kan eeuwen duren en ik kan zoo lang niet wachten. Het is mij niet mogelijk, aan iets anders kan ik niet meer denken. Ik zie haar steeds voor mij en zij vraagt en roept en smeekt om hulp, want ik ontnam haar het aardsche geluk.

Toch ben ik hier, hier in dit licht, dat mijn licht niet is. Dit wordt eerst mijn bezit, ik voel het, wanneer ik dat beleefd heb en goed heb gemaakt. Dan ga ik verder, veel en veel hooger, tot dáár waar jij bent. Ik heb veel vergoed, doch alles goed maken was mij niet mogelijk. Daarvoor was mijn aardsche leven te kort; maar wat ik deed, doen dat niet duizend anderen? Is dat verkeerd? Ach, ik spreek mijzelf tegen en wil mij daarmee in slaap sussen. Ik weet nu, dat wat ik deed, blijft.

Moet ik, wat ik anderen aandeed, zelf goed maken? Kunnen anderen dat niet voor mij doen? Gaan menschen op aarde niet in andere handen over en ontvangen zij niet dat, wat ik hun ontnam? Kun je mij daar antwoord op geven? Ja, je kunt het en ik weet reeds, dat het niet kan, dat je zelf moet goed maken. Ik voel het, want in mij ligt het.

Waar is zij? Ik voel dat ik aan haar leven vastlig, ik kan niet verder en niet hooger, dit roept mij een halt toe. Mijn God, wat ben jij begenadigd, dat heb jij niet beleefd. Jij was een stille werker en wist en begreep. Maar ik en al die anderen? Doch ik wil en zal mijzelf leeren kennen."

Zoo sprak hij, André en wij traden een ander gebouw binnen. In dit gebouw waren vele broeders der sferen bijeen. Zij waren in stille meditatie. Mijn vriend vroeg aan hem, die hier de wacht hield, en over hen waakte: „Wat doen deze mensen?"

„Zij vragen aan God om kracht en persoonlijkheid."

„Op deze wijze?"

„Ja," zeide de broeder, „op deze wijze bidden zij reeds vele jaren."

Mijn vriend stond sprakeloos toe te zien.

„Al deze menschen wenschen persoonlijkheid?"

Hij keek naar hen en zeide: „Is dit een gebouw van gebed?"

„Ja, hier zoeken zij hun God."

„Zijt gij hun priester?"

„Neen, dat ben ik niet, ik waak slechts."

„Ach, gij waakt over hen die hier zijn? Is dit uw taak?"

„Neen, dit is mijn taak niet, doch ik nam dit op mij."

„Met welk doel, als ik dat vragen mag?"

„Ik wacht."

„U wacht? Op wat wacht u? Mag ik u deze vraag stellen?"

Dan zag de broeder hem lang en aandachtig aan en zeide: „Zijt gij zoo zeker van uzelf, dat gij mij dit vraagt?"

„Of ik zoo zeker van mijzelf ben? Neen dat niet, doch ik zou het gaarne willen weten. Wellicht helpt het mij."

Opnieuw zag de broeder hem aan en zeide: „Al spreek ik voor u in raadsels, toch denkt gij zooals ik denk en gevoel. In u ligt mijn verlangen. Toch weet gij nog niet of het u ernst is. Gij zoekt en vraagt en zoudt willen weten en alleen daarom zeide ik: „Zijt gij zoo zeker van uzelf, dat gij mij deze vraag stelt?"

Toen zeide mijn vriend: „Ik voel zooals u voelt."

„Weet gij daarvan?"

„Ik zie en voel het," was het antwoord.

„Leest gij in mijn ziel?”

„Ja.”

„U weet, wat mij bezig houdt?”

„Ik weet het.”

„Wel zeg mij dan, wat weet u van de wedergeboorte op aarde?”

De geestelijke broeder zag hem aan en zeide: „Kent gij uzelf?”

„Nog niet,” zeide hij.

„Had u op aarde een geloof?”

„Jawel, doch niet ernstig.”

„Gelooft gij in God, onzen Heiligen vader?”

„Ja, in een Almacht geloof ik, doch ik weet er weinig van.”

„Kunt gij bidden?”

Daarop kon hij geen antwoord geven en hij sloeg zijn oogen neder. De broeder der sferen legde zijn hand op zijn schouder en zeide: „Zie mij aan, broeder. Zij hier leeren bidden. Op aarde baden zij tot hun God, doch daar in dat leven voelden en dachten zij anders. Hier moet men alles diep doorvoelen, dan eerst gaat men in het gebed over. Maar de één vraagt om persoonlijkheid, de ander om gaven en toch is dit de weg niet. Omdat ik in uw ziel lees en u ken, zeg ik u: „Tracht uzelf te leeren kennen. Daal af in de duisternis en help anderen. Op deze wijze zullen zij er nooit komen en jaren, neen eeuwen zullen er voorbij gaan. Voortdurend bidden en mediteeren zij, doch in niets komt er verandering. Zij blijven zooals zij zijn. In het leven moet men zich schatten eigen maken en dat is dienen en voor anderen iets te zijn, wat aan deze zijde mogelijk is. Doch wanneer er iets in u ligt dat brandt, dat u een halt toeroept, is er maar één weg om u daarvan te kunnen bevrijden. Het is een genade, die alleen God u schenken kan.

Als gij ernstig wilt, voortdurend bidt en in u zelf nagaat wat te moeten doen, is dat mogelijk. Dan kan het zijn, dat God u die genade schenkt. Verder kan ik u daarvan niets vertellen, noch duidelijk maken, dan alleen, dat het mogelijk is om op aarde terug te keeren. Om dit alles echter te kunnen aanvaarden, daar zijt gij nog niet ver genoeg voor. Toch ligt dit voor u open, wanneer God het wil.”

„Waarom ben ik nog niet ver genoeg?”

„Weet gij wat onder uw eigen sfeer leeft? Kent gij het leven op aarde en weet gij van uw aardische leven wat af? Kent gij al de ellende op aarde en aan deze zijde? Is uw probleem niet het probleem waar duizenden mee rondloopen? Vragen allen niet waarom en waarvoor? Voelt gij hun ellende? Weet gij waarvoor gij op aarde waart en hebt gij uw aardische leven begrepen? Hebt gij de gaven, die u zijn geschonken, op de wijze zooals het behoort gebruikt? Wist gij daar iets van dit leven?

Leert dat alles eerst kennen en begrijpen. Daal af, zeg ik u en kom tot uzelf. Dan eerst kunt gij mij dergelijke vragen stellen, doch dan is het niet meer noodig en weet gij zelf hoe het is en hoe het moet. Dan komt dat wonder in u en zal God uw gebed verhooren omdat gij bereid zijt te dienen. Maar een ernstige taak kan men u thans nog niet geven, want gij zoudt er onder bezwijken. Eeuwen zullen er voorbij gaan, voor gij zult ontwaken en dan zult gij, zooals zij hier, van voren af aan moeten beginnen. Deze zijn niet te overtuigen, hoe gaarne ik ook hun oogen zou willen openen. Hoort, hoe zij bidden! Toch zijn zij niet wakker. Allen slapen hun diepen geestelijken slaap, maar eens zullen zij ontwaken en dan geschiedt, wat ik zeide.

Het leven vraagt onze gansche persoonlijkheid. Wie het leed der aarde kent en zich van zijn eigen leven bewust is, weet wat er kan geschieden, wat God aan al zijn kinderen geven kan. Wanneer u maar ernstig wilt en van u zelf overtuigd zijt, dan daalt dit wonder in u af. Dan is er iets in u bewust, dat gij alleen van God kunt ontvangen. Geen ander weet het, dan alleen gij. In u is dit wonder, want uw gebed werd verhoord. Maar kom met mij naar buiten, daar heb ik u nog iets te zeggen.”

Tezamen gingen wij naar buiten en de broeder zeide: „Zie omhoog, zie links en rechts en daar beneden u. Hier, waar gij zijt, is de eerste sfeer, daar rechts boven u, het heelal en daar beneden de duisternis. Leert dat alles eerst kennen. Daarna het leven op aarde en ziet hoe de mensch zoekt en hoort hoe zij vragen, „waarom en waarvoor.” Toets dan uw leven aan dat van hen en denk, mediteer dag en nacht. Dan zult u ontwaken, is er

voortgang mogelijk en leert gij bidden. Eerst dan kan God u geven wat gij gaarne zoudt willen en dat een groote genade beteekent wanneer gij dit ontvangt. Tracht u dus het leven aan deze zijde en dat op aarde eigen te maken. Vraag om bewustwording. Zie door alles heen en behaal dezen graad van zien en voelen. Dat is wijsheid in den geest. Het kan lang duren eer dit wonder geschiedt, maar ik zal u helpen. Ik kan u helpen door voor u te bidden, omdat ook in mij die gevoelens zijn. Ik verlang zooals gij en zal dus voor u bidden."

Daarna keek de broeder hem aan en vroeg: „Zoudt gij willen dienen?"

„Ja, met hart en ziel."

„Welnu, ik wacht op u. Wanneer gij eenmaal zoo ver zijt, zullen uw oogen open gaan en zult gij mij leeren kennen. Wij allen zullen bidden en aan God deze genade vragen. Zie mij aan."

Hun handen sloten ineen en toen loste de broeder der sferen voor ons op. Toch hoorden wij hem nog zeggen: „Hij, uw vriend en broeder, weet wie ik ben, doch vraagt niets, ook hij kan u niet antwoorden. Eens moogt gij vragen stellen en zullen uw oogen open gaan. Dan leert gij mij en hem, die uw vriend en broeder is, en vele anderen kennen. Dan zult gij de beteekenis van deze ontmoeting begrijpen en zal u alles duidelijk zijn. Dat, wat ver van u verwijderd is en waar geen geest aan deze zijde kan binnengaan, zult gij binnentreden. Luister goed wat ik nu zeg: Ik heb u aanvaard en in mijn werk opgenomen. Van nu af staat gij onder mijn leiding en bescherming. Ook hij, die uw broeder en meester is en anderen, die met mij dit werk doen. Wij allen behooren tot één orde en zullen door alle eeuwen heen met elkander verbonden blijven.

Uw paden zal ik verlichten, want ik ben zoo ver, dat ik dit mag zeggen. Ik zal u verbinden, zoodat gij goed kunt maken wat gij eens misdeedt. Daardoor zult gij groote vorderingen maken. Waar anderen eeuwen voor noodig zullen hebben, bereikt gij, wanneer gij ernstig wilt, in korten tijd. De diepten der ziel zult gij leeren kennen en gij zult leeren liefhebben. Gij zult reizen gaan maken en de hoogste sferen aan deze zijde zullen haar

poorten openen. Ook ontvangt gij geestelijk voedsel, dat uwe persoonlijkheid wordt. Gij zult leven en bewust dit alles aangaarden.

Nu ga ik heen, maar eens, hoort u, zult gij mij leeren kennen. Weet, dat ik op u wacht. Hoe eerder gij gereed zijt, hoe eerder ik en vele anderen aan ons werk kunnen beginnen. Ik dank u, broeder."

Verbaasd bleven wij achter. Mijn vriend was sprakeloos.

„Wist je daarvan?" vroeg hij aan mij.

„Ik wist het," zeide ik, „doch niet alles."

Toen, André, daalden wij beiden in de duisternis af en waren jarenlang tezamen. Onder dit moeilijke werk leerde hij zichzelf kennen. Honderden ongelukkigen brachten wij tezamen omhoog. Dat is mooi werk en zeer leerzaam. Al die aardse problemen leerden wij kennen en begrijpen. Diep daalden wij in het leven af, aan deze zijde en op aarde. Dan waren wij weer in de sferen, dan weer in de sfeer der aarde. Zoo leerden wij de astrale wereld kennen. Daarna keerden wij voor langen tijd naar de sferen terug, om ons andere toestanden eigen te maken. Zoo gingen de jaren voorbij. Plotseling zeide hij tot mij: „Ik weet het, mijn vriend, ik weet het, ik kan terug, maar alleen God kan het mij geven. Nu ben ik wakker en bewust, God kan mij helpen."

Weer daalden wij in de duisternis af, bezochten de diepste sferen en na eenigen tijd voelde hij het groote wonder in zich komen. Zooals de nacht plaats maakt voor den dag, kwam dit gevoel, dit ontzaglijke wonder in hem. Hij ging nu tot innige meditatie over en ik liet hem alleen.

Kort voordat het groote en wonderbaarlijke geschiedde, keerde ik tot hem terug. Wat toen geschiedde, kan ik je eerst later vertellen en wel aan het einde van onze derde uittreding. Heb dus tot zoolang geduld, André, eerst dan kan ik je hiervan meer vertellen.

Drie reizen zul je met mij maken en op al die reizen zul je wonderen beleven, wonderen die ook mij zijn getoond en duidelijk gemaakt, die ook ik heb beleefd en millioenen wezens met mij,

waarvoor wij onzen Vader in den Hemel oprecht dankbaar zijn. Ik wandelde over de aarde en wat ik deed, dat heb ik je reeds verteld en hebben wij tezamen in al je boeken vastgelegd. Daarover behoef ik dus niet meer te spreken.

Maar wat je zult beleven, daarvoor worden wij tezamen door de cosmische meesters verbonden, want zij zijn het die mij volgen en zij willen, dat ik je dit alles duidelijk maak. Zij zijn het, die ons met het verleden verbinden en dit op verschillende wijze kunnen doen en ons het eerste en het laatste oogenblik der Schepping duidelijk zullen maken. Ik zal je flitsen van verschillende levens toonen en de diepte der ziel, de allerdiepste problemen der menschheid, zul je op deze reizen leeren kennen. Je zult zien en beleven, dat het zieleleven in al die millioenen jaren naar de aarde terugkeerde en dat er een Vader van Liefde is, die over al zijn kinderen waakt. Je zult het ontstaan der Schepping zien, André, dit groote en heilige wonder en ik mag je de ontwikkeling van het stoffelijke en menschenlijke organisme van het eerste stadium af duidelijk maken. Bovendien het zieleleven en de wedergeboorte op aarde."

„Het verleden.”

„Nu gaan wij eerst naar een mijner woningen op aarde, waar ik in mijn laatste leven, waarin ik kunstenaar was, leefde. Daarna naar de sferen van licht, waar wij door de meesters verbonden zullen worden. Daar, André, zul je wonderen beleven en op andere plaatsen in het universum zul je de werkelijkheid er van zien. Bedenk, dat je op deze reizen het allerheiligste, het grootste wonder door God geschapen en tot stand gebracht, ontvangt. Kom, wij gaan heen, André. Onderweg kan ik verder vertellen wat je nog weten moet. Ik ga je met het verleden verbinden en met mijn eigen leven op aarde. Wat ik je wil duidelijk maken behoort bij hetgeen ik je zooeven vertelde. Wij gaan dus naar mijn atelier.”

„Weet u waar uw vriend op dit oogenblik is?”

„Ja, mijn jongen, dat weet ik en ik zal je later met hem verbinden.”

André zag zijn leider aan en vroeg: „Was hij een geleerde, Alcar?”

„Ja, doch zijn studie heeft hij verwaarloosd. Hij trachtte op aarde tot de kunst over te gaan, doch daarvoor bezat hij geen gevoel. Hij schommelde tusschen twee werelden en wel de stofelijke en de geestelijke wereld, maar in niets was hij zich bewust. Hij bleef zoekende tot aan zijn einde op aarde. In hem waren vele gevoelens. Hij zocht en wilde bezitten, doch hij bleef zoeken, zooals ik reeds zeide, en zoo trad hij onbewust dit leven binnen. Zijn afstemming was als die van duizenden anderen. Zij

willen, maar komen tot niets. Wat zij zich ook eigen maken, het komt niet tot volmaking. Zij trachten zich op aarde een toestand te scheppen, maar alles wat zij doen en tot stand brengen geeft hun geen voldoening. Dat is de allerlaatste overgang tot geestelijk bewustzijn. Voel je, André, wat ik bedoel?"

„Ja, Alcar.”

„Welnu, eenmaal in dien verhoogden toestand gekomen, brengt de ziel iets tot stand, al is dit tot stand brengen nog zoo nietig. De mensch weet dan, wat hij wil en in niets is hij tegen te houden. Hij is zich bewust van zijn doen en laten en gaat verder, steeds verder en stoort zich nergens aan.

Op aarde leven deze wezens. Die anderen, die zijn zooals hij, zijn noch goed noch kwaad, want in hen is geen bewustzijn. Zij zijn levend dood. Dit alles moet ik je nu duidelijk maken.

Op onze vorige reis sprak ik van voordierlijk, dierlijk, van grofstoffelijk en stoffelijk bewustzijn. In iederen toestand is de ziel bewust en kan zij zich dit bewustzijn eigen maken. De ziel beleeft en zal beleven. Wat het ook tot stand brengt, al is dit dierlijk en verschrikkelijk, het wezen leeft en is zich bewust van hetgeen het doet. De één geeft zich voor het vernietigen van anderen, een ander jaagt naar stoffelijk bezit, maar allen gaan ten onder. Doch eens komt de mensch in een toestand van bewustzijn en weet hij niet te handelen. Dat is het halfwakend bewustzijn.

Dat is het zoeken naar duizend dingen, naar liefde en geluk, doch in niets dalen zij af, want zij weten niet wat zij wèl zouden willen. Zoo gaat het aardse leven voorbij en treden zij hier binnen. Dit nu was zijn toestand. Daarom leefde hij aan de grens van twee sferen. In zijn leven op aarde deed hij verkeerde dingen. Een jong leven, waarvan hij sprak, bracht hij in de grootste ellende. Door zijn doen en laten ging zij ten onder. Hij wist, dat dit door zijn handelingen geschiedde en zoo trad zij dit leven binnen.

Ik wist waar zij zich bevond, doch ik kon hem dat niet vertellen, omdat dit eerst later mogelijk was. Ik liet hem dus praten en zweeg daarover.

Anderen deden wat hij deed, zoo zeide hij, doch hij liet haar alleen achter. Hij wist echter niet, dat het zijn kind was. Op aarde reeds besprak ik met hem al deze dingen, doch hij wilde er niets van weten, het was niet mogelijk, zeide hij. En toch, ik wist het zeer zeker, dat het zijn kind was, dat geboren werd.

Dit was het leed, dat hij haar aandeed. Door hem viel zij in dezen ellendigen toestand en werd haar leven op aarde een hel. Toen hoorde ik van haar einde. Later, veel later, voelde hij toch berouw en trachtte goed te maken. Het geld, dat hij bezat, gaf hij weg. In dien toestand is hij ontwaakt en gaf hij zich geheel. Dan ging ook hij over. Dit alles behoort bij zijn leven.

Ik zeide je reeds, aan deze zijde zagen wij elkander terug en in niets was hij veranderd. Dat gevoel van berouw lag bewust in hem. Ook in dit leven kon hij zich daarvan niet vrij maken. Hoe zou hij zich daarvan ook hebben kunnen bevrijden?

Begrijp je, André, wat ik bedoel? Dat dit hem in zijn geestelijke ontwikkeling tegenhield en dat, wat op aarde geschiedde, moet oplossen en goed gemaakt worden? Eens zal hij dit kunnen beleven, maar alleen God kan hem helpen. Geen geest, hoe hoog ook, bezit die krachten. Aan deze zijde weet men hoe dit mogelijk is en kent men deze wet. Op aarde is men zich van niets bewust, doch aan deze zijde staat men voor al die aardsche problemen. Eén oorzaak bracht hem in dezen toestand.

Neen, dat kunnen anderen niet voor hem goed maken. Hij zelf zal dat leed moeten verzachten. Niets mag er in ons zijn wat daarmede te maken heeft, of aan deze zijde roept het ons een halt toe. Het houdt ons tegen, want eerst moet dat worden goed gemaakt. Ik weet hoe hij dit tot stand zal brengen, maar kom hier later op terug, dan zal ik je alles duidelijk maken.

Zie, André, hier ben ik op de plaats waar ik tijdens mijn leven op aarde woonde. Eens, honderden jaren geleden, was dit een van mijn ateliers. Ik voerde je naar deze plaats, waar ik hem die mijn vriend was, ontmoette. In dit huis leefde ik en maakte ik mijn grootste werken.

Neem plaats, André en stel je op mij in.

André deed wat Alcar van hem verlangde en voelde zich weg-

zinken. Voor zich zag hij eenige wezens. Hij wist hoe dit tafereel tot leven werd gebracht. Links en rechts zag hij verschillende schilderijen en hij herkende Alcars kunst. Hij zag, dat zijn leider aan een groot doek bezig was. Het was een mannenfiguur en hij begreep onmiddellijk de beteekenis van dit tafereel. Het was Alcars vriend, dien hij schilderde en het portret was bijna gereed. Hij voelde tevens de groote gaven van zijn leider. Alcar daalde diep in het wezen af en André voelde de hevige concentratie, die hiervoor noodig was. Hoe dankbaar was hij, dat zijn leider hem dit liet beleven. Dit behoorde tot het verleden en toch, opnieuw zag hij dit gebeuren, niets was er immers te vernietigen. Wat de mensch tot stand had gebracht bleef. Wonderlijk, dacht hij, is alles wat Alcar mij toont. Hoe grootsch was dit tafereel. Meermalen had hij dit beleefd, maar steeds voelde hij het wonderlijke van deze verbinding. Dit was het verleden en toch opnieuw tot leven gebracht.

André voelde een innigen band. Zijn leider bezat een groote liefde voor hem, die hij uitbeeldde en ook uit den mensch, die daar poseerde, straalde eenzelfde liefde, doch zijn leider bezat meer licht, wat hij kon waarnemen. Innig waren zij verbonden. Hier voelde hij de stilte des geestes. In stille bewondering nam hij waar. Door hevige concentratie had zijn leider zich in dezen verhoogden toestand gebracht. Jong en schoon was Alcar op aarde geweest en hoe was hij zich bewust van zijn kunnen! Dit was scheppen.

Levensgroot werd zijn vriend geschilderd. Dan vervaagde het visioen en keerde hij tot zichzelf terug. Alcar zag hem aan en zeide: „Dit is eens geschied, André. Dit werk wordt in een museum bewaard. Mij gaat het echter alleen hierom, dat je zult voelen, dat ik innig met hem verbonden was. Iets dreef ons bijeen, waarvan wij beiden niet bewust waren. Van hem hield ik, zooals ik van mijn eigen kind zou gehouden hebben. In mij lag deze kracht en hoewel ik mij daartegen verzette, kon ik mij daar toch niet van bevrijden. Een kracht, die sterker was dan ikzelf, bracht mij steeds met hem in verbinding. Zijn leed was mijn leed, zijn gevoelens waren de mijne. Ik vond mijzelf zieke-

lijk, doch ik kon mij van hem niet los maken. Dan kwam mijn einde op aarde en je weet hoe oud ik werd.

Ook aan deze zijde waren die gevoelens in mij en ik wachtte met ongeduld zijn komst af. Eindelijk brak die tijd aan en kwam ook hij naar deze zijde. Je weet reeds hoe wij elkander hebben ontmoet. Ik wil je nu duidelijk maken, dat op aarde reeds deze verbinding in ons lag. Het waren gevoelens waarvan ik mij wilde bevrijden en dit toch niet kon, het lag diep in mij en overheerschte mijn innerlijk. Hoe leed ik daaronder. Dag en nacht hield mij dit probleem vast. Daarover dacht ik veel na, doch kwam er niet achter, want van occulte problemen wist ik op aarde niets.

Ik raadpleegde een mijner kennissen, ook hij was een geleerde, doch hij kon mij daarvoor geen verklaring geven. Ik leed hevig, want diep, heel diep waren mijn gevoelens. Ik vocht met mijzelf, wilde dit onnatuurlijke uit mij verwijderen, doch bleek er niet toe in staat, het was, zooals ik reeds zeide, sterker dan ik. Dit was en kon geen aardsche vriendschap zijn, het was meer en dieper en grootscher.

Ik hield dit angstvallig voor mij en geen mijner andere vrienden heeft dit ooit geweten. Ik verborg dit, want ik wilde voor de aarde mijn ziekelijke gevoelens niet kenbaar maken. Men zou dit toch niet begrepen hebben.

Voelde hij zooals ik voelde en beleefde? Neen, in hem waren deze gevoelens niet. Hij was zich van niets bewust. Ik hielp hem in alles en ik vroeg hem een portret van hem te mogen maken. Ik wilde dit zelf bezitten, alleen om de liefde die ik voor hem voelde, hoewel die liefde zuiver was.

Soms slingerde ik alles van mij af, maar steeds keerden deze gevoelens in mij terug. Dan weer gingen onze wegen voor langen tijd uiteen, toch werden wij weer opnieuw met elkander verbonden. Ik bereikte wat ik wilde bereiken, hij echter niets. Hij werd links en rechts geslingerd en in alles was hij zonder bezieling. Hij miste de inspiratie om tot het diepe innerlijk te kunnen doordringen. Hij miste wat ik teveel bezat, het gevoel. Zijn gevoelens waren niet diep. Hij leefde zijn eigen leven en stond voor niets open. In alles lag zijn ontevredenheid en hij deugde voor niets,

toch was hij gereed zich geheel te willen geven. Ook in hem waren dus gevoelens die hij niet kende, noch begreep.

In mij lag liefde, maar in hem iets wat hem te pletter deed loopen, zoodat hij zich onmachtig voelde. Een innerlijke kracht hield hem tegen en de stof die hij behandelde drong niet tot hem door, omdat zijn gevoel weigerde. In het begin was hij altijd vol enthousiasme, maar na een poos verslapte dat. Toen ging hij zoeken en zwalken in de wereld en in dien tijd was het, dat hij een jong leven vernietigde, maar ook ontwaakte en toch bereikte hij steeds niets.

Hij wilde de ziel leeren kennen, want in hem waren deze gevoelens. Mij voerde dit aardsche leven tot de hoogste hoogten, hij echter wilde den dood en het leven leeren kennen, doch hij bleek die krachten niet te bezitten. Voor hem was dit niet weggelegd, daar hij een geleerde was die zichzelf niet kende. Toch voelde hij zich tot deze studie aangetrokken. In zijn jeugdijaren was hij reeds een buitengewoon kind, doch in de jaren dat hij alles zou bereiken de arme van geest. Ik zeide al, dat iets hem tegenhield. Dat iets smoorde zijn innerlijke leven, zoodat het niet tot ontplooiing kon komen. Hij bleef onbewust en kwam niet tot volle bewustzijn. In hem leefde één toestand en die toestand was een wet die ik thans ken en eerst aan deze zijde leerde begrijpen.

Kun je reeds voelen, André, wat dit alles beteekent?"

„Neen, Alcar."

„Dan zal ik het je zeggen. Het was de wet van oorzaak en gevolg. Het was zijn carma en behoorde dus tot zijn verleden. Je begrijpt André, dat het eerste wat men mij aan deze zijde duidelijk zou moeten maken, deze innige gevoelens waren, toen ik hier binnentrad. Toch was dit niet zoo eenvoudig, want in het begin van mijn overgang was dit niet mogelijk. Eerst later, toen ik met hoogere wezens verbonden werd en ik mijn eigen leven aanvaardde en al die geestelijke toestanden aan deze zijde leerde kennen, werd ik met mijn eigen leven verbonden. Hoe groot was mijn vreugde en hoe dankbaar was ik, toen ik wist en de betekenis er van begreep. In mijn leven op aarde had ik dus goed gevoeld. In mij lag een diepe liefde en deze gevoelens waren

echt en natuurlijk, heelemaal niet ziekelijk. Dit behoorde mij toe, André en behoorde tot mijn verleden.

In de derde sfeer, dus jaren nadat ik op aarde gestorven was, leerde ik mijn eigen verleden kennen. Daarin, in mijn verleden lagen deze gevoelens en hadden daarmede te maken. Voel je hoe diep dit is en dat wij daarvan op aarde niets kunnen begrijpen? Ieder mensch zal dit op aarde en aan deze zijde beleven. Aan deze zijde echter is het, dat men met vele levens, die men heeft beleefd, verbonden wordt. Hier is het, dat men in het verleden kan afdalen. Niets is er verloren gegaan, alles ligt vast, tot de kleinste dingen.

Wat ik op aarde voelde, werd mij hier geopenbaard. Ik zou deze gevoelens niet bezitten, wanneer ik ze niet had gevoeld, want wat de mensch niet kent, voelt hij niet. Of het is in hem, of hij zal dit nog beleven. Wanneer gevoelens overheerschen, zooals ik beleefde, dan heeft dit een beteekenis en zijn tevens die krachten in ons bewust. Ik zeide reeds, aan deze zijde werd ik met mijzelf verbonden, kon ik aanvaarden en gelukkig zijn. Voor mij ging er een nieuwe wereld open en op datzelfde oogenblik begreep ik de diepte der ziel en aanvaardde. De hoogere wezens riepen mij tot zich en gaven mij die ontzaglijke genade mijzelf nog dieper te leeren kennen. Hoe dankbaar was ik! Hoe heb ik gebeden! Weken, neen maanden bleef ik in meditatie. Tot diep in mijzelf ging ik alles na en ik begreep de Schepping. Ik voelde mijn leven op aarde en was dankbaar gestemd voor hetgeen ik daar had mogen achterlaten. Ik begreep tevens, dat er hoogere gaven waren, die de lijdende menschheid zouden kunnen helpen en die gaven wilde ik mij aan deze zijde eigen maken. Ik daalde af en leerde het leven der hel in al zijn verschrikkingen kennen. Je weet hoe ik leed en mijn weg vervolgde. Aan deze zijde leerde ik tevens zijn leven kennen en begreep ik, wat hij zelf niet kende noch aanvoelde. Ik vertoefde de laatste jaren van zijn aardsche leven op aarde. Ik kon hem van deze zijde niet bereiken, doch ik zag toe wat hij deed. Ik zag, dat hij was ingeslapen en zich reeds langen tijd had overgegeven. Hij had zich bij dat, wat in hem was, neergelegd en voelde zich leeg

en verongelukt. In niets, hoorde ik hem zeggen, ben ik mijzelf. En toch, André, zag ik, dat hij zichzelf was, maar ook deze diepte, al deze gevoelens niet begreep, omdat men die op aarde niet begrijpen kan. Ik zag van deze zijde, dat hij van het eene in het andere overging. Toen ik nog op aarde was, veranderde hij ieder oogenblik en nu voelde hij zich niet anders. Steeds volgde hij een andere studie, maar ook steeds bracht hij het tot niets. Niets kon hij af maken.

Maar één ding, één probleem hield hem echter bezig en beheerschte hem geheel, dat was het leven, dat was de mensch. Hij daalde langzaam in het leven af, totdat hij geen krachten meer bezat om zich iets eigen te kunnen maken.

Je ziet, vele gaven maar geen wil, de bezieling miste hij. Waren er dan geen gevoelens in hem tot scheppen? Om iets voor de menschheid te kunnen doen? Ja zeker, die waren er in hem. Hij zou zich geheel hebben willen geven, maar kon het niet, omdat hij zich onmachtig voelde. Toen deed hij andere dingen.

Wat hij bezat, deelde hij aan de armen uit en aanvaardde zelf een bedelaarsbestaan. Doch door vrienden geholpen, bracht men hem weer tot zichzelf terug, want dat was niet noodig. Bij velen was hij zeer bemind om zijn groote opvattingen voor de diepste problemen. Steeds was hij raak en scherp en toch bereikte hij niets.

Begrijp je, André, wat voor probleem dat is? Wat hem staande hield en op aarde reeds een halt toe riep? Was het een ongekende kracht die hem tot hooger gaan belette en hem tegen hield? Waarom waren deze gevoelens in hem en weigerde zijn ziel, zijn innerlijk? Waarom botste hij tegen alles op wat met het heelal, de ziel en den mensch te maken had? Want dit was voor hem een probleem, dat was zijn leven en ellende. Zijn onmacht kwelde hem en zijn bezit, zooals ik zeide, schonk hij aan de armen en wie maar iets noodig had. Waarom deed hij deze dingen en hoe waren die krachten in hem gekomen? In zijn toestand lag iets droevigs, tot dit alles werd hij gedreven door een macht, die sterker was dan hij zelf.

Op deze reis André, en de beide andere die wij zullen maken, ga

ik je zijn gevoelens en de mijne duidelijk maken. Dit alles heeft een diepe beteekenis. Hier kom ik op terug en dan zul je zijn gevoelens en de mijne, al die psychische problemen en wonderen, begrijpen. Aan het einde van je derde reis zal zich voor jou alles openbaren, eerst dan kan ik je daarmee verbinden. Heb dus tot zoolang geduld. Nu ga ik je nog een ander tafereel toonen."

André voelde zich op dit oogenblik wegzinken en zag zijn leider en diens aardschen vriend. Hij hoorde hem zeggen: „Ik ben niets, niets, maar jij? Jij laat iets achter. Neen, ik kom er niet achter. Waarom bereik jij die hoogte? In alles ben je jezelf, maar ik? Ik ben een nietsnut. Zal nooit iets bereiken. In mij is iets van den duivel en ik zou dit aanvaarden, als ik wist dat het waarheid bevatte. Zoekt en gij zult vinden! Ik zoek nu al mijn geheele leven en kom er maar niet achter. In mij is heilige ernst, dat weet je. Dankbaar ben ik je voor alles, maar God laat mij gaan en zal mij verpletteren. Weet jij wie mij tegen houdt? Waarom kan ik nergens toe komen? O, hoe zal mijn einde zijn!"

Dan hoorde André hem lachen en zag, dat hij heenging. Nog hoorde hij hem zeggen: „Ik zal leven, mijn beste, geloof me, ik zal leven."

Daarna zag hij, dat zijn leider in diepe gedachten verzonk. De avond was reeds lang gevallen en nog steeds zat zijn leider daar te denken. André voelde nu iets wonderbaarlijks in zich komen en zag, dat Alcar van gene zijde werd geholpen. Zijn leider was een groot kunstenaar en voor gene zijde stond hij open. Hij zag den astralen geest en toen hij dit waarnam zeide Alcar tot hem: „Ja, mijn jongen, ook ik werd geholpen. Een kunstenaar op aarde die een graad in kunst kan bereiken, zal men van deze zijde helpen. Tot mij kwamen visioenen, die mij door onzichtbare wezens werden gegeven. Bovendien mijn verlangens om mijn vriend te leeren kennen en al die sombere gemoedsstemmingen, daardoor rijpte mijn kunst. Ik toonde je dit tafereel, omdat ik je ook dit later wil duidelijk maken. In hem was niets van den duivel, in hem lag oorzaak en gevolg.

Je ziet, André, dat ik je met mijn eigen leven en dat van hem kan verbinden. Alles wat onder mijn eigen afstemming ligt, is voor mij

bewust, dat wil zeggen, ik ken dat leven, hoe diep het ook is. Alles, tot in het diepste verleden, leeren wij aan deze zijde kennen, want men zal het ons toonen. Ieder mensch, iedere ziel heeft zijn eigen levensfilm, waarop hij zichzelf ziet en kent. Nog vraag ik je, was dit zijn noodlot? Had God dit voor hem weggelegd? Is dit Gods wil? Maar waarom zou God dit willen? Waarom was ik begaafd en komen duizenden anderen tot niets? Waarom, André, waarom? Ik toonde je op onze vorige reis dergelijke en verschrikkelijke toestanden. Hij echter was zichzelf en niet krankzinnig. Toch was dit om krankzinnig te worden. Vreemd is alles en diep, nietwaar en toch weten wij aan deze zijde wat dit alles beteekent.

In dit leven leerde ik ook dit menschenlijke raadsel kennen en aanvaarden. Aan deze zijde weet men wat dit vreemde beteekent, hier kent men al die wetten en is men zichzelf en gaan wij in die wetten over. Het zijn de meesters die dit weten en met hen zullen wij verbonden worden, omdat ik je later dit duidelijk mag maken. Dan eerst zul je alles begrijpen, André, zooals ik aanvaardde en begreep.

In hem lag een raadsel, leefde een kracht die hem dwong dat te aanvaarden. Geen God kon hem helpen. Geen geest, hoe hoog ook, kon dit oplossen. Dit was zijn bezit, zooals ik mijn kunstgevoel bezat. Dit was zijn persoonlijkheid, zijn innerlijk leven.

Is dit alles niet onverklaarbaar en voor den mensch onwaarschijnlijk, onnatuurlijk? Lijkt het niet op verdoemd zijn? Het is zóó diep, dat de mensch het niet kan aanvaarden, omdat hij voor een berg van verdriet en van onmacht komt te staan. In dit leven lag het zoeken naar het licht en naar zijn God. In alles gaf hij zich geheel, toch drukte dit raadsel, die kracht hem zijn geheele leven terneer. Het was die stille kracht die hem brak.

Zoo ging zijn leven voorbij. Duizenden menschen op aarde voelen zich zooals hij, maar waarom is dit alles? Waarom zijn zij op aarde en niet in staat iets te bereiken? Waar je ook komt, daar zie je deze wezens. Alles loopt hen tegen. Dacht je, dat deze wezens niet verlangden naar een menschenlijk bestaan? Hij wilde een geleerde zijn, doch in hem was dit gevoel niet. Hij was ge-

reed en studeerde veel, maar op het allerlaatste oogenblik, toen zijn leven een aanvang zou nemen, voelde hij zich terugzinken in een onverklaarbare diepte. Toch was er dus iets in hem dat hem aanspoorde te beginnen, want hij was in zijn jeugd vol enthousiasme. Doch die innerlijke brand verteerde hem en hij voelde zich leeg, leeg gezogen door die onnatuurlijke werking die in hem lag.

Begrijp je André, hoeveel dit leven bezat en toch niets kon doen? Is dit iets wat tot de aarde behoort en zijn er niet miljoenen die in één en dezelfde toestand leven? Toch trachten zij zich een behoorlijken toestand te scheppen, maar voor velen is dat niet mogelijk. Wil God dat dit geschiedt? Ik heb je dat reeds op verschillende wijze duidelijk gemaakt. Doch dit probleem is anders en het heeft met hetgeen ik wil volgen en met den mensch op aarde te maken. Al deze vragen zal ik je beantwoorden, alles wat ik je sinds ons samenzijn vertelde, houdt met zijn en mijn leven op aarde verband en is het probleem dat jij zult beleven.

Dit behoort tot het verleden en daar achter, achter dit alles ligt een ander verleden, dus dieper, steeds dieper dalen wij in de ziel af en leeren zodoende tevens de wonderen van het heelal kennen. De mensch is een groot wonder en de ziel is het die dit wonder beleeft. God kent iedere diepte, want er is een begin en een einde. God wist wat Hij wilde en tot stand bracht. Een goddelijk einde is er, want wij gaan hooger, steeds hooger, totdat de ziel de goddelijke sferen binnengaat. Het menschelijke organisme vergaat, doch de ziel gaat verder en beleeft. Maar er moet een begin geweest zijn en dat begin zul je leeren kennen. Ook de wedergeboorte op aarde die ik je op verschillende wijze en in verschillende toestanden duidelijk wil maken.

Thans, André, gaan wij de aarde verlaten en de vierde sfeer bezoeken. Daar zul je met het heelal verbonden worden. De meesters, zooals ik je reeds zeide, wachten ons straks op. Wees daar dankbaar voor, want het beteekent wijsheid in den geest."

De tempel der ziel.

Zwevende verlieten zij de aarde. Wonderlijke tafereelen had Alcar hem getoond. Hoe is het mogelijk, dacht André. Veel had hij reeds beleefd, doch thans, hij voelde dit duidelijk, zou hij tot de kern van het leven doordringen. Hoe dankbaar voelde hij zich gestemd. Hoe machtig was het toch, dat de geest tot in het verleden kon afdalen. Hij hoorde duidelijk, dat zijn leider met zijn vriend sprak. Ieder woord had hij kunnen verstaan. Maar nog wonderlijker was, dat hij ook den mensch voelde. Wanneer Alcar hem met iets verbond, dan ging hij geheel in dat gebeuren over en ging hij voelen en waarnemen.

O, als dit de mensch op aarde eens zou kunnen beleven? Dan zouden zij wel veranderen en hoe schoon zou dan het leven op aarde zijn. De gevoelens van Alcars vriend kon hij begrijpen. Ook hij had dergelijke dingen beleefd. Dan stond men machteloos toe te zien en begreep niet, dat anderen het wel konden. Dan was er een leegte in hem gekomen, voelde hij zich nietig en klein. „Zie André, wij gaan de sferen van licht tegemoet. In den tempel der ziel ga ik je opnieuw met het verleden verbinden en daar zul je verschillende tafereelen zien, die met mijn leven en je eigen leven op aarde hebben te maken.”

„Waar is dit voor, Alcar?”

„Ik wil je daardoor aantoonen, dat wij niet alleen op aarde, maar tevens in de sferen in het verleden van ieder mensch kunnen afdalen. Op je volgende en laatste uittreding zul je dat opnieuw beleven, doch dan volgen wij andere levens.”

„Hebt u ook daarmee een bedoeling?”

„Ja, want dit behoort tot de wedergeboorte op aarde.”

„En wat is de bedoeling van deze reis, Alcar, als ik u dit mag vragen?”

„Op deze reis leer je het heelal kennen. In den tempel der ziel worden wij door de meesters met het heelal verbonden.”

„Zooals op mijn vorige reis, Alcar, toen wij in de derde sfeer waren en Alouisius* mij met het heelal verbond?”

„Nee dat niet. Thans zul je het ontstaan van het heelal beleven en hoe God alles heeft geschapen.”

„Dat is geweldig, Alcar. Zal ik dat kunnen begrijpen?”

„Ik zal het je duidelijk maken, doch de meesters zullen je het ontstaan der Schepping toonen.”

„Door Cesarino, Alcar?”

„Ja, André.”

„Hoe geschiedt dit, Alcar?”

„De meesters kennen dit gebeuren en weten hoe het is geschied. De hogere meesters van de vierde cosmische mentaliteit hebben het ook aan hen getoond. Zij zullen je dit op visionnair toestand laten zien.”

Het ontstaan der Schepping? Mijn God, dacht André, dat is geweldig.

„Bedoelt u hoe alles geboren is, hoe alles is ontstaan, Alcar?”

„Ja, André.”

„Waar zijn wij mensen uit voortgekomen? Weet u dat ook?”

„Ook dat zul je op deze reis beleven, André.”

André beefde toen hij dit hoorde. Het ontstaan van alles? Hoe is het mogelijk, dacht hij, dat ik dat mag beleven.

„Bezoeken wij daarom de meesters, Alcar?”

„Ja, alleen zij kunnen ons met dit gebeuren verbinden.”

„Wat zal dat wonderlijk zijn, Alcar.”

„Ontzaglijk is het, André.”

„Heeft u dat reeds beleefd?”

„Ja, reeds lang geleden.”

„En weet u nu daarvan, ik bedoel hoe alles is geschied?”

*Zie: Een Blik in het Hiernamaals, derde deel.

„Ja, André, ik heb dat aan deze zijde beleefd.”

„O, Alcar, als dat de menschen op aarde eens mochten weten, hoe God het heelal, menschen en dieren en alles geschapen heeft. Ik kan er mij geen denkbeeld van vormen. Zal ik het begin en het ontstaan van alles mogen zien?”

„Het ontstaan en het geboren worden van alles, zal ik je thans duidelijk mogen maken.”

„Waar heb ik dat aan verdiend, Alcar?”

„Je doet mijn werk en wij beiden zijn instrumenten voor de hoogere meesters, hetgeen ik je eerst later kan verklaren.”

André voelde zich gelukkig. Merkwaardig, dacht hij, ik zal het ontstaan der Schepping zien. Op aarde wist men daar nog weinig van, men raadde er maar naar en verschillende verhalen waren daarover in omloop. Je kon er niet uit wijs worden. Wonderbaarlijk dat mij dat gegeven wordt, dacht hij.

„Heb je je daarvan nooit een voorstelling kunnen maken, André?”

„Nee, Alcar, ik heb daar heel veel aan gedacht, doch ik kwam er niet achter. Zal ik thans de waarachtige werkelijkheid beleven?”

„De waarachtige werkelijkheid, André. De werkelijkheid in haar geheel, dat zul je toch wel voelen, is niet meer mogelijk, maar de meesters zullen je een beeld geven, hoe het is geschied. Het zijn dus flitsen, tafereelen hoe het in het begin der Schepping was.”

„Ik ben zoo gelukkig, Alcar. Wist u dit reeds lang? Ik bedoel, dat u mij dat duidelijk mag maken?”

„Ja, ik wist het reeds eenige eeuwen terug, doch thans is dat oogenblik gekomen.”

„Eenige eeuwen, zegt u?”

„Ja, André. Op je laatste uittreding zal ik je ook dat verklaren.”

„Zal ik dat alles kunnen verwerken, Alcar?”

„Dat kun je, anders zou ik er niet aan beginnen. Je bent thans zoover ontwikkeld, dat je dit kunt ontvangen.”

André kwam er maar niet over uitgedacht. Mijn God dacht hij, waar heb ik dit aan verdiend? Hoe dankbaar was hij zijn leider en de meesters, die hem dit konden laten beleven. De werkelijkheid van dit ontzaglijke gebeuren zou hij beleven? Hoe is het

mogelijk. Telkens keerde hij er op terug en stelde Alcar vragen. „Heeft dit tevens met uw vriend te maken, Alcar?”

Alcar zag zijn instrument aan en zeide: „Ja, mijn zoon, ook zijn leven heeft met deze gebeurtenis te maken. Ik zeide je toch, dat ik je op je volgende uittredingen eerst alles van hem kan duidelijk maken. En om dit duidelijk te kunnen maken, is het noodig, dat je het ontstaan van de Schepping, het heelal, het menselijke organisme, het zieleleven en de wedergeboorte op aarde weet, wil je al die diepten kunnen begrijpen. Maar niet alleen jij, ook den mensch op aarde wil ik — en dat hebben de meesters mij opgedragen — een duidelijk beeld geven van hetgeen de wedergeboorte feitelijk is en dat dit voor ieder mensch en dier is weggelegd. Het leven van mijn vriend is dus geen hoofdzaak, toch heeft het met deze en de volgende reizen verbinding. Ik wil trachten je aan te toonen, hoe het van het begin der Schepping af is geweest, want anders kan ik in zijn leven niet overgaan. Ik volg dus een vast doel.

Maar ook ik geef je slechts flitsen, hoe het in het begin van de Schepping is geweest. Je daar een algeheele verklaring van te geven is niet mogelijk. Er zijn duizenden dingen die reeds boekdeelen zouden vullen. Mij gaat het echter alleen om je een beeld te geven hoe het is geschied en dit beeld zul je ontvangen, zoodat de mensch op aarde zich een denkbeeld kan vormen hoe het ontstaan van alles geschiedde.”

„Het is machtig, Alcar, dit had ik niet verwacht. U zegt, dat ik zoover ontwikkeld ben?”

„Ja, thans kan ik je het eerste en het laatste oogenblik van de schepping duidelijk maken. De sluier die om je lag is nu opgelost, nu ben je bewust in dit leven overgegaan.”

„Ook nu ik nog op aarde leef?”

„Ja, dat bedoel ik juist.”

„Heeft dit een beteekenis, Alcar?”

„Ja, André, alles heeft een beteekenis. Wat en hoe de mensch op aarde ook beleeft, alles ligt vast en heeft een diepe beteekenis. Later zul je deze beteekenis leeren kennen.”

„U heeft veel verrassingen, Alcar.”

„Ja, André, maar wat je thans beleeft, is een groote genade voor je. Denk daar steeds aan, want er zijn maar weinig menschen op aarde, die dit mogen beleven en die gevoeligheid daarvoor bezitten. Die gevoeligheid bezit je en omdat je mijn instrument bent, dienen wij beiden voor de meesters. Je voelt wel, dat er verschillende dingen zijn waar je dankbaar voor moet zijn.”

„Ik zal dit nooit vergeten, Alcar.”

„Ik weet het, André en daarom zul je dit machtige beleven.”

„Gaaf u mij daar weer met de aarde verbinden, Alcar?”

„Ja, ik moet je uit den tempel der ziel met de aarde verbinden en op verschillende wijze toonen dat wij, waar we ook zijn, met ons verleden verbonden kunnen worden. In ieder mensch en dier kunnen wij afdalen en ook dat zul je beleven.

Uit ons leven kunnen wij aardsche tafereelen terugroepen, zoodat wij ze opnieuw voor ons zien alsof het op datzelfde oogenblik gebeurde. Als dit nu voor mij mogelijk is, dan is het tevens voor de meesters mogelijk ons met het verleden te verbinden, dat zij kennen. Het gebeuren daarvan is één toestand, doch zij zien dieper dan wij, omdat zij die hoogte hebben bereikt.”

„Hoe ontzaglijk is alles wat u mij vertelt, Alcar. Hoe wordt er op aarde gezocht naar dit probleem en ze komen er maar niet achter. Iedereen vraagt waarom is dit en waarom is dat, allen zoeken en vragen, maar niet één weet het. Steeds hoor je daar menschen vragen hoe zou dat toch zijn, hoe is dit alles geschapen, maar niemand weet er antwoord op te geven. Zal ik dit alles nu beleven, Alcar?”

„Ja, dat zul je beleven, André.”

„Mijn God, Alcar, ik kan het nog niet begrijpen, hoe is het mogelijk. Zal ik ook beleven hoe de dieren ontstonden, Alcar? En de natuur, de boomen en bloemen?”

„Ook dat, André.”

André zag zijn leider aan en wist niets meer te zeggen. Groot was zijn leider, dat hij dit alles wist. De diepste problemen zouden hem thans duidelijk worden gemaakt, problemen waarvan men op aarde niets wist. Hij zag naar zijn leider en vroeg: „Zult u mij ook kunnen vertellen Alcar, waarom al deze menschen die

in de vierde sfeer en in uw sfeer en in al die hoogere cosmische graden leven, reeds zoover zijn? En waarom ik en anderen nog op aarde leven en velen moeten verhongeren?"

„Ja, André, alles zal ik je duidelijk mogen maken en alle vragen mag ik je thans beantwoorden. Wanneer je dit alles hebt beleefd, zullen er geen vragen meer in je zijn."

André beefde van ontroering en geluk.

„Zie," hoorde hij zijn leider zeggen, „de vierde sfeer. Daarginds zie je den tempel der ziel waarin wij aanstonds binnentreden." Hoog en verheven, boven alles uit, stond de tempel der ziel. Uit sneeuw wit marmer was dit gebouw opgetrokken en het geheel straalde licht uit, dat hij reeds van verre kon waarnemen. Daar zou hem een groot wonder worden getoond. Hoe gelukkig was hij, nu hij dit wist.

Hier, in de vierde sfeer, was iedereen gelukkig. Alles had een eigen uitstraling en hier bezat men die groote, reine en zuivere liefde, die een ieder verwarmde. De menschen, die hij waarnam, straalden een licht uit, dat men op aarde niet kon beleven. Hier omstraalde het innerlijke wezen het uiterlijke, dat men kon waarnemen. De vogels zongen hun lied voor de zusters en broeders, die hier leefden en eens op aarde hadden geleefd. Nu waren zij gelukkig, heel gelukkig. Hij moest aan al dat geluk niet denken, want nog was hij op aarde. Hij had zich vele malen afgevraagd, waarom de één zoo ver was en de ander nog in leed verkeerde. In duizend dingen waren de menschen verongelukt. Dit zou nu allemaal voor hem opgelost worden en zou hij begrijpen waarom al deze wezens zoo ver waren.

Zie deze schoonheid en hoe rein al deze menschen zijn. Zie hun gewaden! Het lag los om de schouders en dit was hun bezit. Het was niet mogelijk hun dit kleed, dit schoone gewaad te ontnemen, want de geest had zich dit eigen gemaakt. Wonderlijke kleuren zag hij, niet te beschrijven.

Hij was ook met Alcar in de vijfde sfeer geweest en de zesde en de zevende sfeer had hij mogen zien. Daar waren de kleuren nog veel schooner, ongeloofelijk was het daar. Toch, hoe eenvoudig waren geestelijke wezens, dat kon men zich op aarde niet inden-

ken. Zij noemden zich nog maar kinderen. Hij wilde zich dezen eenvoud eigen maken, al was het niet gemakkelijk.

Steeds gingen zij verder. Hoe grootsch was de tempel der ziel. Dit was eerst kunst. In een onverklaarbaren stijl was dit gebouw opgetrokken. Nu kwam in hem een stille rust en hij begreep van wien deze rust in hem kwam. Nu hij in de vierde sfeer was gekomen, kon dit alleen op Alcars krachten. Door het bezit van zijn leider kon hij hier overal binnentreden. Duizenden wezens kwamen zij tegen.

„Hoe schoon zijn hun gewaden, Alcar.”

„Dat is hun eigen bezit, mijn jongen, je weet het.”

Ja, hij wist het. Hoe ver waren zij allen van de aarde verwijderd.

„Gaat u mij van de sterren en de planeten vertellen, Alcar?”

„Ja, ik moet je de verschillende graden, die in den cosmos aanwezig zijn, duidelijk maken. Je weet reeds, dat er zeven graden van cosmische afstemmingen zijn. Al de planeten, die men van de aarde af waarneemt, bezitten een eigen afstemming en behoren bij den eersten, tweeden en derden cosmischen graad.”

„Weet men daarvan op aarde, Alcar?”

„Bedoel je van al die graden?”

„Ja, Alcar.”

„Nee, daarvan weet men op aarde niets. Straks zal ik je dat verklaren.”

„Heeft uw vriend op aarde daarin gestudeerd?”

„Hij trachtte zich deze studie eigen te maken, doch ik zeide je reeds, dat een innerlijke kracht in hem aanwezig was, die hij niet begreep en hem in alles belette iets te bereiken.”

„Vreemd is dat, Alcar.”

„Dat is het, André, maar toch heeft het een beteekenis.”

„En u kent nu deze beteekenis?”

„Ja, ook dat is mij in de sferen gegeven en duidelijk gemaakt.”

„U weet tevens waar hij thans is?”

„Ja, André.”

„Kunt u hem dan niet bezoeken?”

„Dat zou ik wel kunnen, maar hij is zich daarvan niet bewust.”

„Hoe is dat mogelijk, Alcar?”

„Er zijn zooveel dingen, waarvan men zich niet bewust is. Dit behoort tot het verleden, André.”

„Is hij zelf zich daarvan dan niet bewust?”

„Neen, daarvan weet hij niets af.”

„Is dit dan niet een groot raadsel?”

„Neen, voor mij niet en wanneer ik hem dat raadsel duidelijk kan maken, zal dat ook voor hem geen raadsel meer zijn.”

„En is dit nog niet mogelijk?”

„Nog niet, maar het oogenblik is in aantocht.”

„Dat vind ik heerlijk voor u, Alcar.”

„Dank je, mijn jongen.”

„Hoe diep is de menschelijke ziel, Alcar.”

„Die is niet te peilen, André. Al die problemen lossen op, maar kunnen alleen dan oplossen, wanneer de tijd er voor is en alles in harmonie is.”

„Ziet u hem vaak, Alcar?”

„Ja, heel veel.”

„Wonderlijk toch en hij weet daar niets van?”

„Neen, voor hem ben ik thans een broeder, een vader en toch is hij zich van mij niet bewust.”

„Dit moet toch wel een groot probleem zijn, Alcar.”

„Dat is het ook, André. Een probleem en tevens een groot wonder.” Merkwaardig dacht André, dat Alcars vriend hem niet kende. Zij waren uiteen gegaan en Alcar wist waarheen hij ging en toch wist zijn vriend niets daarvan. Onbegrijpelijk is het en hij zou er zijn leider niet meer naar vragen, want hij voelde, dat Alcar niets kon zeggen en wellicht ging hem dit ook niet eens aan.

„Weet men in den tempel der ziel dat u komt, Alcar?”

„Ja, André, men weet dat wij komen, doch ik heb je nog andere dingen duidelijk te maken en daarvan heb ik je reeds verteld. Ik heb mijn voorbereiding reeds getroffen.”

Hoe dichter zij den tempel der ziel naderden, des te schooner werd dit gebouw. Majestueus stond het daar, hoog boven alles verheven, als een rots in de branding. Daar zou hij mogen binnengaan. Wat een architectuur! De hoogste torens, hij zag er honderden, waren niet eens meer te zien. Het einde van die torens

loste op en dit oplossen begreep hij. Alcar had hem dit op zijn vorige tochten duidelijk gemaakt. De hoogste torens hadden met de vijfde sfeer verbinding. Dit was voor de aarde niet om te begrijpen en toch had het deze beteekenis. Al die hoge torens losten in het heelal op en dit beteekende dat er een hooger gaan mogelijk was. Hier in de sferen was alles symbolisch, maar naar het werkelijke leven. Een symbool was als de natuur, daarin lag het leven en dat kon men zich eigen maken.

Hoe straalde dit gebouw! In de sferen leefde alles. Hier zag en voelde men Gods heilig leven. Dit was op aarde niet mogelijk. De uitstraling van mensch en dier, van gebouwen en van de natuur, kon men daar niet waarnemen. Toch straalde ook daar ieder voorwerp zijn eigen kracht uit, maar men kon dat niet zien. Hier echter zag men die uitstraling en daaraan herkende men het innerlijke bezit van mensch en dier. Wonderlijk schoon was dit alles. Hier voelde hij de stilte des geestes. O, welk een schoonheid! Als dit de menschen op aarde eens mochten zien!

„De Tempel der Ziel” las hij en daarboven waren eenige teekens aangebracht, die hij niet begreep. Het gebouw was geheel open. Ook dit was een wonderbaarlijk verschijnsel. Hoe kon men een dergelijk gebouw zoo optrekken? Naar alle richtingen kon men zien. Alcar ging hem voor en zij traden den tempel der ziel binnen. Waar hij ook zag, overal waren geestelijke wezens. Een ieder droeg zijn eigen gewaad en hij zag, dat ze licht uitstraalden. Ook het geestelijke gewaad was een wonder aan bezit voor dengene, die dit geestelijke bezit mocht dragen. Vele malen had hij dit tafereel reeds waargenomen, doch telkens verwonderde dit hem en begreep hij hoe ver hij zelf nog van dit geluk verwijderd was.

Alcar zag hem aan en zeide: „Zie naar je zelf, André.”

Hoe is het mogelijk, dacht hij, dat ik dat niet heb gevoeld. Ook hij droeg een geestelijk kleed. Zijn aardsche toestand was nu van hem afgevallen, hij was nu geheel in Alcars leven overgegaan. Als het vroegere romeinsche kleed lag dit gewaad om zijn schouders. Hij voelde zich heel gelukkig, maar wat zou men hiervan op aarde denken? Toch was dit heel eenvoudig, want hij zou

hier niet binnen kunnen gaan, wanneer hij niet geheel de sfeer waarin hij thans was, aanvaardde. Deze gedachten kwamen in hem en hij wist van wien ze waren. Alcar voerde thans een mentaal gesprek, want wanneer hij geheel werd opgetrokken, kon men tevens niet meer spreken. Dan ging de eene mensch in den anderen over en waren zij telepathisch verbonden.

Wonderlijk was dit gewaad. Ook Gerhard* droeg reeds zijn geestelijke kleed en toch was hij eerst eenige jaren in de sferen. Maar hij had er hard voor gewerkt, zijn geheele innerlijk daarvoor ingesteld. Wie hier ernstig wilde, kon spoedig vorderingen maken.

Toch vond hij het merkwaardig, dat hij dit zelf niet had gezien. Zoo was het leven van den geest. Aan niets anders kon je denken en in je opnemen, wanneer één ding je bezig hield. Dan ging men geheel daarin over en aanvaardde men dien toestand. Ook dit kwam in hem en hij begreep zijn leider volkomen. Nu was hij geheel van de aarde los en zijn eigen leven en alles wat daarbij behoorde, lag ver van hem weg. Toch hield iets hem aan de aarde vast en dat was het fluïdekoord, waarmede zijn geesteslichaam aan het stoffelijke kleed verbonden was en dit zou blijven, totdat de dood intrad. Dan scheurde dat koord vaneen en ging hij naar zijn plaats in de sferen, zooals zijn innerlijke afstemming was en de liefde die hij bezat. Hij wist dat alles reeds lang en toch was dit telkens machtig om het opnieuw te kunnen beleven.

Alcar droeg verschillende gewaden. Wanneer zijn leider zich op aarde liet zien, dan aanvaardde hij meestal den toestand, zooals zijn laatste leven op aarde was. Dan zag hij zijn leider als een schilder, den meester uit vroegere eeuwen. Maar wanneer hij aan gene zijde was, dan zag hij langzaam zijn aardse kleed oplossen en hoe hoger zij gingen des te schooner werd Alcars gewaad, totdat hij zijn eigen sfeer was binnengegaan. Daar eenmaal aangekomen, bleef zijn gewaad zooals zij droegen die daar leefden en was er geen verandering meer mogelijk. Ook dat was wonderlijk. Langzaam ging het geestelijke gewaad veranderen in duizenden tinten, van zachte kleuren. Dat is het bezit van den

*Zie: Zielsziekten van gene zijde bezien. Laatste hoofdstuk.

geest, van den mensch die liefde droeg en voor ieder leven open stond.

Hij volgde zijn leider op den voet. Hier was iedereen gelukkig. Zie al die menschen, dacht André, zie hoe zij stralen! En al die menschen waren op aarde geweest, hadden daar geleden en gestreden, veel leed, ziekten en andere kwellingen gekend, maar nu waren zij gelukkig. Hoe machtig, dit te mogen zien, want voor een ieder was al dit geluk, al dit ontzaglijke weggelegd. De reine, onbaatzuchtige liefde lag op ieders gelaat.

Hier leefden vaders en moeders, zusters en broeders bijeen. Hier beleefden zij tezamen hun geluk en konden niet droevig meer zijn, want dat was beleefd en hadden zij overwonnen.

Schouw in jezelf, leer jezelf kennen, leg af al die narigheid en buig je hoofd.

Ja, dat hadden allen gedaan en geleerd. Dit was nu hun bezit, dit ontzaglijke geluk omstraalde hen.

Langzaam gingen zij hooger en hij voelde wat dit beteekende. Alcar ging zeker naar de hooger gelegen zalen, als hij van zalen kon spreken. Maar hoe zou hij anders een geestelijke ruimte moeten noemen? Dit was bijna niet om na te vertellen. In dit geheele gebouw waren bloemen en hij zag de sferenvogels, die om den mensch heen vlogen. Vele namen plaats op de hun toegestoken handen en liefkoosden den mensch. Een goddelijk geluk stroomde in hem toen hij dit waarnam.

In iedere zaal zag hij de bekende geestelijke fontein, die hij in elke sfeer had waargenomen. Dit was een symbool van wijsheid, kracht en liefde en dit kunstproduct spoorde het wezen aan, zich al die gaven eigen te maken. Hier leefde de aardsche mensch met bloemen en vogels en dit alles was als het paradijs. Toch was hij eerst in de vierde sfeer! Dan die hoogere sferen, die hij alle had mogen zien, want hoeveel reizen had hij reeds niet gemaakt? In al de sferen was hij geweest en veel wijsheid had hij ontvangen. Maar dat wat hij thans zou beleven, zette de kroon op alles.

Hier zou hij met het heelal verbonden worden en werd hem het begin van de schepping getoond en duidelijk gemaakt. Hij beefde

reeds van geluk bij de gedachte aan het oogenblik waarop hij zou gaan zien hoe alles was geschied.

Alcar ging hem nog steeds vooruit. Hij voerde hem naar een plateau en daar zag hij een klein gebouw, dat precies als het groote was. Een kleinere tempel en ook hier was alles open. Dit open zijn van alles was zeer eigenaardig, een verklaring kon hij er zelf niet voor vinden. Was het omdat dit alles tot Gods eigen leven behoorde? Een innerlijke stem zeide hem, dat dit de beteekenis was. Een raadsel was het, hoe dit alles in stand bleef.

Hoe kon men zoo bouwen? Was dit op aarde bekend? Hield dit met al de sferen verband en waren het de bouwmeesters uit de zevende sfeer, die dit gebouw als het ware innerlijk droegen en in stand hielden? Wonderlijk was het dit te zien. Dit gebouw was als de mensch, als de natuur, als alles wat aan gene zijde leefde. Open was alles, zooals iedereen open was, men schouwde in de diepte der ziel.

Van deze plaats zag hij in een diep dal. Zijn leider stond naast hem, maar zeide niets. Nu kwam er een ander gevoel in hem en hij wist wat dit beteekende. Alcar kon dit gebouw in zijn geheel niet verklaren, want het had op de zevende sfeer afstemming en het was verder en hooger dan zijn eigen sfeer. Ieder innerlijk gebouw, als hij die kleinere tempels goed en duidelijk voelde, bezat een eigen structuur. In dit machtige gebouw waren honderden kleinere tempels ondergebracht. En al die gebouwen hadden één beteekenis en dat was de tempel der ziel. Hij dacht over alles na en kwam er niet achter. Hij vroeg aan zijn leider: „Is het geheel niet te verklaren, Alcar?”

„Nee, André, ik liet je dit reeds voelen, maar toch kan ik je heel veel van dit gebouw vertellen.

Al deze kleinere tempels die je waarneemt, behooren tot het geheel en ze zijn dus een deel daarvan. Ieder gebouw heeft dezelfde architectuur zooals het geheel is, doch alleen voor het uiterlijk. Het innerlijke van ieder gebouw is een eigen afstemming, een toestand, wat je straks duidelijk zal worden. In dit gebouw, dat dus de tempel der ziel is, zijn alle sferen aanwezig, van de eerste sfeer tot de zevende en van de diepste diepten der

hel af. Dus alle sferen die men aan deze zijde kent en bezit, vertegenwoordigen een aparten tempel en vinden een plaats in het geheel. Iedere tempel van het innerlijke gebouw, dat je nu van buiten kunt waarnemen, stelt dus een sfeer voor, een hoogere of lagere sfeer, het doet er niet toe, maar alle sferen zijn in dit machtige geheel opgenomen. Wanneer men nu in een kleineren tempel afdaalt, of binnentreedt, gaat men in die sfeer over en neemt men die sfeer waar, hoe ze ook is en wordt daarmee verbonden. Begrijp je wat ik bedoel, André?"

„Wanneer ik u goed en duidelijk heb begrepen, dan zijn al die tempels als de mensch en als een sfeer?"

„Juist, wanneer ik dus in één van die tempels binnentreed, laten wij zeggen in de eerste sfeer en daarmee verbonden wil worden, dan zal dit geschieden. Hoe dit geschiedt zal je straks beleven."

„Wonderlijk is dat, Alcar."

„Maar niet alleen dat wij met de sferen verbonden kunnen worden, doch ook met den mensch op aarde, met planeten en sterren en duizend andere dingen meer. Wij gaan dan in dien toestand over en zien dat, wat wij wenschen te zien. Maar er is nog meer. Al de graden van cosmische liefde zijn er aanwezig. Dat wil zeggen, dat men die reine liefde kan voelen die de geest bezit, die in de zevende sfeer leeft. Voel je hoe machtig dit is? Hier is dus alles aanwezig. Hier kan men den mensch met het heelal verbinden, met planeten en sterren en andere lichamen. Ook kan men zich hier voor de één of andere studie bekwamen en wordt men in al die wetten opgeleid. Hoe het geheel opgetrokken is, weten en kennen alleen de meesters die in de zevende sfeer leven. Alleen de meesters zijn het, die ons met iederen graad van geestelijke kracht en afstemming kunnen verbinden. De meesters leven als het ware in den tempel der ziel en in één tempel dus kan men met een meester in verbinding komen en wordt de mensch in het geheel opgenomen. Straks zal je duidelijk worden gemaakt wat hier geschiedt en hoe die verbinding mogelijk is. In dezen tempel kan men ons met het heelal verbinden en met het begin der schepping. Het geheele heelal kan men ons

toonen, al die millioenen wetten en problemen kan men hier voor ons oplossen. De meesters kunnen ons verbinden en wij zien het voor ons geschieden.

Ik zal je daarom eerst eenige tafereelen moeten toonen, wil je gereed zijn voor het ontzaglijke gebeuren, dat je straks zult beleven. Ik moet je duidelijk maken hoe alles is en wat de betekenis is van den tempel der ziel. Maar hoe het geheel is, dat kan ik je niet verklaren, omdat daarvoor de zevende sfeer als mijn eigen bezit in mij moet zijn. Je weet, dat ik niet hooger kan gaan dan mijn eigen sfeer en hier leven de krachten van het hoogste geestelijke wezen aan deze zijde. Zij manifesteren zich dus in dit gebouw, zij steunen hun zusters en broeders en zij zijn het die hun toestaan, hun geestelijke woning binnen te treden en voor korten tijd als bezit te aanvaarden."

„Hoe machtig is dan dit gebouw, Alcar."

„Dit gebouw, dus de tempel der ziel, is een heilig en rein sferenbeeld. Hierin, André, komt men tot zichzelf. Hier leert men hoe te moeten bidden en leert men zichzelf kennen. Hier ziet men zijn vader en moeder, zuster en broeder. Waar zij ook zijn en waar zij zich bevinden. Wij kunnen hen in dit gebouw terugzien. Hier kan men met het Al verbonden worden wanneer de meesters denken dat dit noodig is en peilt het eene wezen het andere. Dan buigen menschen hun hoofden en aanvaarden en buigt de moeder zich voor haar kind en het kind voor de moeder. Er is rust en vrede, want hier leeft God, zoodat wij met het Goddelijke verbonden kunnen worden. Hier, André, ziet men in een ander mensch en weet men dat dit wezen, ook al heeft men dezen mensch op aarde gekend, een wonder is van geestelijke wijsheid. Doch hoe is het op aarde?

Op aarde beteekent dit macht en persoonlijkheid, stand en bezit. Wie een hoogen maatschappelijken toestand heeft bereikt, laat zich voelen en heerscht, ja overheerscht alles en iedereen die tot hem komt. Hij is meester en heerscher tegelijk en men luistert en doet wat hij wil.

Doch hier is alles anders. Hier buigen wij ons hoofd voor hen die hooger zijn dan wij en voor hen die in onze sfeer leven, heb-

ben wij diep ontzag, omdat het onze zusters en broeders in den geest zijn. Hier is liefde macht en een wet.

Duizenden jaren zijn zij op weg en in dien tijd hebben zij deze afstemmig veroverd. Dit is bezit, dit is eigen maken en allen kunnen wij dit bereiken.

Cesarino is een vorst van liefde en deze geest is mijn meester. Wij zullen hem met Mentor Miradis, Urabis en Mondius ontmoeten. De tempel der ziel is de woning van de ziel, het is een woning van God aan den mensch gegeven. Het is Gods vonk, die ieder leven in zijn menschenlijken toestand bezit en het is Gods heilige bedoeling dit ervan te maken. Het is een machtige schepping en ieder mensch zal zich dezen tempel eigen maken, zoodat de ziel — de mensch — zal zijn als dit machtige gebouw, waarin hij leeft en zijn zusters en broeders ontvangt.

Op een vorige uittrekking, toonde ik je mijn eigen geestelijke woning. Hoe nietig zij is in vergelijking met dit gebouw, zal je thans begrijpen, maar ik zal mij dit eigen maken, zoodat eens mijn zielewoning zoo zal zijn. Allen die hier zijn, weten, dat zij dit kunnen bereiken. De weg ligt voor hen open, want zij dienen. Zij zullen blijven dienen of hun ontwikkeling staat stil. Wij evolueeren steeds en zijn bereid het zwaarste offer te volbrengen. Niets is ons te veel. Geen wezen bevindt zich in deze sfeer, of het voelt dat hooger gaan mogelijk is en hoe het moet. Zij allen weten reeds wat je aanstonds wordt getoond. Ook zij hebben dit beleefd, omdat zij deze hoogten hebben bereikt. Voordien is dit niet mogelijk. Nu aanvaarden en begrijpen zij hun eigen sfeer en toestand. De vaderliefde der aarde en de moederliefde lost in deze sfeer op en zij voelen zich universeel. Dit zul je beleven, want het behoort tot den tempel der ziel en is het beeld van ons eigen leven. Nu gaan wij verder, volg mij, André.” André voelde, dat Alcar hem nog inniger met zich verbond. Deemoedig volgde hij zijn leider. Waar hij ook was overal zag hij symbolen, door sferenbloemen vertolkt. In iedere sfeer waren deze symbolen en ook dit was kunst. Het eene symbool stelde liefde voor en het andere geloof, eenvoud en deemoed. Op zijn vorige tochten had Alcar hem al de symbolen verklaard en nu

begreep hij deze kunstproducten. Alcar bleef staan en wachtte hem op.

„Hier treden wij binnen,” hoorde hij innerlijk tot zich zeggen. „Je zult waarnemen, André.”

André voelde zich onmiddellijk wegzinken en in een hooger en toestand overgaan. Direct daarna ging hij waarnemen. Alcar was in een ruimte binnentreden. Er was niets te zien dan een blauwachtig licht. Maar in dat licht zag hij beweging. Het geheel was als het uitspansel, doch hier was het in een dicht waas gehuld. Hij voelde zich in de ruimte opgenomen en er was alleen lucht. Duidelijker kon hij het niet beschrijven. Hij bevond zich in een vreemden, maar merkwaardigen toestand.

In dat blauwe zag hij thans andere kleuren komen en die kleuren zag hij alleen, wanneer hij er aan dacht, wat hij zeer wonderlijk vond. Dacht hij aan de één of andere kleur, het deed er niet toe welke, dan nam hij die tinten onmiddellijk waar. Concentreerde hij zich op iets anders, dan manifesteerde zich dit op hetzelfde oogenblik. Dit was zeer fantastisch, doch hij voelde een machtige kracht in zich komen, waarvan hij de beteekenis begreep. Door de gaven en krachten van anderen, schouwde hij in het leven dat hier werd vertolkt en overheerschte dit het blauwe waas, wat de eigenlijke kleur was die hier bleef. Een wonderlijke kracht was hier aanwezig en een diep ontzag overviel hem.

Hij voelde behoefte om te bidden en hij deed het. Lang bleef hij in gebed, om eindelijk weer opnieuw waar te nemen, want er was iets bijzonders in deze zaal.

Nu voelde hij zich geheel leeg en kon aan niets meer denken. Hij vroeg zijn leider: „Waar zijn we, Alcar?”

Een zachte stem sprak tot hem en hij hoorde in zich zeggen: „Hier zal ik je verbinden. Denk eraan, André, hier kunnen wij alleen mentaal spreken. Hier is het voelen, overgaan in hetgeen je ziet en voelt.”

„Wat beteekent dit blauwe waas, Alcar?”

„Dit is als het uitspansel. De beelden die je waarnam, manifesteerden zich omdat je daaraan dacht. Je was in verbinding met jezelf en dit is die ontzaglijke kracht die de meesters bezitten en

wij ons eigen zullen maken. Hier kan dus de mensch met zichzelf in verbinding treden en dit is door hogere wezens mogelijk. Ik zal je dit duidelijk maken, let dus goed op."

André wachtte af wat zou geschieden.

In dit blauwe waas ging hij iets waarnemen. Wat was dat? Dit was toch niet mogelijk? Hij zag zichzelf en zijn leider en zij waren op weg naar den tempel der ziel. Al dichter naderden zij dit gebouw. Toen zij den tempel waren genaderd, las hij wat voor op het gebouw stond geschreven en hij niet had begrepen. Nu wist hij ineens wat die cijfers beteekenden: „Mensch ken u zelf."

Daarna traden zij binnen. Mijn God, dacht hij, ook dit ligt vast. Hier leefde hij in de werkelijkheid. Hier trok men de werkelijkheid tot zich en ging men in die werkelijkheid opnieuw over. Wonderlijk was dit alles. Dan hoorde hij Alcar zeggen: „Je ziet, André, alles ligt vast. Ook al ligt het duizenden eeuwen terug, alles kunnen wij tot ons trekken en er opnieuw in overgaan. De kleinste dingen manifesteren zich, hoe nietig je concentratie ook is. Hier, in den tempel der ziel, aanschouwt men zijn eigen levensfilm. Hier is het, waar ik in mijn eigen verleden zag en ik mijn vriend leerde kennen, waarvan ik je vertelde. Let nu op, een ander tafereel. Dit alles dient om je duidelijk te maken wat in de sferen van licht mogelijk is. Ik concentreerde mij op een bepaald doel, op iets dat is geschied en dat gebeuren manifesteert zich hier voor ons."

André voelde, dat Alcar zich concentreerde. In kinderlijken eenvoud stelde hij zich op Alcar in. Nu was hij geheel met zijn leider één en hoorde hij Alcar zeggen: „Nu aan niets anders denken, André. Stel je op mij in en tracht deze verbinding in stand te houden."

André voelde nu de reine liefde van zijn leider in zich komen en hij wachtte thans af wat zou geschieden.

In het blauwe waas zag hij iets verschijnen. Hé, dacht hij, hoe is het mogelijk. Hij zag een tafereel van de aarde, waar hij met Alcar was geweest. Op die zelfde plaats had zijn leider hem met het verleden verbonden en had hij Alcar en zijn vriend waarge-

nomen. Hij zag nu het oogenblik, dat zijn leider aan het portret van zijn vriend bezig was. Dit tafereel ging heen en hij zag, dat een ander gebeuren zich manifesteerde.

Het was wonderlijk wat hij waarnam. Hij zag zichzelf met zijn leider. Alcar was in diep gepeins verzonken en hij ging in het verleden zien. Hij zag thans twee verschillende tafereelen, waarvan het eene van driehonderd jaren geleden was en waarvan hij het andere zelf had beleefd, dat echter ook reeds tot het verleden behoorde.

Hoe wonderbaarlijk zijn de krachten aan deze zijde, dacht hij. Men stelde zich hierop in en het verleden werd zichtbaar. Nu zag hij een ander beeld.

Het was het oogenblik, dat zij van de aarde afscheid namen en de sferen van licht tegemoet gingen. Hoe wonderlijk is het wat ik waarneem. Nu voelde hij zich vrij komen en opnieuw verbonden worden. Hij hoorde Alcar zeggen: „Ik ga je thans met je eigen leven op aarde verbinden, je zult zien, dat ook dat mogelijk is.”

Toen hij ging waarnemen, zag hij zijn ouderlijke woning voor zich. Hij zag zijn moeder en vader en hij herkende de omgeving waar hij geboren was. Hoe ontzaglijk is deze kracht, dacht hij. Ook dit tafereel loste op en er keerde een ander terug. Opnieuw zag hij zijn ouders. Toen hij dit beeld waarnam, hoorde hij plotseling kerkmuziek. Wat zou hij thans beleven? Ach, mijn God, hoe kan het, het is niet te gelooven. Hij zag, dat zijn vader en moeder in den echt werden verbonden. Dit was toch wel een beeld dat hem diep ontroerde. Tranen vloeiden over zijn wangen van ontroering en dankbaarheid. O, hoe machtig was dit gebeuren. Hij hoorde nu een zachte stem in zich zeggen: „Zul je nu rustig zijn, André? Ik ga je een ander beeld toonen. Daarvoor heb ik je volle concentratie noodig.”

André concentreerde zich tot rust en wilde zijn leider niet storen, want hoe dankbaar was hij voor dit alles! Opnieuw zag hij zijn moeder en op hetzelfde oogenblik voelde hij een groot wonder in zich komen. Hij was geheel met zijn moeder één en hij voelde de diepe beteekenis van dit tafereel. Zijn lieve moeder was in blijde verwachting en het jonge leven, dat zij droeg, was hij. Een onver-

klaarbaar geluk stroomde thans in hem. In zijn moeder lag een groot wonder en haar reine gedachten kwamen in hem. Diep was alles wat hij waarnam en hij moest het aanvaarden. Nu zag hij een ander beeld.

Hij zag zichzelf in zijn jeugdjaren. Hij speelde als kind en al deze gebeurtenissen keerden in zijn herinnering terug. Ja, dacht hij, dit is geschied, ik weet het. Hij hoorde opnieuw Alcar zeggen: „Zie en neem waar, André.”

Wat hij nu zag was toch wel het wonderbaarlijkste van alles. Naast zich zag hij een dicht waas en in dat dichte waas zag hij iets komen. Daar bouwde zich iets op en hij beefde toen hij begreep wat dit beteekende. Hoe is het mogelijk, ook dat nog en hij herkende zijn leider Alcar. In zijn jeugd had Alcar hem reeds gekend. Alcar was steeds zijn beschermengel geweest. Opnieuw zag hij een ander wonder. Voor hem zag hij geestelijke kinderen en die kinderen werden in zijn jeugd tot hem gebracht. Hij zag thans, dat Alcar deze kleintjes tot hem voerde en hij als aardsch kind speelde uren lang met deze geestelijke kinderen. Naast zich zag hij zijn leider.

Dan zag hij het beeld, dat Alcar met de geesteskinderen heenging. Mijn God, dacht André, hoe groot zijn Uw wonderen. Als kind reeds bezat hij geestelijke gaven en zag hij in de onzichtbare wereld. Ook dat gebeuren lag vast, zooals alles vast lag wat tot het verleden behoorde. Hij was met al zijn gaven op de wereld gekomen, in hem lagen deze geestelijke schatten. Wat voor het wonderkind muziek of andere kunst was, beteekende voor hem geestelijke gaven. Nu begreep en voelde hij zichzelf. Als een groote schat lag dat geestelijke bezit in hem en niemand die er iets van wist. Met zijn moeder voelde hij een innige band, zij was een zoon in zijn leven geweest en hij voelde als zij. Grootsch waren deze tafereelen. Zijn geheele jeugd ging aan hem voorbij. Wonderbaarlijk is het, dacht hij. Dan vervaagde alles en hoorde hij in zich zeggen: „Is het je duidelijk, André, wat de tempel der ziel is? Hier kom je tot jezelf, dit is verbinden. Alleen is dit echter mogelijk door de cosmische meesters. Dit alles behoort tot den derden cosmischen graad. Alles wat onder de derde sfeer is kan ik tot mij

terugroepen. Het is mij tevens mogelijk mij met andere toestanden, die dieper en dieper in het verleden liggen en daar zijn beleefd, te verbinden. Zelfs mijn geboorte op aarde kan ik terugroepen. Ik zie in alles wat geweest is, doch heb hulp nodig, al ligt alles in mij en is dit mijn bezit. Met mijn eerste leven op aarde, en de honderden andere die ik zelf, mijn ziel dus, heeft beleefd en gevolgd, kan ik verbonden worden. De tempel der ziel beteekent het overgaan in ons eigen zieleleven. Door de meesters worden wij verbonden en dat verbinden geschiedt door concentratie. Zooals de moeder haar kind ontvangt, met haar kind één is, door de scheppende kracht tot stand gebracht, moet en zal zij dit in het stofleven beleven en ondergaan. Dit hier is beleven, maar door hogere machten en krachten.

Hier zijn wij in één der zalen van het hoogst afgestemde wezen, het is de zaal van liefde en het bezit van meester Miradis. Deze Mentor stelt zijn kracht en persoonlijkheid voor den mensch aan deze zijde beschikbaar en helpt hen om zichzelf te leeren kennen. Wij zijn thans in zijn eigen leven afgedaald. Diep in zijn leven ligt dit alles. Het is het hart van den mensch die op aarde leeft, zooals het kind bij de moeder, nog ongebooren, toch in haar leeft en voelt, wat door het moederbrein wordt gedacht en beleefd. De liefde van de moeder straalt door het jonge leven heen en het jonge leven nog onbewust, beleeft toch al deze krachten en wordt in stand gehouden. Moeder en kind zijn één. Het kind onbewust, zoo ik zeide, de moeder in blijde verwachting. Als het kind nu zou kunnen spreken, zou het aan de moeder zeggen wat het voelt.

En dit wonder, hoe onbegrijpelijk ook, voltrekt zich op aarde, maar de moeder is zich daarvan niet bewust. Toch dringt dit gevoel, al die duizenden gevoelens, tot het dagbewustzijn van de moeder door. Zij is daardoor zeer gevoelig. Al die gevoelens geven aan haar eigen leven een verhoogde afstemming. Ik heb je dit op aarde reeds duidelijk gemaakt. Dit beeld echter, André, is het eenige dat ik in je verbeelding en als waarachtig beeld in je wakker kan roepen, wil ik je dezen tempeltoestand van Mentor Miradis kunnen verklaren. Het is Mentor Miradis die ons met ons diepe innerlijk verbindt, omdat hij toestaat in zijn zielewoning af te

dalen. Wij zijn hier dus in het heiligste van dezen Meester, wat hij is en bezit en aan reine liefde draagt.

Ik heb je eens mijn geestelijke woning getoond en je trad binnen. Toen je was binnengetreden, stond je in gedachten en stampte op den grond, om te voelen wat de zachtheid, waarop je liep, beteekende. Voorwaar, André, ik teeken je geen symbool van een geestelijken of anderen toestand, dit is beleven, dit is waarheid, want een geestelijke woning is zooals wij zelf zijn en aan liefde bezitten. Ik noodigde je uit in mijn geestelijke woning te komen en ik wist dat je mijn zielewoning niet zou kennen noch begrijpen. Toch trad je binnen.

In de zaal van liefde stond mijn fontein. In dezen tempel heb je deze fontein gezien en herkend. Je weet dat ze wijsheid, kracht en liefde beteekent. Meester Miradis bezit dit alles. Hij is een geest uit de zevende sfeer, maar de Mentor van deze, die de vierde sfeer is. Alles wat onder deze sfeer leeft, kent hij en is zijn bezit, tot de zevende sfeer toe. Ik kan je dus alleen verbinden, omdat ik met hem, met zijn diepste innerlijk in verbinding ben. Op de plaats waar nu zijn, kan ik dezen Meester vinden en steeds ontmoeten. Zoo waar er een God in den hemel is en waakt, zoowaar het volmaakte kind Gods de Christus is, die over al Zijn kinderen waken zal, totdat het laatste de goddelijke sferen binnengaat, zoowaar ben ik thans met een zijner kinderen verbonden en waakt dit wezen over mij en allen, die in liefde tot hem willen komen. Voel je wat dit voor ons beteekent, in de zielewoning van een geestelijk vorst binnen te treden? Dat dit alleen mogelijk is wanneer hij of zij, die zichzelf wil leeren kennen, bereid is alles, maar dan ook alles, te aanvaarden? Dat het verleden, dat in ons ligt, door hem tot bewustzijn wordt gebracht en dat wij in ons leven zien, alsof het op ditzelfde oogenblik geschiedt? Daarom bracht men dit tot stand. Daarvoor schiep men dit wonderlijke gebouw, dat in alles leeft en ons eigen innerlijk, ons verleden en alle toestanden verbergt. Is het dan zoo'n wonder wanneer ik zeg, dat ik de algeheele betekenis niet zou kunnen verklaren? Voel je de diepte van dit machtige gebouw en tevens dat het de liefde is van deze verheven wezens? Dat zij toestaan ons te ontvangen en dat dit een groote genade

is? Voel dus aan André, dat je op heiligen en reinen bodem staat. Dit nu is de voorbereiding om nog hooger te gaan, wil je straks de heiligheid van hetgeen je getoond wordt begrijpen. Nog zijn wij niet op de plaats waar de meesters zijn, maar straks zullen wij daar heengaan. Dit alles is noodig om je een beeld te geven van wat je te wachten staat. Dit moet je voelen, mijn zoon en als dit niet mogelijk is, dan kunnen wij naar de aarde terugkeeren. De meesters stellen zich geheel voor ons open. Zij verlangen echter, dat wij gereed zijn en ons hebben voorbereid.

Dit nu is voor iederen geest, die hier leeft, weggelegd. Ons binnentreden heeft een bijzondere beteekenis. Wij zijn hier gekomen met een ander doel en dit doel betreft hen zelf. Zij zijn het die mij, wat je reeds weet, naar de aarde zonden om dit aan de menscheid bekend te maken. En nu is het oogenblik gekomen, dat wij met hen verbonden kunnen worden en dat je de diepte der ziel leert kennen. Thans gaan wij naar een andere zaal, André."

André keerde tot zichzelf terug. Hij wist niets te zeggen. Hij zonk op zijn knieën neder en dankte zijn leider voor alles.

„Hoe moet ik u danken," stuurde hij in gedachten tot Alcar. „Hoe heilig is alles, hoe machtig! Nu begrijp ik de genade dat u mij in uw eigen woning liet binnengaan.* O, Alcar, hier, op deze plaats, zweer ik u, dat ik alles, alles zal doen om een waardig instrument te zijn en dat ik mijn best zal doen voor alles wat u mij geeft."

„Sta op, André. Ik ben je zeer dankbaar. Later zul je mijn dankbaarheid eerst goed kunnen begrijpen, wanneer wij alles, alles wat tot het verleden behoort hebben beleefd. Maar nu gaan wij verder."

Weer gingen zij door nieuwe zalen. Waar André ook kwam, zag hij geestelijke wezens. Hoe mooi waren al deze menschen.

„Wat doen zij, Alcar?"

„Zij wachten op het groote oogenblik en maken zich voor dat wonderlijke gebeuren gereed. Zij mediteeren, André, daarna zullen zij zien en beleven. Velen onder hen zullen hun vader en moeder zien die nog op aarde, of aan deze zijde leven. Wanneer wezens elkander uit het oog verliezen, dan kunnen zij hier op-

*Zie „Een Blik in het Hiernamaals", tweede deel.

nieuw verbonden worden. Waar deze wezens ook zijn, men kan hen hier zien. Al zijn hun wegen voor honderden jaren uiteen gegaan, hier vindt men hen terug en worden zij van dat oogenblik af weer verbonden. Zij volgen die levensfilm en zodoende wordt hun getoond waar ze zijn en in welken toestand zich het wezen bevindt. Als de mensch deze hoogte heeft bereikt en hier kan binnengaan en zijn eigen ziel, de tweeling-ziel die bij hem behoort, opnieuw geboren zou zijn, dus op aarde leeft, dan vindt hij zijn tweelingziel op aarde terug. Wanneer deze ziel, dit leven dus, nog niet geboren is, dan reeds kan men hem met het jonge leven verbinden. Lantos vertelde van zijn leven, maar meester Emschor was het, die hem dit liet beleven.* Ik kan jou met het verleden verbinden, maar anderen helpen mij. Zoo zal het je duidelijk zijn, dat de vader zijn kind en de moeder haar kind, of omgekeerd, terug vindt, maar alleen terug kan vinden door hen, die deze krachten bezitten. Het geschiedt soms, dat ouders of geliefden aan deze zijde komen en hun liefden die vóór hen overgegaan zijn, niet kunnen vinden. Dan is dit in den tempel der ziel mogelijk.

Hier weet men waar zich deze zielen bevinden, hier kent en ziet men het doel waarom de ziel op aarde is teruggekeerd.

Voel je nu André, wat de tempel der ziel beteekent?"

„Ja, Alcar, volkomen.”

„Wat jij zooeven hebt gezien, is beleven. Ik ging in dat verleden over en stelde mij tevens op jou in, zoodat jij zag wat ik beleefde en voelde. Al deze menschen nu, vragen om verbinding. De één wil zichzelf leeren kennen en een ander wil zijn moeder terugzien. Duizenden zijn hier aanwezig, maar vraagt men wat zij hier doen, dan zullen zij je geen antwoord kunnen geven. Zij weten dat zij zich moeten instellen en hooren en zien je niet, want zij mediteeren, zij gaan in den meester over. Diep is alles, maar tevens heilig. Dit gebouw is heilig aan liefdekracht die het uitstraalt.

Van buiten reeds is dit te zien en je hebt het waargenomen. Alles is open en toch zijn wij binnen. Ook dit is een groot wonder. Hoe het is opgetrokken? Tot aan de vijfde sfeer is het voor mij moge-

*Zie: De Kringloop der Ziel.

lijk je een beeld daarvan te geven, maar dan is ook voor mij alles voelen en begrijpen en niet meer in woorden te vertolken. Al deze menschen wachten dus, André, op een heilige verbinding met hun geliefden of met zichzelf. De één voor studie, zooals wij, anderen voor het terugvinden van hun geliefden, die op aarde zijn of in de wereld van het onbewuste zijn afgedaald.

Thans gaan wij naar de zaal van Meester Urabis en zul je andere gebeurtenissen beleven."

André kon geen woord spreken. Dit alles was grootsch. Hoeveel wonderen had hij al niet beleefd. Mijn God, dacht hij, zou men hem op aarde kunnen gelooven? Dit ging ver, was heel diep en bijna niet te omvatten. Hiervoor moest men zijn hoofd buigen. Kon men dit niet, dan werd men niet verbonden. Dit was heilig en voor de menschen op aarde een groote genade. Eens zouden zij dit beleven en zouden zij gelukkig zijn. Hier voelde men echter deze genade, men boog diep zijn hoofd en dankte God.

Hij volgde Alcar en deze trad nu een andere zaal binnen. André zag om zich heen. Ook hier was niets te zien. Leeg was deze zaal. Maar in hem kwam iets dat hem gelukkig stemde. Een ontzaglijke stilte voelde hij in zich komen. Hier voelde hij de stilte van den geest, die ver, heel ver boven hem stond. In iets heiligs voelde hij zich opgetrokken, zoodat hij dacht te zweven. Hij voelde, dat dit alles anders was dan zooeven, maar hij kon het niet verklaren. Het blauwe waas was hier in zilverachtig licht veranderd. Dit zilverachtige licht kende hij, want hij had het in Alcars eigen sfeer waargenomen. Nu voelde hij, dat hij met Alcar werd verbonden. Zijn leider stelde zich voor hem open. Alcar stond toe, dat hij in zijn leven zag.

Hoe moet ik u daarvoor danken, dacht hij. Hij boog zijn hoofd en bad innig. Waarom wilde Alcar, dat hij in hem zag? Alcar werkte in stilte op hem in en André voelde nu, dat hij zich op zijn leider moest gaan instellen.

Alcars zieleleven zou straks voor hem open liggen. De kracht en de liefde die in hem kwam zeide hem dat dit zou geschieden. Deedmoedig stelde hij zich open en hij zag, dat de eerste verschijnselen reeds kwamen. Wat zou dit voor een tafereel zijn?

Een hevige kracht voer door hem heen en met die kracht hoorde hij zachte orgelmuziek. Door die muziek die in hem trilde, ging een ander tafereel aan hem voorbij en begreep hij de beteekenis hiervan. Hoe kan het, dacht hij, Alcars huwelijk! De grootste dag van zijns leiders leven op aarde, daar hij in den echt werd verbonden. Naast hem zijn ziel, de vrouw die hem op aarde lief had. Dit beeld vervaagde en een ander tafereel kwam tot hem. Ook dit was een groot wonder.

Hij zag een wieg en in dat wiegje een klein kind. Hij zag hoe het trapte en in beweging was. Het kind groeide en beeld na beeld volgde elkaar op. Nu zag hij dit kind weer terug en zie, het was zijn leider Alcar. Dan ging ook dit beeld heen en volgde er een ander. Hij zag verschillende wezens bijeen en hij begreep wat dit tafereel beteekende. Hij bevond zich in een vertrek waar de aard-sche meesters zijn leerlingen onderrichtte en hij zag dat Alcar een leerling was. Dit was een waarachtig beeld en op aarde geschied. Grootsch was dit tafereel. De leermeester was in diep gepeins verzonken. Een innerlijke stem zeide hem wie hij was. Hoe is het mogelijk, dacht hij, wat een wonderen van geestkracht. De stilte die in hem kwam, was het bezit dat zijn leider op aarde innerlijk droeg. Dan vervaagde ook dit beeld en volgde een ander. Flitsen uit het verleden werden hem getoond. Het verleden zag hij bewust, aan niets behoefde hij te twijfelen. Hij voelde tevens dat, wanneer zijn leider zijn verleden van het geboren worden af wilde toonen, ook dit mogelijk was. Dit waren echter tafereelen, belevenissen die zijn ziel had beleefd en groote gebeurtenissen waren. Nu zag hij een ander wonder. Het einde van zijn leider op aarde bouwde zich voor hem op. Alcar ging over en naast hem zag hij zijn vrienden. Allen waren bedroefd, want te vroeg ging hij het aardsche leven verlaten. Niets was er van dit gebeuren verloren gegaan. Hij voelde den verschrikkelijken strijd van zijn leider en voelde tevens waaraan hij overging. Die ziekte lag reeds jaren in hem. Diep daalde hij in dit probleem van zijn overgang af. God riep zijn kind en de dood trad in. Een meester in de kunst had de aarde verlaten.

Nu voelde hij, dat Alcar tot zichzelf terugkeerde en deze ver-

binding verbroken werd. Hij zag naar zijn leider op, maar kon geen woord spreken.

Alcar zeide: „Je ziet, mijn jongen, dat ik je met mijn eigen verleden kan verbinden. Alles ligt vast, tot de kleinste dingen. Van mijn geboorte af zou ik je kunnen verbinden, doch dit is niet noodig, want wij komen hier later op terug. Al mijn fouten en zonden kan ik je toonen, maar ik liet je slechts enkele gebeurtenissen beleven. Thans gaan wij heen en zullen wij de meesters ontmoeten. Maak je gereed, André.

Ik kan je tevens nog met den zesden en zevenden graad van liefde verbinden, die beide hier aanwezig zijn en in het zieleleven van Mentor Mondius overgaan. Wat in deze zaal niet mogelijk is, kan ik in een hogere afstemming waarnemen, doch dit is voldoende. Kom wij gaan verder.

Je ziet, André, dat het voor ons mogelijk is, op verschillende wijze in het verleden over te gaan. Op aarde, voordat je zou uittreden, heb ik je met het leven aan deze zijde verbonden en zag je, dat mijn vriend ontwaakte. In een visionnair toestand nam je dit alles waar en je hoorde hem zelf spreken. Ook dat lag dus vast. In mijn woning op aarde liet ik je mijn eigen leven zien en ook daarin ging je over. Dan de belevenissen in dezen tempelenstraks wat je opnieuw zult beleven. Doch dit, wat je tot nu toe hebt waargenomen en beleefd, toont je aan dat dit mogelijk is.

Dit alles dient, dat je het machtige wonder, dat je aanstonds beleven zult, kunt aanvaarden. Ik heb dit dus gedaan met een vast doel, omdat wij weten, dat hetgeen je door de meesters wordt getoond, voor het menselijke gevoel te onbegrijpelijk is. Daarom bereidde ik je voor op het grootsche dat je wacht.”

Het ontstaan der Schepping.

„Zie André, in dien tempel daar voor je treden wij binnen.”

André zag een kleinen tempel, maar het geheel was als de tempel der ziel. Een goudachtig licht straalde uit dit majestueuse gebouw. Alcar trad binnen.

Leefden hier de meesters? Ook hier was niets waar te nemen, doch het innerlijke licht dat hier aanwezig was, werd door dat gouden licht overstraald. Dat licht herkende hij, want hij had dit aan de grens der zevende sfeer waargenomen, de sfeer van Cesarino.* Zou hij hier een wonder beleven? Ook hier voelde hij zich als in de ruimte. Thans, hij voelde dit duidelijk, had zijn leider hem met het hoogste aan deze zijde verbonden.

„Kom dicht naast mij, André.”

Alcar vatte zijn hand in de zijne en André voelde dat het groote oogenblik gekomen was. Hij voelde Alcars hand en begreep, dat hij daardoor in zijn sfeer was opgetrokken. Op zijn eigen krachten zou hij hier niet kunnen binnengaan. Een heilig gevoel van rust kwam in hem.

Nu zag hij in dat gouden licht beweging komen en dat er zich iets manifesteerde. Op hetzelfde oogenblik verdichtte zich dat „iets” en het was als de opkomende zon, die haar stralen over de aarde zond. Een ontzaglijk licht overstraalde hem. Voor hem zag hij eenige wezens en onmiddellijk herkende hij Alcars meester.

Cesarino, dacht hij, ik ben u zoo dankbaar. Hij zag vier intelligenties, die de schitterendste gewaden droegen. Dezen waren de

*Zie: „Een Blik in het Hiernamaals”, derde deel.

meesters van iedere sfeer en behoorden allen tot den zevenden hemel. Cesarino droeg een gewaad dat hij niet kon beschrijven. Hierin waren alle kleuren van de eerste sfeer af aanwezig, doch het gouden licht overstraalde dit gewaad. Hij zag het zachte paarse in een blauwachtig waas omhuld, om daarna terug te keeren in dit gouden licht. Een geestelijk gewaad leefde en zond zijn licht uit zooals alles aan gene zijde. Zoo iets schoons had hij nog niet waargenomen. Een geest die reeds duizenden jaren aan gene zijde was, manifesteerde zich op deze wijze. Toch was Alcars meester als een jonge man van dertig jaar. Ook de andere meesters waren niet ouder en droegen een prachtig geestelijk gewaad. Het gouden licht overheerschte deze gewaden en dit was de afstemming en de sfeer waarin zij leefden. Mijn God, dacht hij, zijn dit menschen? Zij waren Mentor Cesarino, Mentor Mondius, Miradis en Urabis en de meesters van den vierden, vijfden, zesden en zevenden hemel.

Deze gevoelens kwamen in hem en hij wist hoe ze tot hem kwamen. In een zee van licht waren de meesters tot hem gekomen, maar hij kon al dat licht niet in zich opnemen. Hij kon dit in dien korten tijd niet verwerken, daar hij voelde dat de meesters zouden heengaan. Hij zag echter hun jeugdig gelaat en de reine sfeer, die om hen lag. De meesters zagen hem aan en glimlachten. Een onbeschrijfelijk gevoel maakte zich van hem meester en hij kon aan zichzelf niet meer denken. Hij voelde en beleefde dit door de krachten van anderen. Een ontzaglijke genade was dit voor hem en hij boog zijn hoofd en wachtte af. Doch onmiddellijk hoorde hij zeggen: „Zie ons aan, André. Wij zijn tot u gekomen om u te toonen, dat wij hier aanwezig zijn.”

André zag opnieuw naar de meesters. Dit waren vorsten van liefde en zij spraken tot hem en noemden hem bij zijn naam, die Alcar hem gegeven had! Cesarino zag hem aan zooals slechts een kind kijken kan, doch een groot geluk ging door hem heen. Dan hoorde hij zeggen: „Het is thans zoo ver, dat gij het hoogste aan deze zijde moogt beleven. Meester Alcar heeft u zoo ver ontwikkeld, doch ik heb hem daarbij gesteund, want wat uw leider doet is onze wil, het is een taak die wij allen te volbrengen hebben. Ik

weet dus van uw aardse leven af en hoe ver meester Alcar op dit oogenblik is."

Daarna zag Cesarino tot zijn leider op. Geen woord werd er echter gesproken. André zag wat er geschiedde en nam waar dat de hogere wezens zijn leider in zich opnamen. Hier werden zielen verbonden, hier daalde de hogere meester in een ander wezen af en dat wezen was zijn leider.

Mijn God, dacht hij, geef mij de kracht dit alles te kunnen belevén.

Alcar boog zijn hoofd en het gouden licht straalde op zijn leider neer. André begreep, dat dit een heilig oogenblik was. Zijn lieve Alcar ontving den zegen van de meesters, waarvoor hij zijn taak verrichtte. Ook hij boog diep zijn hoofd voor dit gebeuren. Een zon overstraalde Alcar, toch bleef hij met Alcar verbonden. Dan keek zijn leider op, een groot geluk lag op zijn schoon gelaat en toen hoorde André zeggen: „Meester Alcar, hoe moeten wij u danken. In alles hebben wij u gevolgd. Het schoonste oogenblik voor u is gekomen. „God is Liefde."

Thans zullen wij den sluier opheffen, uw instrument is zoo ver. Uw geluk is het onze. Hoe dankbaar wij allen zijn, kan alleen God weten. Uw wegen waren moeilijk, doch gij ziet dat toch alles mogelijk is. Er is veel geschied in de eeuwen die voorbij gingen, maar veel is bereikt en nog meer kunnen wij tezamen tot stand brengen. Wij danken u, meester Alcar. God zegene ons werk.

En nu, André, zal ik u een beeld toonen, waardoor gij begrijpt dat ik uw leider in zijn moeilijk werk heb gevolgd en zijn taak op aarde ken. Zie omhoog, rechts van mij, daar zult gij waarnemen."

André keek in die richting en dadelijk werd hij met een tafereel verbonden. Wat hij zag was wonderbaarlijk, want daarvan had zijn leider hem verteld. Het was een beeld uit Alcars eigen leven aan deze zijde. Het was het oogenblik, dat Alcar met zijn vriend een gebouw in de eerste sfeer binnentrad en een geestelijke broeder tot hen sprak. Hij zag, dat de broeder die hen toesprak, oploste en hij hoorde Alcars vriend zeggen: „Wist je daarvan?"

„Ja," zeide Alcar, „doch niet alles."

Wonderlijk is het, dacht André, maar wat is de beteekenis van

dit tafereel? Cesarino zeide tot hem: „U ziet dat alles vast ligt. Nog is het oogenblik niet gekomen om u dit tafereel te verklaren, doch dit zult u ontvangen en uw leider zal u dit duidelijk maken. Heb dus nog wat geduld. Ik wist dus, dat uw leider zijn vriend en den geestelijken broeder zou ontmoeten en wat zijn verlangens waren. Ik was daar aanwezig met een vast doel en ook dit zult u later leeren kennen. Alles, hoe vreemd het voor u ook is, zal voor u oplossen. Wat tot het verleden behoort wordt u getoond en daarmee zult u verbonden worden. Ook gij ligt aan dit tafereel vast, hebt daarmee te maken, wat u eerst later duidelijk zal worden. Volgt uw leider, Alcar, geeft u geheel en weet dat gij ons werk doet. Wij zullen meester Alcar in alles volgen en hem steunen. Zoo God wil zullen wij ons werk voltooien. Zoo God wil.

Thans is het oogenblik gekomen om u met het heelal, het ontstaan der Schepping, te verbinden. Uw leider heeft u van ons leven verteld en aan onze zijde mocht u het leven leeren kennen. U daalde met hem in de duistere sferen af en tevens hebt u de hoogste sferen aan deze zijde mogen zien en daar het geluk van den geest mogen voelen. Dat alles is om den mensch op aarde een beeld te geven van hetgeen hem wacht. U hebt de hoogere sferen, graden van geestelijke liefde, het leven op aarde en de astrale wereld leeren kennen. Dit alles hebt u reeds ontvangen en aan de menschheid doorgegeven, doch thans gaan wij u met het heelal verbinden. Dit is voor den mensch op aarde, waardoor zij een geheel beeld van hun leven dáár en aan deze zijde ontvangen. Maar niet alleen zult u met dit leven verbonden worden, doch tevens met meester Alcar tot in het diepste verleden afdalen en met verschillende planeten verbonden worden. Het doel van deze reis is, u het ontstaan van alles te toonen.

Wat wij u straks openbaren is ook ons getoond en wat wij aan deze zijde hebben ontvangen, zult u beleven. Het is de werkelijkheid van alles, wat door God geschapen is. Wij toonen u echter flitsen van de waarachtige gebeurtenissen en dit alles dient, om onze zusters en broeders op aarde van hun goddelijke verbinding en afstemming te overtuigen.

Dit is om hun duidelijk te maken, dat zij als God kunnen zijn.

Alles wat u beleven zult is dus geschied. Millioenen jaren geleden openbaarde God zich in het universum. Wij allen aan deze zijde, die dit machtige mochten beleven, bogen onze hoofden voor Hem, die ons aller Vader is.

God schiep hemel en aarde, mensch en dier, doch hoe dit alles geschiedde zal u worden getoond. Alles wat u van gene zijde hebt ontvangen, behoort dus tot onze boodschap en ook dit wat gij aanstonds beleven zult.

Wij keeren thans in ons eigen leven terug, doch komen straks weer tot u. Ik vraag Hem, die ons het leven gaf, kracht voor u, opdat gij alles zult begrijpen. Weet, dat wat gij waarneemt, voor hen is die op aarde zijn en deze gaven niet bezitten. Ik verbind u in den Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, Amen."

Daarna losten de meesters voor zijn oogen op. Onmiddellijk trad er een diepe duisternis in. Wat zou dit beteekenen, dacht André. Hij kon geen hand voor oogen zien. Alcars hand hield hij in de zijne, doch hem waarnemen was niet mogelijk. Toch dacht hij in deze duisternis het diepe blauw te herkennen. Een ontzaglijke stilte trad in. Nog nergens had hij dit gevoeld. Wat beteekende deze stilte? Toch voelde hij, dat er leven om hem heen was. In deze diepe duisternis hoorde hij zeggen: „Cesarino spreekt tot u, luister. Voordat God zich openbaarde, heerschte er diepe duisternis."

De stem die had gesproken, trilde tot diep in zijn ziel. Nu zou André het hoogste beleven.

De stem vervolgde: „In het universum leefde alleen God. Niets van al het leven dat in het universum, op al die millioenen planeten en in de zeeën leefde, was aanwezig. Niets, mijn zoon, dan alleen God. Wat gij thans waarneemt, zoo was het vóór de schepping, duisternis, alleen duisternis. Dit machtige, deze duisternis is God en uit die duisternis zijn wij en al het andere leven geboren. Ik ga u met de eerste verschijnselen verbinden. Geen mensch echter heeft dit kunnen waarnemen. Toch — u heeft dit beleefd, want daarvoor heeft uw leider u op verschillende wijze met het verleden verbonden — kunnen wij ons met het

begin der schepping verbinden, omdat ook wij deze verbinding hebben ontvangen, wat als volgt geschiedde.

U weet dat er zeven cosmische graden van liefde zijn. Daarin leven menschen, die op al die millioenen planeten hebben geleefd en den vierden, vijfden en zesden ja zevenden graad reeds hebben bereikt. Toen de eerste wezens den zevenden cosmischen graad hadden bereikt, verbonden zij zich met den zesden graad en gaven hun dit beeld, het begin der schepping, waardoor men begreep hoe alles is geschied. Dit was dus echter eerst mogelijk, toen de eerste menschenlijke wezens de goddelijke sferen hadden bereikt. U voelt dan tevens, dat dit gebeuren billioenen jaren geleden is geschied.

En dit is om ons menschen te toonen dat wij uit God zijn. Daarna kreeg de zesde cosmische graad met den vijfde verbinding en de vijfde met de vierde cosmische afstemming. Toen ontvingen de meesters die in dien tijd in de zevende sfeer leefden deze boodschap en wij weten dus hoe voor billioenen jaren God zich in alles openbaarde. Datgene wat u dus beleeft, ging van gevoel tot gevoel, van mensch tot mensch, van sfeer tot sfeer. En dit alles is Gods wil. Wat in het begin der schepping geschiedde, is dus uit den allerhoogsten graad tot ons gekomen. Wanneer u dit duidelijk is dan voelt u, dat wij op dit oogenblik met het ontstaan der schepping verbonden zijn, maar tevens, dat wij dat, wat wij zelf hebben ontvangen, aan de menschheid op aarde doorgeven.

Dit zijn echter slechts flitsen, omdat geen geest, die den zevenden graad nog niet heeft bereikt, dit kan omvatten. U ziet dus tafereelen, beelden van het ontzaglijke gebeuren, niets en niets anders. Doch wat gij zult aanschouwen is de heilige waarheid en kunt gij en ook de mensch op aarde aanvaarden. Thans ga ik u met de eerste verschijnselen, die vooraf gingen, verbinden."

André zag dat in deze duisternis een heel zwak licht op kwam. Dat licht bleef geruimen tijd en ging opnieuw heen. Daarna keerde het terug en was het iets krachtiger. Opnieuw keerde de duisternis terug. Nu hoorde hij zeggen: „Dat, wat gij zooeven hebt waargenomen, waren de eerste verschijnselen van de god-

delijke openbaring. God manifesteerde zich en reeds nu heeft de schepping een aanvang genomen. God openbaarde zich in dit licht, doch telkens keerde de duisternis terug en dit proces duurde zoo reeds millioenen jaren. Maar het openbaringsproces ging verder, want zie!"

André zag nu, dat dit zwakke licht sterker en meer zichtbaar werd. Waar hij ook zag, overal was dit licht aanwezig. Het overstraalde het heelal, het brak als het ware door die duisternis heen, zoodat de duisternis hierdoor oploste. Het licht werd krachtiger, maar toch voelde hij, dat de duisternis zou terugkeeren en dit geschiedde ook. Maar daarna keerde het weer en werd het nog duidelijker zichtbaar. Steeds veranderde nu het licht, het werd krachtiger en krachtiger, om toch weer opnieuw te verzwakken. Doch de duisternis scheen thans voor goed te zijn opgelost. Het was een wonderbaarlijk schouwspel!

Nu hoorde hij weer spreken en Cesarino zeide tot hem: „Ook dit duurde eeuwen en eeuwen voordat dit licht het bestaande had bereikt. Ik wil daarmede zeggen, dat voordat dit kon geschieden, het geheele universum, die duisternis dus, in het licht oploste en dit gebeuren een bestaansleven aanvaardde. De nacht maakte plaats voor den dag, doch wanneer Gods schepping is geschied, zien wij dit verschijnsel terug en is dit de nacht en de dag op aarde, de lichtende en duistere sferen, het sterven en geboren worden op aarde, wat u eerst later duidelijk zal worden. Meester Alcar zal u dit alles verklaren. Uw leider komt hier dus later op terug en hij zal u verschillende gebeurtenissen duidelijk maken. Wij gaan verder en vervolgen het scheppingsplan."

André zag dat dit schemerlicht veranderde. Het werd steeds krachtiger en ook die schemering loste op. Dit geschiedde weer eenige malen, zooals hij het voorgaande had beleefd. Telkens keerde het schemerlicht terug en ging het daarna in een ander en krachtiger licht over, zoodat het thans steeds lichter werd. In dit morgenlicht, om een aardsche vergelijking te maken, zag hij thans een ander licht komen. Zooals men op aarde het midaguur naderde zoo beleefde hij hier dit machtige gebeuren. Maar dit hier herhaalde zich verscheidene malen, het kwam en

keerde terug, om dan in een ander en krachtiger licht over te gaan. Nu reeds nam hij een gouden uitstraling waar.

Ook dat licht, dat als een geestelijke uitstraling was, verzwakte, om daarna met kracht terug te keeren. Het geheele heelal werd nu als de zon, die men van de aarde af waarneemt. Het universum was nu in een ontzaglijken vuurbol veranderd.

Dit bleef geruimen tijd om daarna weer te verzwakken en een schaduw lag thans over het geheel. Toch keerde dat gouden licht terug, maar nu was het nog krachtiger dan voorheen. Het universum was thans in een goudbol veranderd.

Nu hoorde hij zeggen: „Weer zijn er miljoenen jaren voorbij gegaan en wat gij nu gaat waarnemen is het verdichten van het heelal.”

Dit gouden licht verzwakte opnieuw en nu zag André in dat gouden licht andere kleuren komen. Hij zag het lichte blauw, het zachte groen en vele andere tinten en al die kleuren gingen in elkaar over, maar het gouden licht overheerschte alles. Thans was een verdichtingsproces ingetreden en hij voelde wat dit verdichten beteekende en hoe dit mogelijk was. Ook hierin zag hij verschillende overgangen. Dan overheerschte het zachte groen, dan weer het blauw, om in elkaar over te gaan, maar daar achter lag het gouden licht en brak door alles heen, om het dan in zich op te nemen. Na iedere seconde werd het hemellicht krachtiger. Nu overheerschte weer dat gouden licht en waren die andere kleuren daarin opgelost.

Hij voelde thans dat er een ander stadium zou intreden. Er zou iets geschieden, maar wat? Hij kreeg het gevoel, dat hemel en aarde zou vergaan en toch geschiedde er niets, doch die kracht was in hem. Het uitspansel was op dit oogenblik een strak kleed. Over het geheel lag nu een dicht waas en door dat waas brak het gouden licht heen. Ook dat waas loste op en scheen in al die tinten over te gaan. Hij voelde wat dit te beteekenen had, dit was het verdichten. Al die kleuren van licht gingen in elkaar over en hij zag weer andere tinten verschijnen. Ook die kleuren losten in het universum op, maar alles was licht en wat hij waarnam kwam uit die duisternis voort.

Weer keerde het gouden licht terug en brak nu door alles heen. Het universum was weer een gouden bal en daarin zag hij thans leven komen. Dat strakke kleed nam vormen aan en opnieuw trad een ander maar schemerachtig licht in. Telkens veranderde het universum.

Toen hoorde André weer zeggen: „U ziet hoe dit verdichten geschiedde. Millioenen jaren gingen aan dit proces voorbij. Langzaam verdichtte zich het uitspansel. Het geheele universum, u heeft dit gezien, is een lichtende vuurgloed. Dit licht, dat tot de goddelijke energie behoort en waaruit alles ontstond is aan de schepping vooraf gegaan. Eerst toen dit gereed was, kon de eigenlijke schepping plaats vinden. Ook dit is geschied, wat gij aanstonds zult beleven. U ziet tevens dat het gouden licht blijft overheerschen, dit zal het eeuwig blijven doen omdat dit de goddelijke uitstraling is.

Wij gaan nu in het volgende stadium over en gij zult zien 'wat geschiedde.'"

André had ieder woord verstaan. Hij wachtte af wat hem nu zou getoond worden. Naast zich voelde hij zijn leider. In gedachten waren zij één. Alcar drukte zijn hand en hij begreep wat zijn leider daarmede bedoelde. Zijn dankbaarheid was groot en hij beefde niet, maar aanvaardde alles. Een groot geluk lag in hem. Nu ging hij het volgende stadium waarnemen.

Het universum veranderde thans in een violetachtig licht en daar doorheen lag het gouden licht. Nu zag hij lichtere tinten verschijnen en al die tinten gingen in elkaar over, maar weer was het het gouden licht, dat overheerschte. Al die kleuren waren in één lichtkleur veranderd en dat licht kon hij niet meer omvatten. Het universum was nu een gouden massa. Wat hij nu zag, kon hij niet meer beschrijven. Het licht, dat hij waarnam, werd steeds krachtiger. Een ontzaglijke spanning voelde hij in zich komen en daardoor begreep en voelde hij, wat straks zou geschieden.

Zooeven dacht hij reeds, dat dat oogenblik in aantocht was, doch dat gevoel verzwakte weer en hij begreep, dat een ander proces was ingetreden.

Wonderbaarlijk was alles wat hij waarnam. Nu zag hij weer een

ander wonder. Uit dat gouden licht zag hij duizenden andere tinten stralen. Zoo iets onbeschrijflijks had hij nog niet waargenomen. Wat hij zag, behoorde bij God, dit was God in duizenden lichtende gestalten en kleuren. En achter het universum leefde iets, dat dit alles tot stand bracht.

Nu hoorde hij weer zeggen: „Nog is het laatste oogenblik niet aangebroken, maar het is in aantocht. Ook dit proces duurde millioenen jaren, want het gouden licht moet overheerschen, het is het gouden licht, dat alles tot leven brengt. In dit licht zullen wij allen eens overgaan, wij allen zullen dat wat gij nu hebt beleefd, ons eigen maken. Ook de uitstraling die het mensche lijke wezen bezit, zal zich verdichten, want dit is het overgaan naar de volmaking. In alle levensfasen zal mensch en dier dit beleven. Ook dit wordt u duidelijk gemaakt. Zie, wat er nu geschiedt.”

André voelde, dat thans het oogenblik was gekomen. Het gouden licht werd zóó krachtig, dat het universum in een vuurbol veranderde. Dit was reeds eenige malen geschied, doch thans was de uiterste graad bereikt. In dit licht kwam nu leven en dat leven trilde in het heelal voort; hij voelde wat zou geschieden. Plotseling voer een ontzaglijke stroom door hem heen. Hij zag, dat het universum vaneen scheurde en dat was het wat hij reeds geruimen tijd had verwacht. Het heelal verdeelde zich in millioenen lichtbollen en hij zag groote en kleinere van deze lichtende bollen voortzweven. Een geweldig gebeuren had zich voltrokken. In onnoembare deelen had het universum zich verdeeld. God had zich geopenbaard. In billioenen deeltjes en daaronder zag hij nietige vonkjies, was dit ontzaglijke uiteengespat. Nu hoorde André zeggen: „Het wordingsproces is gekomen, het ontstaan van sterren, planeten en zonnestelsels. Wat gij ziet, zijn lichtende vuurbollen, doch in werkelijkheid is dit Gods eigen licht en leven, Gods heilige uitstraling. Het openbaringswonder is geschied.

In billioenen deelen heeft God zich verdeeld en deze vertegenwoordigen zijn heilig leven. Al dit leven is bezieling, want het kwam uit die bron voort. God openbaarde zich dus in het uni-

versum. Een lichtende bol is dus een deeltje van de goddelijke energie en werd daaruit geboren. Wie naar het heelal kijkt, aanschouwt het leven van God. Daarin leeft God, dat is God en God is in alles wat straks nog geboren zal worden. Uit dat alles kwamen wij voort, wat uw leider u zal toonen. Het was de bedoeling van God zich in dit alles te openbaren. Dat ook dit geschiedde, moest geschieden, zult gij beleven. Alles wat gij thans waarneemt, al die millioenen lichamen die nog vuurbollen zijn, daar zult gij velen van zien veranderen en verdichten. Alles wat gij op dit oogenblik waarneemt, behoort tot Gods Heilig Leven en is in zichzelf een openbaring.

Gods heilig leven openbaarde zich dus en dit is het scheppingswonder. Doch wij gaan verder en zullen dit openbaringsproces volgen. Dit is het eerste openbaringsstadium en het tweede volgt. Zoo openbaarde zich het eene door het andere, totdat alles tot zijn heilig leven terugkeert."

Al die vonken en lichtende bollen waren zonnen. Hij zag kleine en groote zonnen, maar het waren alle lichtende vuurbollen. Een wonder was geschied. God had zich in onnoembare deeltjes en deelen verdeeld. God had dit alles tot stand gebracht. Na dit gebeuren hoorde hij zeggen: „Wat gij thans ziet, behoort reeds tot de stoffelijke wereld. Billioenen jaren zijn er weer voorbij gegaan. Die lichtende vuurbollen hebben zich verdicht. Andere aanvaardden weer een anderen toestand en behooren tot de vele zonnestelsels die wij kennen. Dat licht dus is kracht en die kracht energie, maar uit de goddelijke bron te voorschijn gekomen. U voelt zeker dat het niet mogelijk is, dat er een algeheele duisternis intreedt.

Maar uit dit alles, ook dat zal u duidelijk zijn, ontstonden sterren en planeten en hoe dit geschiedde, zullen wij u duidelijk maken."

André zag thans een nieuw tafereel. Hij zag, dat die zonnen zich verdichtten. Vele zweefden voort en bleven in een cirkel rondzweven. Hij voelde, dat ze door andere werden aangetrokken en toch, er vormde zich een andere kracht die dit aantrekken belette. Het was een ontzaglijke, onnoembare kracht. Dit voort-

bewegen wekte damp en die damp werd, zooals ook die zonnen geschapen waren, steeds dichter en dichter. Nu was die damp reeds zoo dicht, dat hij als een dicht waas om dien vuurbol gesloten lag.

Hij hoorde nu zeggen: „Een dampkring heeft zich gevormd. Het tweede openbaringsproces is geschied. Nu gaan er weer millioenen jaren voorbij. In dien dampkring leeft dus een lichtende bol en blijft daarin voortzweven. Hieruit treedt straks een planeet te voorschijn. En nu zal ik u een ander stadium toonen.”

Op verren afstand van hem zag André millioenen van deze lichamen, die alle een plaats in de ruimte hadden ingenomen. In een dicht waas waren zij gehuld. Het gouden licht, dat hij al dien tijd had waargenomen, verzwakte nu.

Opnieuw hoorde hij den cosmischen meester zeggen: „Wat gij thans ziet, ligt reeds millioenen jaren verder. In al die jaren is dit proces gevorderd en toch is het einde nog niet bereikt. Doch wanneer dit verdichtingsproces ten einde is, is dit tevens het einde van het wordingsproces en hebben duizenden, neen millioenen planeten haar bestaanstoestand aanvaard. Dan is dit cosmische wonder geschied en het heelal geschapen. U weet, dat ieder lichaam energie is; daardoor verdicht zich dit lichaam en dit geschiedt van binnen uit. Doordat het zich verdicht, trekt het eene lichaam het andere aan en stoot het ook weer af, wat u straks duidelijk zal worden gemaakt.

Dit is het wonder hoe het heelal is geschapen en hoe dit geschiedde. Alle hebben een eigen dampkring en die kracht kwam uit het lichaam voort en is tevens de bescherming voor dit ontzaglijke wonder. Het is tevens het wonder hoe planeten en sterren en andere lichamen hun eigen loop verzekerd hebben. In die uitgestrektheid heerscht orde en die orde ligt in ieder lichaam opgesloten. God overzag dit alles.

Het zal u dus duidelijk zijn, dat geen planeet zich buiten haar eigen sfeer kan begeven, want wanneer dit zou geschieden of mogelijk was, stortte het universum ineen. Dit is echter niet mogelijk, want ook dat ligt vast.

Al deze lichamen hebben een eigen taak te volbrengen. Naar grootte en kracht, die zij bezitten, nemen zij tevens een plaats in het universum in en beschrijven zij een vaste baan. Gij ziet nu dat het steeds donkerder wordt. Dit houdt verband met het verdichtingsproces en wanneer ook dit is geschied, herkent gij daarin den dag en den nacht op aarde.

Wat eens een vuurhol was, is thans een planeet. De kleinere lichamen heeten sterren en ook dat zal uw leider u duidelijk maken.

En thans het volgende wonder.

Weer zijn er millioenen jaren voorbij gegaan. De planeten zijn verdicht en door dit verdichten is er leven gekomen. Ieder lichaam is leven, is energie en doordat er energie is, ontwaakt het leven, dat zich binnen in deze lichamen bevindt. Dit jonge leven zal en moet ontwaken en zich openbaren en dit is het zooveelste openbaringsproces. Dit overschrijdt het millioenengetal en wij zien dit op die organen geschieden. Ik zal u dan ook met het innerlijke leven van een planeet verbinden, want daardoor voelt en ziet u dit jonge leven."

André voelde, dat hij met een planeet verbonden werd. Hij zag, dat daarin reeds iets geboren werd en tot leven kwam. Het waren heele kleine celletjes en hij zag dat zich deze celletjes met de andere gingen verbinden. Ook dit jonge leven volgde eenzelfde weg als die ontzaglijke lichamen hadden moeten volgen. Hij keek door die celletjes heen en toch hoe nietig zij ook waren, er was leven.

Hij hoorde nu weer zeggen: „Wat gij nu waarneemt is het eerste stadium van den mensch. Hierna volgen millioenen stadia en toch zijn wij uit dat celletje voortgekomen en is dit een deeltje van het groote geheel. Ook hiermede, wat u duidelijk zal zijn, gingen millioenen jaren voorbij. Dit zijn kleine levens, doch zij maken deel uit van het universum, het is Gods heilig leven. Zeer langzaam voltrekt zich dit proces. Naarmate nu de planeet zich verdicht, groeit het jonge leven en dit is het ontwaken van het eerste embryo waaruit wij zijn geboren. Meester Alcar zal u dit alles verklaren. Op deze wijze is het universum geschapen. U

ziet nu, dat langzaam aan zich alles verdicht. Al het leven zal nu ontwaken en het jonge leven gaat van het eene stadium in het andere. Dit ontwaken is het bezit nemen van de planeet, het groeiingsproces en het aanvaarden van het menselijke organisme. Er ontstaan vaste gedeelten die later bewoonbaar zijn. Hoe dichter en vaster het geheel wordt, hoe meer verdicht zich tevens dit jonge leven, totdat het den eersten bestaanstoestand heeft bereikt. Al dit leven is door God beziel, want gij weet, het is Zijn Heilig en Eigen Leven. Door deze bezieling kwam het tot stand en wordt het voortgestuwd tot volmaking. De oerkracht, die dit alles beheerscht, is God. U ziet, dat het openbaringsproces snelle vorderingen heeft gemaakt, al zijn er biljoenen jaren, jaren die gij en wij niet kunnen uitspreken, voorbij gegaan. Toch is dit in korten tijd geschied, het gaat verder en verder en al deze kleine nietige cellen verdichten zich tot één geheel en dit geheel neemt vormen aan. Ook nu veranderen deze vormen en aanvaardt dit jonge leven een toestand. Maar ook die nieuwe toestand vervalt en het leven gaat in andere en hogere levenstoestanden over, wat de volmaking van het menselijke organisme is. Dit jonge leven volgt maar één weg en die weg voert het leven naar het volmaakte, want uit het binnenste dezer planeet treedt een dierlijk wezen te voorschijn, dat de goddelijke afstemming bezit. Orgaan na orgaan komt tot ontwikkeling.

Dit dierlijke wezen is zich van niets bewust, want het instinct is nog niet geboren. Maar naarmate het opgroeit en verandering na verandering ondergaat, ontwaakt het instinct en gaat dit dierwezen tot het dierlijke bewustzijn over. Maar over dit en wat daarop volgt, zal uw leider u vertellen, want gij zult met hem de eerste bestaanswereld van het embryonale leven, die de mensch bezat, bezoeken. Wij volstaan met dit, want het zijn slechts flitsen van hetgeen ook ons is getoond. Op deze wijze ongeveer, want de werkelijkheid is niet na te vertellen, is het heelal geschapen.

Hoe alles precies is geschied, kan geen geest, hoe hoog ook, omvatten en u duidelijk maken, of zij moeten het Al zijn binnengetreden.

Er zijn dus reeds wezens, die tot God zijn teruggekeerd en ook wij zullen het Al bereiken en tot God terugkeeren. In ons ligt Gods heilig leven. Deze openbaring ligt in ons en is de verbinding met God. Wat wij u toonden, is het beleven van hogere wezens, die ons dit beeld hebben doorgegeven. Zooals het u is getoond en in al die jaren geschiedde, beleven wij nog steeds, want nog bevinden zich menschen op den tweeden cosmischen graad, die op de planeet aarde zullen overgaan. Ook dat zal u duidelijk worden gemaakt. De eerste graad, dien u waarnam, is op dit oogenblik reeds gedeeltelijk opgelost. Wat daar leefde, is op den tweeden en derden cosmischen graad, hetgeen de aarde is, over gegaan. Er zijn zeven cosmische graden, cosmisch leven, dus waarop menschen leven, die onder ons en reeds verder zijn dan wij. Al deze wonderen en cosmische problemen zult gij leeren kennen; uw leider Alcar zal onze hulp ontvangen om u dit alles mede te deelen, zoodat gij het op aarde bekend kunt maken. Dit is voor ons en voor u een groote genade.

Thans keeren wij tot ons eigen leven terug, maar zullen u in alles volgen. Ik eindig met Gods zegen te vragen voor ons werk en wil mijn innigsten dank hieraan toevoegen. Moge Gods heilige zegen u vergezellen en op uw werk rusten. Ik zegen u in den Naam des Vaders, des Zoons en des Heiligen Geestes, Amen.

Ik, Cesarino en de andere meesters groeten u."

André zag nog eenmaal naar de meesters, daarna gingen zij heen. Het heelal loste voor hem op en de tempel der ziel aanvaardde den toestand weer, van toen hij hier binnentrad.

André keek tot zijn leider op en knielde neder. Lang bleef hij in gebed verzonken en dankte allen voor deze groote genade, die hij had mogen beleven. Innig dankte hij den Schepper van dit alles voor het heilige, dat hij had mogen zien. Het ontstaan van het heelal was hem geopenbaard.

„Kom, mijn jongen, thans wacht ons groot werk. Ik moet je dit ontzaglijke gebeuren duidelijk maken, maar je weet dat ook ik daarbij word geholpen. Cesarino en de zijnen zullen ons in alles volgen.

Ik blijf met hen in verbinding, totdat je dit alles hebt beleefd.

Thans gaan wij naar den eersten bestaanstoestand dien de mensch bezat, maar die, zooals Cesarino zeide, gedeeltelijk reeds is opgelost. Toch kan ik je daar opnieuw verbinden en zul je het voortplantingsproces, het ontwaken van al het leven en het evo-lueeringsplan, beleven."

André begreep nu wat de tempel der ziel beteekende. Al spoedig hadden zij dit machtige gebouw verlaten.

Naar den eersten cosmischen graad.

Zwevende gingen zij verder en de vierde sfeer loste nu voor hem op. Hij wist, wat dit beteekende. Alcar ging in het universum over en hij zou de werkelijkheid leeren kennen. Hij voelde de innige concentratie die zijn leider instelde. Dit was overgaan in een anderen toestand. Nu zou hij beleven hoe de mensch werd geboren. God schiep den mensch naar Zijn beeld, maar hoe diep was dit scheppingswonder! Hij had het beleefd en kunnen volgen, doordat men al die gebeurtenissen had teruggeroepen. Hij was geheel één daar in den tempel der ziel, één met het openbaringsproces en het ontstaan van het universum. Geweldig was alles wat hij had mogen beleven. Dit had hij niet gedacht en zich dien toestand indenken kon hij evenmin. Grootsch was alles en toch, hoe eenvoudig werkte dit ontzaglijke geheel. In alles lag Gods heilige kracht. In al die planeten leefde God en dit was Gods eigen leven. Hij begreep nu wat God beteekende. Aan alles wat hij nog zou beleven durfde hij niet te denken. Ook daarvan kon hij zich geen denkbeeld vormen.

„Waar zijn wij thans, Alcar?”

„In het heelal, André. Wij gaan verder, steeds verder om de eerste planeet, die je hebt kunnen volgen en die de moederplaneet is, te bezoeken. Spoedig zullen wij daar zijn.”

André zag verschillende planeten en andere lichamen.

„Waar is de aarde, Alcar?”

„Zie je daar beneden dien kleinen bol?”

„Ja, Alcar.”

„Welnu, dat is de aarde. De eerste planeet ligt rechts boven de aarde en ontvangt zijn licht van de zon, evenals de aarde. De eerste, tweede en derde planeet, deze drie graden, behooren dus bij dit zonnestelsel.”

„Zijn er dan niet meer lichamen dan deze planeten, die daarbij behooren?”

„Ja zeker. Bedoel je, of er maar drie planeeten zijn, drie lichamen dus, waarop menschen leven?”

„Ja, Alcar, dat bedoel ik.”

„Luister, mijn jongen, ik zal je dit duidelijk maken. Je hebt gezien, dat in het heelal ontelbare lichamen een plaats hebben ingenomen. Al die lichamen zijn planeten en zijn energie uit de goddelijke bron verkregen en door die bron tot leven gebracht. Er zijn duizenden van eenzelfde kracht en grootte. Al die duizenden planeten hebben een graad, een eigen afstemming en behooren tot den eersten, tweeden en derden graad. Is je dit duidelijk, André?”

„Ja, Alcar.”

„Welnu, de mensch leeft op al die planeten en gaat dus van de eene planeet naar de andere. En daarvoor bevinden zich honderden planeten in één graad en zijn met elkander in verbinding, wat ik je straks duidelijk zal maken. Begrijp je wat ik bedoel, André?”

„Ja, ook dat heb ik begrepen.”

„Wanneer het leven nu, dat op den eersten graad leeft, het hoogste en laatste stadium heeft bereikt, gaat het op een andere planeet over en beleeft daar een hoogere afstemming, ik bedoel voor het stoffelijke organisme. Op deze wijze bereikt het individu zijn hoogsten toestand. En deze afstemming, de hoogste die wij kennen en bezitten, waartoe wij allen behooren, is voor ons de planeet aarde en de mensch die daar leeft. Wij allen, André, ik heb je dat reeds duidelijk gemaakt, behooren dus tot den derden graad van cosmisch leven.

De aarde is nu voor ons de laatste planeet en overgang, want van de aarde af kan men in dit leven verder gaan om den vierden cosmischen graad te bereiken. Ook dit is je duidelijk?”

„Ja, Alcar.”

„Nu naderen wij den eersten graad, André.”

Wat André zag was wonderbaarlijk. Daar voor zich zag hij de aarde en toch was dit de aarde niet. Deze planeet was als de aarde, hij zag de natuur zooals hij die op aarde kende, doch hier was alles verdord en dood.

Alcar daalde op deze planeet neer. André voelde zich als op aarde, maar wandelde op een andere planeet. Waar hij ook zag, leven was er niet. Hier heerscht de dood, dacht hij. Dit vergaat en is bezig op te lossen.

„Voel ik dit goed aan, Alcar?”

„Ja, zoo is het, André, ik liet het je voelen.”

„Leefde hier in deze levenlooze massa de eerste mensch, Alcar?”

„Hier ontstond dat, wat eens de mensch zou worden, wat je in den tempel der ziel waarnam en dat het menschelijke embryo is. Deze planeet heeft haar taak volbracht. Begrijp je wat ik bedoel?”

„Ja, Alcar, ik begrijp u.”

„Toch zal ik je met dit eerste stadium verbinden, eerst dan zul je begrijpen hoe alles is en hoe dit tot stand kwam. Wij dalen dus diep in het verleden af en je weet nu dat dit voor mij mogelijk is.”

„En dit verleden ligt billioenen jaren terug, Alcar?”

„Zeer goed, zoo is het.”

„Nu opletten, André.”

André voelde zich diep wegzinken en ging waarnemen. In deze levenlooze massa kwam leven. In het binnenste van deze planeet krioelde het van leven.

„Wat is dat, Alcar?”

„Dat zijn kiemen, of cellen. Uit deze kiemen is de mensch geboren.”

André zag, dat ze bolvormig waren. Hij hoorde Alcar zeggen:

„Dat is het embryo in zijn eerste stadium, nog zijn ze doorzicht.”

André zag dat jonge leven. Zou dat de mensch worden? Hoe onbegrijpelijk was het voor hem. Ze zagen er uit als een druppel

water, een betere vergelijking kon hij niet maken. Ze waren doorzichtig en dit proces was als het machtige gebeuren dat hij in den tempel der ziel had waargenomen. Toen de planeet verdichtte was zij in het eerste stadium doorschijnend en dit leven volgde eenzelfde weg.

„Is dat goed, Alcar?”

„Ja, mijn jongen, de mensch volgt eenzelfde weg. Zooals het geheel is geschapen, geldt dit ook voor al het leven, dierlijk of menschelijk. Een andere weg is er niet. Dit is de kracht van de natuur en dus God. Onfeilbaar is deze werking, want God overzag alles, zijn geheele schepping. In niets is dit proces tegen te houden. Het scheppingsplan is tot stand gekomen en nu is er reeds leven. De planeet heeft zich verdicht en het leven neemt een aanvang. Ik zal je met het embryo verbinden. Luister wat ik te zeggen heb.

In dit embryo leeft toch reeds dat, wat eens de mensch zal worden. In wezen lag dus alles al vast en dit is dus het eerste stadium van den mensch. Thans toon ik je het volgende stadium. In dien tijd zijn er intusschen eeuwen voorbij gegaan. Je ziet nu, dat de planeet vaster is geworden en naarmate dit geschiedde, ontwikkelde tevens het embryo en ging in andere vormen over. Ook dit verdichtte zich en groeide in al die eeuwen tot een klein krachtig bolvormig wezen op.”

André zag die groote verandering. „Het is wonderbaarlijk, Alcar.”

„Opnieuw gaan wij verder, André. Weer zijn er eeuwen voorbij gegaan. De planeet is reeds verdicht en een hechte substantie geworden. Ook het jonge leven vervolgde zijn weg en je ziet hoe-
ver dit leven reeds is gevorderd.”

André zag, dat eenige van deze wezens, ze zagen er als dieren uit, reeds volwassen waren. Hij hoorde Alcar zeggen: „Nu je dit waarneemt, zijn er duizenden eeuwen voorbijgegaan. De planeet is bijna gereed om dit jonge leven te kunnen ontvangen. Een stevige korst ligt thans om dit machtige lichaam. In dien tijd, wat je zooeven hebt waargenomen, ging het embryo in vele toestanden over. Orgaan na orgaan kwam tot stand, doch je ziet,

nog steeds leeft dit leven in het binnenste dezer planeet. Het heeft den hoogsten graad nog niet bereikt. Weer gingen er eeuwen voorbij."

André voelde, dat hij opnieuw in een anderen toestand overging.

„Wat is dit?" vroeg hij aan zijn leider.

„Water, mijn jongen. Het wezen, dat je nu waarneemt, is reeds half visch half mensch. Toch heeft het niets menselijks, doch in het volgende stadium is dit vischachtige bijna afgelegd en bevindt zich dit wezen in een hooger toestand. De aardkorst is thans begaanbaar, wat in de vorige eeuwen nog niet mogelijk was. Ook het dierwezen is thans zoover en heeft zich zoover ontwikkeld, want zie daar voor je, André. Ik ga je met het volgende stadium verbinden."

André ging opnieuw waarnemen. Wat hij zag was zeer wonderlijk. Aan den oever van dezen oceaan lagen duizenden dieren. Vele waren echter gestorven, doch al deze dieren hadden den waterkant bereikt.

„Wat beteekent dit, Alcar?"

„Dit beteekent, dat het wezen zijn vischstadium gaat afleggen. Het is thans volgroeid en gaat verder. Dit is de mensch in een vischachtig stadium. Toch bezit het geen organisme om verder te gaan. In het volgende stadium vinden wij dit dier reeds in het bezit van een krachtig organisme. Eeuwen zijn er dan intusschen voorbij gegaan. Zij die den waterkant hebben bereikt zullen spoedig sterven. Doch de ontwikkeling ging verder, moest verder gaan en uit dit vischachtige wezen groeide een dierlijk wezen. In het volgende stadium leeft het reeds op de begaanbare planeet en het heeft zich vermenigvuldigd.

Hoe dit alles geschiedde zal ik je straks duidelijk maken. Wij keeren nu tot het eerste stadium terug en gaan straks hier, waar wij nu zijn, verder."

Opnieuw voelde André dat hij met het eerste leven verbonden werd. Hij zag, dat dit leven zich met ander leven ging verbinden en hoorde Alcar zeggen: „Je ziet, dat het leven zich met een ander leven verbindt, maar wanneer dit geschiedt, is het gedoemd te sterven. Dit wezen stond dus het eigen leven af, doch daaruit

werd een nieuw leven geboren. Doch nu geschiedde er een ander wonder. Op ditzelfde oogenblik werd het astrale dierwezen geboren en bevolkte de wereld van het onbewuste, om straks een nieuw leven te bezielen. Voel je wat ik bedoel, André?"

„Ja Alcar."

„In dit eerste stadium dus, ligt reeds de reïncarnatie vast, want uit dit leven ontstond een jong leven en dit jonge leven werd door het eerste beziel, maar was reeds krachtiger dan het eerste stadium en bezit tevens een anderen stoffelijken toestand. Voel je ook dit, André?"

„U bedoelt, dat het eerste stadium, het innerlijke leven dan, door het tweede stadium aangetrokken werd?"

„Zeer goed, André. Niet alleen dus dat de bevruchting mogelijk was, doch uit dit tweede proces trad tevens het andere en wel het verhoogde stoffelijke organisme tevoorschijn. Dit is het wonderlijke van Gods schepping, want dit zou en moest, door steeds te veranderen, de mensch worden.

Dit diertje was dus in wezen reeds volmaakt, wat ik je zoo straks heb getoond. Na iedere aanraking stierf het wezen en ging dus de bezieling over, die het astrale diertje is, om opnieuw te worden aangetrokken.

Hoe kwam echter dit alles tot stand?

Wanneer het stoffelijke organisme de bezieling verloor, het aan het andere wezen had afgestaan, had dit diertje tevens zijn hoogsten leeftijd bereikt. Eerst dan ontstond dit overgaan. In dit wezen dus, was reeds een intelligente kracht aanwezig, die de goddelijke afstemming is die ook wij bezitten. In het eerste stadium echter, was reeds deze goddelijke afstemming in werking en verrichtte dit kleine dierwezen zijn taak, die de natuur het had opgelegd, maar wat de wedergeboorte is. Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar."

„Welnu, dan ga ik verder. In wezen werd het dus daartoe gedwongen. De natuur bezat deze werkende en stuwende kracht en dwong het leven zichzelf te geven om het voortplantingsproces te kunnen voortzetten. Dit nu is de bevruchting.

Was dat niet mogelijk geweest, dan zou het diertje gedoemd zijn dit leven te moeten volgen en was er van hooger gaan geen sprake geweest. Dan lag reeds hier het doode punt, een overgang vond dan wel plaats, doch onherroepelijk stierf al dit jonge leven uit. Maar ik zeide je reeds, dit kleine organisme leefde verder en ontwikkelde in al die eeuwen tot het dien laatsten graad, waar wij zooeven waren, had bereikt.

Begrijp je wat ik bedoel, André? Dat dit dierwezen door deze verbinding moest sterven, doch opnieuw door het andere leven, maar in een verder stadium van ontwikkeling, werd aangetrokken? Is je dit duidelijk?"

„Ja, Alcar."

„Welnu, dit geschiedde in het eerste stadium. In het tweede stadium leefde dit diertje nog eenigen tijd, om eerst dan te sterven. Je begrijpt dat dit proces zich voortzette en het dierlijke organisme krachtiger werd. Toen in het eerste stadium de dood op hetzelfde oogenblik intrad, leefde het dierwezen in het tweede, derde en de volgende stadia maanden en jaren langer voort, om dan eerst te sterven en het innerlijke leven de astrale wereld binnene te treden. Ook dit is je duidelijk, nietwaar?"

„Ja Alcar."

„Maar ook dat wezen, het astrale leven dus, werd opnieuw door dit dierlijke en stoffelijke wezen aangetrokken en dat zal ik je thans toonen."

André zag hoe dit wonderlijke geschiedde. Hij zag twee reeds volwassen dierlijke wezen. Deze wezens kronkelden zich als het ware ineen en op dat oogenblik vond de bevruchting plaats.

Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Let nu goed op, mijn jongen, wat ik je ga vertellen. Dit dierlijke wezen is dus bevrucht, maar op hetzelfde oogenblik trekt het het bezielende leven aan en dit is dus een wezen, dat reeds een dergelijken toestand heeft beleefd. Deze bezielende kracht is het, die het embryo tot leven brengt, dat straks wanneer het geboren wordt, dit organisme aanvaardt. In dit embryo ligt dus reeds het menschelijke wezen vast. De organen die het bezit zijn hierop berekend. In de vele eeuwen die voorbij gingen, is reeds een krachtig wezen gegroeid. Het

moederdiertje draagt dit jonge leven en dit is reeds een gebeuren, al bevindt het zich in dezen toestand, dat ook de mensch in hoogste ontwikkeling beleeft. Hoe dit gebeuren ook plaats vindt, toch reeds wordt hier het cosmische probleem en het scheppingswonder beleefd. Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar."

„Je ziet en beleeft dus het probleem der reïncarnatie, het is het wonder van Gods schepping en het opnieuw geboren worden. Dit wat je thans beleeft, André, is mijn werk, mijn taak en dit heb ik te volgen. Ons gaat het alleen om den mensch ervan te overtuigen, dat de reïncarnatie een wet is, een toestand en gebeuren en wanneer God dit niet had geschapen, wij er niet zouden zijn, omdat wij dan in den eersten graad reeds waren vernietigd. Doch God schiep dit ontzaglijke wonder en Zijn gansche schepping is van dit wonder bezielde. Er was dus geen bezieling mogelijk, wanneer dit niet geschapen was, wanneer dit wonder en dit voortgaan er niet was. Doch dit is de weg, dien het wezen in den eersten graad moest volgen, evenals al het leven, in welken graad, toestand en afstemming het zich ook bevindt, mensch of dier dien te volgen heeft en zal beleven. Hier zien wij dus de reïncarnatie. In het eerste stadium bezat het diertje reeds dit wonder. Hier werd tevens het instinct geboren en dit instinct is, ik zeide het reeds, de goddelijke afstemming, die het bezielende leven bezit. Doch dit is het terugkeeren tot onzen Almachtigen Vader. Het is het leven beleven waarvoor al die planeten zijn, het is om eens het goddelijke leven te aanvaarden.

God openbaarde zich en dit openbaren is voor dit leven het overgaan in duizenden levens, om dien hoogsten graad, den goddelijke, te bereiken. Dan hebben wij echter millioenen eeuwen achter ons en hebben dezen langen weg afgelegd.

Toen God zich nog niet geopenbaard had, was toch in wezen alles volmaakt en deze volmaaktheid bezit hier reeds dit kleine wonder van dierlijk leven. Wanneer de mensch zich thans in zijn volmaakten toestand op aarde afvraagt wat is God en waarom zijn wij op aarde, is dit de openbaring, de waarheid en de werkelijkheid, omdat God wilde dat wij menschen in die open-

baring zouden overgaan. God schiep dus voor den mensch het heelal, schiep sterren en planeten, maar schiep den mensch naar zijn evenbeeld. God wilde dat de mensch bewust werd en dit goddelijke bewustzijn dat wij eens zullen bezitten, schonk God aan het wezen in een menschenlijken toestand. Is je dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar, volkomen, ik begrijp u in alles.”

„Er zijn al menschen die reeds op aarde en op vele andere planeten hebben geleefd en tot het goddelijke terug gekeerd zijn en dus bewust van het heelal bezit genomen hebben, anders, dat zal je duidelijk zijn, hadden wij deze boodschap niet ontvangen.

De mensch volgt een langen weg, want billioenen jaren zijn er voor noodig om het Goddelijke leven te bereiken. Maar wat dan de mensch bezit, dat kun je je niet indenken. Wat je hebt beleefd André, wordt eens ons bezit.

Dit is het doel van de geheele schepping geweest. God gaf zichzelf. God gaf den mensch, het hoogste wezen, deze goddelijke gaven. God bracht iets tot stand waarin Hij zelf leefde. Aan den mensch nu, om te maken dat hij in harmonie is. De mensch dus, die uit dit kleine diertje geboren werd, bezat reeds in eerste instantie deze goddelijke genade, want het schiep, het gaf zichzelf en offerde zich voor het andere leven op. In eerste instantie dus André, ligt Gods Scheppingsplan vast en dit is de wedergeboorte, dit is overgaan in een ander leven, dit is sterven en opnieuw geboren worden, dit is aantrekken en afstooten, dit is bezieling, het terugkeeren tot God.

Het gelijke wezen trekt het andere aan, dit kent en weet men op aarde, doch hier, je ziet dat het is geschied, gebeurde niets anders. In stoffelijken en geestelijken toestand geschiedde dit aantrekken. Het diertje dat zoover was gekomen, zocht en vond het andere dierlijke leven. Dit dierlijke leven was er, de verbinding kon plaats vinden en het jonge leven werd opnieuw geboren. Wat men op aarde kent en de dood is en dat het innerlijke leven het bezielende wezen is, was dus ook hier reeds aanwezig. Want het leven trad de astrale wereld binnen om opnieuw te worden aange trokken.

Zie daar voor je, twee wezens, maar in een verder en hooger stadium. Je ziet, ook hier is het overgaan en verbinden. Op dit oogenblik is het astrale wezen, nu de bevruchting zal geschieden, in aantocht. Dit machtige wonder, mijn zoon, is tevens het geboren worden op aarde, die toestand, die werking, die mogelijkheid, is nog aanwezig, bezit dus de mensch en is nog eenzelfde gebeuren. Zooals dus het kind op aarde geboren wordt, zooals het innerlijke leven wordt aangetrokken wat de ziel en de geest is, zoo is dit ook hier het gevolg van deze verbinding. Daarin, André, is dus in al die billioenen eeuwen niets, niets veranderd.

Wat de mensch op aarde beleeft, ligt in den mensch van het eerste stadium af dat de mensch in wording was. Die drang, die kracht en die werking dus, om zich met een ander leven te verbinden, is de bedoeling van God en is van het begin der schepping zoo geweest, van het eerste stadium af is hierin niets veranderd. De bezieling dus, is op het oogenblik van het scheppingswonder ontstaan en dit waren reeds de eerste lichtflitsen die je in den tempel der ziel hebt waargenomen.

Je ziet nu, André, dat deze beide wezens zich verbinden en het astrale wezen wordt aangetrokken. Het astrale wezen gaat in het embryo over en is de stuwings, ja, het innerlijke leven van dit dierlijke wezen. Naarmate dit wezen nu ouder wordt, ontwaakt het instinct. Ook nu is dit beleven voor den mensch op aarde, den mensch dus in zijn volmaakt en volwassen toestand, dezelfde werking, doch de mensch op aarde is reeds tot bewustwording gekomen. Hier kan men dan ook alleen van instinct spreken, doch wij zullen dit ontwaken volgen, wanneer wij den tweeden cosmischen graad van dierlijk leven gaan bezoeken.

Wat ik hier nog aan toe te voegen heb, is dit: Waar leeft het astrale dier? Zie en neem waar, André en dan zul je zien, dat dit astrale dier in de directe omgeving van het stoffelijke wezen aanwezig is. Dit geldt ook voor de aarde en is zooals hier, de astrale wereld. In die wereld leeft dus de mensch die op aarde gestorven is. Begrijp je wat ik bedoel, André?"

„Ja, Alcar.”

„Maar de menschelijke geest kan gaan waarheen hij wil en is

aan geen omgeving gebonden. Dit komt omdat de mensch in een hooger en graad leeft. Begrijp je ook dit?"

„U bedoelt dat deze wereld begrensd is?"

„Zeer goed, André, zoo is het. Hier leeft het astrale dier in een kleine omgeving, dit is om het stoffelijke leven, waarin het onmiddellijk kan neder dalen. Doch wanneer je mij hebt begrepen dan voel je toch duidelijk, dat hoe verder het leven komt, des te ruimer de wereld is waarin het leeft. Maar wij zien hierin een nieuw en ander wonder van God.

Zooals de mensch aan gene zijde leeft en beleeft en ziet, dat de sfeer waarin hij leeft, al is die sfeer onbegrensd, hem toch gevangen houdt, is dit ook hier het geval.

Doch het innerlijke leven, de geest als mensch dus, leeft reeds in het oneindige. Doch hier in het eerste stadium omstraalt het astrale dierwezen het stoffelijke dier en wacht op verbinding en blijft in de onmiddellijke omgeving van dit stoffelijke leven. Deze astrale omgeving waarin dus het astrale dierwezen leeft is toch nog zoo groot als de planeet aan ruimte bezit.

De omvang van deze planeet is dus de ruimte van het astrale wezen. De mensch echter als geest, zooals jij als stoffelijk en geestelijk wezen bent, bezit het heelal en iedere sfeer waar hij zich ook bevindt is oneindig, omdat de geest al die overgangen, vanaf den eersten, tweeden en derden graad die, zooals je weet de aarde is, heeft beleefd. Je voelt dan tevens, dat wij menschen steeds meer zullen ontvangen, dieper gaan voelen, ja geluk zullen bezitten en ons aardsche en geestelijke leven ruimer en ruimer wordt, zoodat wij eens het oneindige zullen binnengaan. Het stoffelijke organisme beleeft dus het groeiingsproces, maar het innerlijke leven dijt uit, wordt ruimer en ruimer, naar de sfeer is waarin het wezen leeft. Is je dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar, ik heb u begrepen en vind dit alles wonderbaarlijk en natuurlijk. Ik moet het wel aanvaarden."

„Dan gaan we verder. Dit diertje hier voor je, kan echter in den tweeden graad overgaan, om in den tienden en honderdsten verder te gaan, totdat dit dierwezen ook zijn kringloop, ik bedoel zijn stoffelijken kringloop, wat tot deze planeet behoort,

heeft volbracht. Dan gaat het innerlijke leven verder en wordt door den tweeden cosmischen graad aangetrokken. Doch daar zal ik het straks over hebben, want nu zijn wij zoover gekomen om je vragen te beantwoorden, die je jezelf in het begin van deze reis stelde. Je vraag waarom de eene verder is dan de andere en hoe dit kan, ga ik nu beantwoorden.

Want, André, is het je niet opgevallen, heb je niet duidelijk gezien dat het eene leven verder is dan het andere?"

„Ja. Alcar.”

„Welnu, ik keer terug tot het begin en laatste stadium van het stoffelijke dierwezen.”

Opnieuw ging André waarnemen. Hij zag oud en jong, groot en klein, het eerste en laatste stadium. Het laatste stadium was, waar die dierwezens den oever hadden bereikt. Toch begreep hij zijn leider niet en vroeg: „Maar losten die eerste cellen dan niet op, Alcar?"

„Ja dat geschiedde, doch hier zijn millioenen overgangen, dus graden van ontwikkeling. Het eerste, tiende, honderdste en duizendste stadium was reeds opgelost en in het embryonale leven overgegaan. Deze wezens waren dus het eerst in ontwikkeling. Voel je hierin een onrechtvaardigheid? Dan zal ik je dit duidelijk maken en aantoonen, dat dit niet mogelijk is. Want oud en jong is hier van geen beteekenis, doch wel een eerste en laatste graad van het eerste embryo.

Dit is en komt door de beïnvloeding van buiten af, die de planeet onderging, wat het verdichtingsproces is en met het zonnestelsel verband houdt. Het leven nu dat in het diepste innerlijk van deze planeet leefde en geboren zou worden, ontwaakte in een later stadium en wel vele eeuwen later. Tusschen het eerste leven en het laatste, liggen dus millioenen jaren. Toen het eerste, het laatste en hoogste stadium had bereikt, begon daar in die diepte eenzelfde leven te ontwaken, om in het embryonale leven over te gaan. Dit kun je gerust aanvaarden, want voor God is er geen tijd. Eens zou dit geschieden en het geschiedde, want niets bleef achter. Daarom zijn er dus wezens, die reeds de hoogste sferen aan onze zijde hebben bereikt.

Hierdoor zijn er menschen op aarde die het goede zoeken en anderen, die tot de duivelen der hel behooren. Er zijn er reeds, ook dat weet je nu, die de goddelijke sferen hebben bereikt en in het Al zijn binnen getreden. Billioenen eeuwen waren zij reeds op weg, toen loste het laatste embryo op en dit beteekende het einde van deze planeet. Nog duurde het duizenden jaren voordat het laatste wezen den hoogsten graad van stoffelijk organisme had bereikt, om op den tweeden cosmischen graad over te gaan, maar allen komen zoover en zijn op weg en aan geen tijd gebonden. Voor God onzen Heiligen Vader zijn wij één, voor al zijn kinderen en wie tot dit leven behoort, is er voortgang en allen zijn op weg naar de Goddelijke sferen. Is je ook dit duidelijk?"

„Ja, Alcar.”

„Begrijp je dan ook dat er reïncarnatie moet zijn? Kun je dat volmondig met ja beantwoorden? Want, André, als dit er niet was, dit wonder voor den mensch niet was weggelegd, dan was er van Gods schepping niets terecht gekomen en was zij in den eersten graad reeds mislukt. Doch God overzag alles en het is het machtigste dat God geschapen heeft, waarmede het gansche heelal verbonden is. Het is de verbinding die planeten en andere lichamen met elkander bezitten.

Dit zijn de cosmische graden en al die graden zijn thans bewoond. Maar mij gaat het nu hierom. Wat hier reeds was, dat bezit tevens de mensch op aarde. Want het is toch niet mogelijk dat God den mensch, wanneer die mensch in een verderen en hooger toestand is gekomen, dit machtige, het scheppende en het barende principe weer zou afnemen? Wanneer dit toch zou geschieden, stond ook het evolueeringsplan stil en was de mensch hier reeds gedoemd tot uitsterven. Doch thans leeren wij een ander wonder kennen en hoe vreemd en ónwaarschijnlijk je dit ook zal toeschijnen hier kwam aan al dit leven een einde. Ik bedoel dus, het leven in den eersten, tweeden en duizendsten graad, dat op deze planeet het volmaakte organisme is, al dit leven was gedoemd tot uitsterven. Maar ook nu komt God den mensch te hulp, want het innerlijke leven ging verder en

werd door een hooger en graad aangetrokken. Dit alles, dit machtige wonder zal ik je straks duidelijk maken en verklaren. Wat wij hier als mensch beleefd hebben, geschiedt op den tweeden graad eveneens en dit geldt tevens voor de planeet aarde. Beide graden, André, al die planeten dus, waarop menschen leven, zoo ook het dierlijke organisme, is gedoemd tot uitsterven, maar al dit leven zal een hooger en graad aanvaarden en daarin overgaan. Er komt een tijd dat de menschen en dieren de aarde zullen verlaten, doch al die menschen die den hoogsten graad hebben bereikt, zien wij in ons leven, het leven van den geest terug. Al die wezens verlaten de aarde en gaan op den vierden cosmischen graad over. Maar voordat dit geschiedt, zijn er alweer miljoenen eeuwen voorbij gegaan, doch ook dit ligt vast, het is een wet, want al het leven zal tot God terugkeeren. Dan lost dus de tweede en derde graad op en zien wij dit beeld, dat je aanstonds weer zult zien wanneer je in je eigen leven terugkeert, als een levenlooze massa. Ook dit oplossen duurt miljoenen jaren en het geschiedt zooals zich dit openbaarde en je in den tempel der ziel en in het binnenste van deze planeet hebt waargenomen. Alweer miljoenen eeuwen zullen er voorbij gaan, voordat deze en andere planeten zijn opgelost, doch onfeilbaar is ook deze wet en het zal geschieden.

Is je alles nu duidelijk, André?"

„Ja, Alcar, maar waar blijft dan het verhaal van Adam en Eva? Is dat een verzinsel?"

Alcar glimlachte en zeide: „Je bent vermakelijk, André, heerlijk eenvoudig. Duizenden menschen klampen zich aan dat verhaal vast, maar ik zal je zeggen wat dit beteekent en waarom dit tot stand kwam.

In de eerste plaats is het een symbool. Het heeft als symbool echter waarde, want de menschen die dit aan de wereld verkondigden, zij die den Bijbel schiepen en tot stand brachten, moesten toch toonen dat zij van het begin der schepping iets af wisten. Of zij dit geweten hebben of niet, doet er niet toe, iets hebben zij bereikt. De mensch moest een houvast bezitten en dat is geschied. Want wat zou er van den mensch terecht zijn gekomen

en van God, als de schepping vast liep, ten doode stond opgeschreven? Op aarde wist men in dien tijd van sterren en planeten niet veel. God kende men evenmin en nog is men niet veel verder. Toch moest er iets zijn waardoor men den mensch ontzag inboezemde en dat hij kon aanvaarden. De mensch was het dus en niet God, die Adam en Eva schiep. De mensch, althans diegenen die dat verhaal verzonnen en het werd op aarde aanvaard. Ik vraag je, nu je dit alles hebt beleefd, kan dit? Is het mogelijk, nu wij dit wonder kennen? Had je deze vraag zelf niet kunnen beantwoorden?"

„Ja, Alcar, ik begrijp u volkomen. Maar wat is dan het laatste oordeel? Is ook dat een verhaal?"

„Ook dat weet je reeds lang en heb ik je duidelijk gemaakt, doch luister. Dat is een geheel andere toestand, een gansch andere gebeurtenis. Dat is waar en niet waar. Het komt en het komt niet, doch niet zooals de menschen zich dit voorstellen, dat alles ineen zal storten en dan voorbij is. Er is van instorten geen sprake, want zooals ik reeds zeide, de aarde lost op. En dit is hier, op deze planeet dus, sinds eeuwen en eeuwen aan den gang en nog duurt het millioenen eeuwen, voordat de aarde geheel is opgelost. Toch komt er eens een einde, doch een geheel ander einde.

De mensch echter staat iedere seconde van zijn leven op aarde voor zijn laatste oordeel. Wie zonden doet moet ophouden, want op hetzelfde oogenblik dat dit geschiedt, oordeelt er iets en dat oordeel is oorzaak en gevolg. Er zijn echter fouten en zonden, daden dus, die eerst vele eeuwen daarna kunnen oplossen en die de mensch heeft goed te maken.

Neen, André, een laatste oordeel zooals de menschen zich dat hebben ingedacht, is er dus niet. God is nog steeds een Vader van Liefde. Ook deze vraag heb ik je beantwoord. Is het je nu duidelijk?"

„Ja, Alcar."

„Heb je mij nog iets te vragen?"

„Neen, Alcar."

„Welnu, dan ga ik je een ander wonder duidelijk maken."

De dierenwereld.

„Nu ga ik je opnieuw verbinden en met wat denk je, André? Kun je dit aanvoelen? Neen? Nu, hier is een tweede wonder geschied, mijn jongen, een wonderbaarlijk gebeuren, want waar zijn onze dieren op aarde vandaan gekomen? Dit leven moet toch ergens geboren zijn en het moet toch evenals de mensch, een beginstadium hebben beleefd? Weet je het niet?”

„Neen, Alcar, ik weet het niet en ik zie het niet.”

„Luister dan: Hier, André, op deze plaats, is het eerste dierlijke leven geboren. Hier, op de eerste planeet, het moederlichaam dus, is het eerste dierlijke leven geboren, ontwaakte de eerste dierlijke cel. Ook dat geschiedde door God, want God wist dat de mensch deze hulp noodig had.

Er zijn menschen op aarde die denken dat de mensch het planten- en dierenleven heeft moeten volgen, doch dit spreek ik tegen. Er zijn tevens menschen op aarde die zeggen, dat de mensch in een verder stadium zichzelf kan bevruchten, dus kan verbinden en dit geheele proces in eigen toestand kan beleven, maar ook dat spreek ik tegen. Dat is niet waar en niet mogelijk, want het is in strijd met het scheppingsplan. God overzag alles.

Zou dan dat, wat reeds in het eerste stadium aanwezig was en tevens volmaakt, in een later stadium weer moeten vervallen? Neen, duizendmaal neen, dat is niet mogelijk. Luister André. Het klinkt misschien onwaarschijnlijk, maar het dier op aarde werd uit den mensch geboren. Ik zal je dit wonder duidelijk maken.

Het dier is als het ware de schaduw van het werkelijke, dat de mensch is. Daarom zijn het onze zusters en broeders en moeten wij hen lief hebben. Maar de mensch is nog niet zoo ver, want men slacht vele van onze dieren. Doch niet alleen onze dieren, die zich één graad onder onze mentaliteit en goddelijke kracht bevinden, maar tevens vernietigt men zijn zusters en broeders die de goddelijke kern bezitten. Toen het eerste menschenlijke embryo dood ging, werd uit dat verrottingsproces het eerste dierlijke wezen geboren. Hieruit kwam de kiem voort en groeide het dierlijke wezen dat op aarde leeft.

Is het niet wonderlijk? En toch, mijn jongen, is dit de heilige waarheid. Ik zal je daarmee verbinden. Luister nu goed wat ik ga zeggen: Toen het eerste menschenlijke embryo ging sterven, ontstond er een verrottingsproces. Uit dat verrottingsproces werd het dier geboren, zoo ik reeds zeide en dat plantte zich in het oneindige voort, van graad tot graad en hield gelijken tred met het wezen, dat een graad hooger en verder is, met den mensch. De mensch is het dier dan ook steeds en steeds vooruit en dit blijft voortgaan, totdat wij in het Al terug gekeerd zijn. Ook daar zal dit leven ons omringen, maar het blijft in die afstemming. Aan deze zijde is het dier onze grootste vriend en broeder. Je hebt beleefd dat het naar ons luistert en onze gedachten kan opvangen. Het doet en handelt naar wat het hoogere wezen wil en denkt en naar de concentratie die is ingesteld. Steeds, in al die millioenen eeuwen, volgde dit dierwezen den mensch, doch bleef onder de kracht en geestelijken graad van den mensch voortgaan. Uit ons dus, André, werd het dierlijke wezen geboren. Wanneer men dit proces op aarde volgt, thans nu men zoover is en meer en meer van het cosmische leven, de bedoeling van Gods schepping gaat begrijpen, kunnen zij dit volgen. Wanneer de geleerden op aarde zichzelf niet zóó voelden en zich meer op het geestelijke leven gingen instellen en het gevoelsleven konden aanvaarden, dan waren zij reeds veel verder gekomen en zouden zij dit machtige probleem hebben leeren kennen.

Maar eens komen zij zoo ver, doch dat duurt nog duizenden jaren. De wetenschap maakt snelle vorderingen, maar toch nog niet

zoo snel, dat zij dit alles reeds kan aanvaarden. Men zoekt op aarde, doch in de verkeerde richting. Men praat en ontdekt, doch er valt niet te praten, men moet voelen, diep in zichzelf afdalen, want daarin, in die diepte, ligt het geheim van dit alles, dit machtige gebeuren, dat Gods schepping is.

Wanneer ik spreek van intuïtie dan bezit het dier dit in hooge mate. Het dier geeft zich onvoorwaardelijk over en volgt zijn intuïtie, dus gevoelt en leeft. De mensch echter ontving een eigen wil en stemt op God af, is een goddelijk wezen. Omdat de mensch een goddelijk wezen is, heeft hij één weg te volgen, terwijl het dier in duizenden stoffelijke organismen overgaat. Het dierlijke wezen volgt dus duizenden en duizenden stoffelijke overgangen en wat voor het dierwezen is, is niet voor den mensch. De mensch was, voordat dit machtige geschiedde, de bezielende kracht, want het kwam uit God voort. Toen God met het scheppingsplan gereed was, wanneer ik het op deze wijze mag zeggen, was dat, wat geboren werd, dus de mensch, het eerste verschijnsel en was dus van dierlijk leven geen sprake. De eerste lichtflitsen, voordat het goddelijke proces een aanvang zou nemen en je in den tempel der ziel waarnam, was dit geboren worden. Daarin lag reeds de mensch aan vast en de eerste verschijnselen van deze ontzaglijke openbaring was dus de mensch.

God schiep den mensch doordat hij zichzelf openbaarde en dit openbaren geschiedde op het oogenblik dat de schepping een aanvang nam. God wist dat de mensch zich door den dood zou ontwikkelen en dat uit dat doode lichaam een nieuwe werking, een nieuw leven tevoorschijn zou treden. Maar God gaf aan zijn eigen leven in den eersten graad zijn wonderlijke macht, omdat God zelf in dat wezen overging.

Ik spreek nu van den eersten graad, omdat de mensch het hoogste, het aller, aller hoogste heeft ontvangen. Maar dit ontvangen is eigenlijk niet mogelijk, want de mensch ontving niet, de mensch is zooals God en de mensch stond nu van zijn eigen verkregen energie weer af. Uit dat doode lijf dan werd het dierlijke leven geboren.

Is het niet eenvoudig? In wezen dus is de mensch en het dierlijke

wezen één, maar de mensch is het bewust goddelijke wezen, de bezielende en stuwende kracht. De mensch is dat, wat het goddelijke vermogen is, want wij zijn uit dat goddelijke gekomen. Door al die millioenen eeuwen heen, zal het dierlijke wezen ons volgen. Dit volgen is van het eerste menschelijke embryo af reeds geschied. Toen het eerste menschelijke embryo in het verrottingsproces overging, ontstond dus daaruit de eerste dierlijke kiem en dit leven werd, doordat Gods leven in alles is, bezielde. Op het oogenblik dat deze bezieling intrad, ontstond er een proces, dat in werkelijkheid onzen eersten graad evenaarde en het menschelijke wezen te volgen had. Uit de eerste schil dus trad een dierlijk wezentje te voorschijn, werd het geboren, wat met het oog niet was te zien. Ook de mensch leefde in dit stadium, wat ik je reeds toonde en duidelijk maakte en op een druppel water geleek.

Voordat het echter die grootte had bereikt, was dit proces reeds duizenden jaren oud. In het eerste stadium waren dit slechts cellen en die cellen die ook toen nog stoffelijk niet waar te nemen waren, verdichtten zich op natuurlijke wijze, zooals het evolveringsplan voorschreef en de natuurwetten zijn. Ik keer echter tot het dierlijke wezen terug.

Toen de menschen nu in het eerste stadium in het embryonale leven overging, was het dierlijke leven ook reeds zoover gevorderd en in zijn eerste stadium overgegaan. Steeds volgde nu het dierlijke wezen den mensch, maar het bleef onder ons. Toch leefden beiden in één wereld, maar bleven in hun eigen afstemming en wereld voortgaan. Deze beide werelden zijn dus niet met elkaar in verbinding, omdat dit niet mogelijk is. Want in het begin van het scheppingsplan, ik zeide het reeds, waren de eerste verschijnselen op het menschelijke wezen gericht en eerst toen het embryo was gestorven, kon dit leven een aanvang nemen.

De mensch heeft nu op aarde zijn volmaakten lichamelijken graad bereikt en ook het dier heeft zijn hoogsten graad aanvaard. Je ziet, dat er van het begin der schepping steeds dierlijke wezens zijn geweest. Er is dus geen tijd op te noemen dat zij er

niet waren. Dit is te verklaren, omdat men dit proces van deze zijde volgen kan, wanneer wij ons met het verleden verbinden en dus opnieuw dit voor ons zien. Op deze reis is je toch duidelijk genoeg getoond, dat wij in het verleden kunnen terugkeeren. Ik sprak van vele, ja zelfs van duizenden overgangen, waarin het dierlijke wezen moet overgaan. Al die diersoorten die eens hebben bestaan en op deze planeet leefden, zijn hier dus gestorven. Wat voor het dier hier geschiedde was tevens voor den mensch, omdat ook de mensch verder en hooger ging, maar het dierlijke wezen zou den mensch volgen.

Op den derden graad, dus op aarde, zal ik je dit wonderlijke duidelijk maken, want daar was het, dat deze stoffelijke maar dierlijke wezens, die dus reeds gestorven waren, in het heelal oplosten, omdat zij een lageren graad in dit cosmisch plan innamen. Dit alles is zeer diep, André, maar ik zal je dit duidelijk maken, door je met dit onzichtbare leven te verbinden.

Wanneer dit nu niet was geschied, ik bedoel dit oplossen van het dierlijke wezen, dan zou men kunnen aanvaarden, zooals men op aarde denkt, dat de mensch eerst door het planten- en dierenleven is gegaan, voordat het leven den menschelijken toestand aanvaardde. Doch dit is niet mogelijk, want het dier loste op en ging in het heelal over. Maar uit dit stoffelijke wezen, ontstond een nieuw leven en uit dien graad werden andere diersoorten geboren.

Voel je wat ik bedoel, André?"

„Ja, Alcar, uit het eene dier ontstond de andere diersoort.”

„Ja, heel goed. Ieder dierlijk wezen in soort en in graad en in kracht, bracht dus een ander dierwezen voort, omdat dit dierwezen door het verrottingsproces in stand werd gehouden en er uit tevoorschijn trad.

Doch de mensch, zooals ik reeds zeide, volgde maar één weg en die weg was voor de volmaking van het stoffelijke organisme. Het dier echter ging in duizenden diersoorten over, het aanvaardde het eene leven om in het andere en weer hoogere binnen te treden, doch bleef steeds en al die millioenen jaren door, één graad onder het denkende en voelende, tot God terugkeerende

wezen. In alles, in welk stadium de mensch en het dierlijke wezen zich ook bevond, zie je de reïncarnatie, of ook het dierlijke wezen was in eerste instantie ten doode opgeschreven en was Gods schepping en openbaringsproces vernietigd. Steeds maar weer de wedergeboorte op aarde en op andere planeten. Dit is het aanvaarden van een hooger toestand, totdat dier en mensch het volmaakte organisme hebben ontvangen.

De mensch dus heeft den hoogsten graad, wat het goddelijke bewustzijn is, maar ook het dier bezit een cosmische afstemming, doch het bereikt niet onze hoogte. Dier en mensch, ik zeide het reeds, is één, het kent en het heeft één bezieling en is Gods leven. Doordat de mensch het goddelijke wezen is, heeft de mensch ook maar één weg te volgen.

Maar het wonderbaarlijke van dit wordingsproces is, dat toen de mensch den tweeden graad op cosmische afstemming, waar wij aanstonds heengaan, had bereikt en noch mensch noch dier was, tevens het dierlijke wezen in een voordierlijken toestand was gekomen. Het dier volgde echter het menschelijke wezen op den voet en toen de mensch den derden graad, de planeet aarde, had bereikt, had ook het dierlijke wezen zijn vooreeuw-sche organisme afgelegd. Toch drong dit dierlijke wezen op den derden graad door; daar leefden in vroegere tijden voordierlijke gedachten, doch ook de mensch had zijn volmaakten toestand nog niet bereikt. Dat alles zul je leeren kennen en ga ik je duidelijk maken.

Je ziet, André, hoe innig beide aan elkander verbonden zijn en het dierlijke wezen het goddelijke wezen volgde. Dit ging miljoenen jaren, neen billioenen eeuwen door en op aarde en in jouw tijd nu, vindt men het dier en den mensch, die beide hun hoogsten stoffelijken graad hebben bereikt.

Waarom dus thans voorhistorische diersoorten niet meer op aarde leven, zal je duidelijk zijn, omdat zij én de mensch in een hooger stoffelijken graad zijn gekomen. In de vele eeuwen die voorbij zijn, keerde het eene dierlijke wezen na het andere tot het Al terug en loste dat voorhistorische wezen op. Maar uit God zijn wij en in God leven wij, dier en mensch en het dierlijke

en het goddelijke wezen — één kracht — zullen weer in die bron van leven terugkeeren, doch de mensch blijft cosmisch bewust. Het dierlijke stofwezen op aarde is volmaakt en toch, je ziet het, daar worden nog nieuwe diersoorten geboren, omdat de diepste krachten die het dierlijke wezen bezit, nog niet zijn uitgeleefd. Doch dit zijn maar enkele diersoorten.

Ook leven in oceanen diersoorten, die men nog niet kent en ook deze wezens zullen eens naar een hooger graden overgaan, dus naar een anderen toestand en zullen een ander organisme aangaan. Ik spreek hier nu over graden en zoo kennen wij in de dierlijke wereld zeven graden van dierlijke afstemming. Begrijp je wat ik bedoel, André? Dan begrijp je tevens, dat ook het dierlijke wezen zeven cosmische en wel geestelijke en stoffelijke graden bezit. Is het niet wonderlijk, maar toch eenvoudig?

Wordt een dier opnieuw tot de aarde aangetrokken en zal het daar geboren worden, dan gaat het zieleleven in het stoffelijke leven over en handelt en voelt het dier naar den toestand waarin het is. Dit is dus naar het stoffelijke organisme. Het organisme bezit een cosmische afstemming, maar in één graad liggen nu voor het dierlijke leven honderden overgangen en al die overgangen bevatten zeven graden. De laagste tot de hoogste overgang is, wat ik b.v. met het roofdier de panter en het huisdier de kat kan vergelijken. Dit zijn overgangen, André, stoffelijke graden en het dierlijke wezen handelt naar zijn stoffelijken graad. Dit zijn overgangen maar in één soort. Begrijp je wat ik bedoel?"

„Ja, Alcar.”

„Prachtig, dan ga ik verder. Andere diersoorten bezitten in hun toestand duizenden overgangen en toch, je voelt wel wat ik bedoel, behooren al die wezens bij één graad en dat is de stoffelijke maar cosmische afstemming. Wanneer je dit wonderlijke gebeuren begrijpt, verklaart dit al die vele diersoorten op aarde. Maar al die soorten, groot en klein, bezitten dus één afstemming. Het stoffelijke organisme en dan de soort waarbij deze dieren behooren, geeft het dier die verschrikkelijke kracht mede, maar het instinct, dat het gevoel is, handelt en past zich op natuur-

lijke, maar toch wonderlijke wijze aan dat stoffelijke organisme aan. Het huisdier de kat is valsch, een panter niet minder, maar het gevoel van den panter en dat van het huisdier, is één kracht, één leven, doch het stoffelijke organisme dwingt het dier zóó te handelen zooals het geboren is. Wanneer nu dit dierlijke instinct is ontwaakt en is uitgeleefd, ziet men zeer gevoelige en tamme dieren, ook al zijn zij in de kern als het jonge verscheurende dier. Want in wezen is het dier, ook het gevaarlijkste, toch aan den mensch verwant, want het dier is uit den mensch geboren en is in dien verhoogden menschelijken toestand op te trekken. Dit verklaart, dat het steeds voor den mensch mogelijk is, het wildste dier te temmen, want in wezen zijn wij één, maar wij, die goddelijk zijn, bezitten intellect, dat het dier nimmer kan benaderen, noch in kan overgaan.

Het dier en de mensch zijn in leven één, doch wij zijn uit den eersten graad en het dier heeft zich bij ons aan te passen. Er zijn echter dieren die nu verder en hooger zijn dan de mensch op aarde. Wanneer het dier den hoogsten graad, den zevenden graad, heeft bereikt, bezit dat dierlijke wezen eigenschappen, die de mensch nog niet bezit. Aan deze zijde volgt ons het dier en luistert naar onzen wil. Wie zich deze concentratie op aarde reeds eigen maakte, is in staat zich met het dierlijke wezen te verbinden.

Wij, die geestelijk zijn en dien geestelijken graad hebben bereikt, bezitten deze gave van kracht, wat onze persoonlijkheid en de liefde is die wij bezitten. Het dierlijke wezen de duif b.v. die uit verre landen den weg naar haar eigen huis terug vindt, bezit dien hoogsten graad van cosmisch gevoel, in stoffelijke en geestelijke afstemming en is den mensch ver vooruit.

De mensch op aarde heeft in gevoel zijn hoogste afstemming nog niet bereikt en bezit die afstemming eerst dan, wanneer hij het geestelijke leven is ingegaan en de vierde sfeer heeft bereikt. Dat gevoel dat de duif bezit, vindt men ook bij andere diersoorten terug. De hond bijvoorbeeld bezit dit gevoel en behaalt bijna dien bewust geestelijken graad, maar komt er niet boven uit en kan dus niet in dien bewusten, menschelijken graad overgaan.

Ook het paard en vele andere soorten bezitten dit gevoel, zijn in hun soort in dezen toestand en hebben hun hoogsten graad bereikt. Deze diersoorten hebben een fijn gevoel, staan het dichtst naast het menschenlijke wezen en benaderen dit bewustzijn. Toch gaan al die diersoorten er niet in over, omdat het niet mogelijk is. Het zal je dus duidelijk zijn, dat vele dieren in gevoel verder zijn dan vele menschen op aarde. Het dier in hoogsten graad volgt zijn intuïtie en dit is dus het gevoel, dat de mensch bezit die de vierde sfeer heeft bereikt. Daaronder dus, dicht in zijn omgeving, leeft het dier, hoewel nog op aarde in den stoffelijken toestand. Doch het is dit gevoel dat het dier bezit, terwijl de mensch een voordierlijk leven beleeft en onder dezen graad van gevoel is. Daarom, André, zijn vele dieren op aarde verder dan de mensch en zegt men dikwijls, een dier zou dat niet kunnen doen. Ik bedoel dan het dier dat deze hoogte heeft bereikt en zoover is gekomen. Toch komt eens de mensch zoo ver en zal die hoogte bereiken. Wij zijn thans op den derden cosmischen graad en gaan naar den vierde, maar daarvoor hebben wij duizenden jaren noodig. Waarom dit zoo lang duren moet en waarom dit noodig is, heb je in dit alles kunnen volgen, want ook daarin is niets veranderd. Hoe hooger wij komen, des te moeilijker wordt onze weg. Ik heb je reeds duidelijk gemaakt, dat de mensch op den vierden graad honderden jaren in stoffelijken toestand oud kan worden. In het eerste stadium van het menschenlijke embryo stierf dit embryo onmiddellijk, wanneer de bezieling in het andere leven overging. Doch steeds vergrootte zich dit proces en werden seconden minuten, minuten uren, uren dagen, dagen weken en maanden, tot tien en twintig jaren toe. Daarna, op den tweeden graad, dertig jaren en ouder en op de aarde nog weer ouder. Echter op den vierden graad varieert dit leven en daar kunnen de menschen honderden jaren oud worden. Op den vijfden cosmischen graad gaat het echter nog verder en hooger en daar wordt het leven duizenden jaren oud. Nog hooger wordt de mensch tien en twintigduizend jaren, om eens op den zevenden cosmischen graad te blijven. Dan zal men die jaren niet meer kunnen uitspreken, want dan leeft de mensch in het oneindige.

In al die overgangen, André, je voelt het, ligt één wet en dit is het evolueeringsplan, een wet om tot den Vader terug te keeren. Wanneer men het leven op deze wijze volgt, gaat men deze diepte aanvoelen en is het leven op aarde te begrijpen.

Op deze planeet werden dus de mensch en het dier geboren en daarom is dit de moederplaneet. Doch nu, nu wij billioenen jaren verder zijn, nu, na al die eeuwen, leven er nog wezens op aarde, die zichzelf niet kennen en anderen het leven ontnemen.

Wanneer men op aarde ziet, dat het aantal menschen en dieren toeneemt, dan komt dit, dat een tweede graad overgaat en op aarde geboren zal worden, wat ik je op deze reis duidelijk zal maken. Maar het aantal zielen, menschen en dieren dus, is niet vast te stellen, dit gaat in het oneindige. Maar toch, je zult dit aanstonds beleven, losten al die wezens op, want deze planeet is thans levenloos. Nu, mijn jongen, zul je tot jezelf terugkeeren."

Alcar beantwoordt André's vragen.

André ontwaakte. „Hoe ver bent u, Alcar, om mij dit duidelijk te kunnen maken! Het is allemaal zoo diep en toch zoo natuurlijk.”

„Heb je mij begrepen, André?”

„Ja, Alcar, in alles. Het is een groot wonder.”

André zag naar de eerste planeet.

„Hoe is het mogelijk, Alcar, eens druk bewoond, overal leven en thans dood, alles uitgestorven. Hoelang duurt het nog voor deze planeet oplost?”

„Millioenen jaren zullen er nog voorbij gaan.”

„Kent men deze planeet op aarde?”

„Ja, van de aarde is zij te zien.”

„Blijft deze planeet op deze plaats?”

„Nee, zij beweegt zich in een draaiende beweging en wel om de zon heen.”

„Is hier nog een dampkring aanwezig?”

„Nee. Reeds millioenen eeuwen geleden loste deze op en dit is door den mensch op aarde niet meer vast te stellen. Daardoor leeft hier niets meer, kan er geen levend organisme meer leven.”

„Is dat nu de aarde, daar boven ons?”

„Ja, dat is de aarde. Iedere planeet volgt een vaste baan en ook dat ligt van het begin der schepping vast. Wanneer zich veranderingen voordoen, zijn dat cosmische storingen door meteoren vaak tot stand gebracht. Toch zal deze planeet zijn plaats blijven innemen, zoolang de mensch zich nog op aarde bevindt.”

„Wat zijn meteoren, Alcar?”

„Dat zijn sterren, kleine lichamen, die als de grootere een plaats in het universum innemen.”

„Soms ziet men een verschijnsel op aarde en dat noemt men vallende sterren. Wat is dat?”

„Deze kleinere lichamen of meteoren gaan dan door den dampkring heen en laten een lichtende streep achter. Ze gaan door den dampkring heen en er als het ware ook weer uit, maar soms komen ze, of stukken ervan, op aarde terecht, die men wel gevonden heeft. Wanneer hun baan ver van de aarde verwijderd is en de aantrekkingskracht van een andere planeet grooter is dan die van de aarde, scheurt dit kleine lichaam uiteen en verdwijnt het in de ruimte.”

„Hebben die sterren een eigen dampkring, Alcar?”

„Ja, maar ook die lost op en eerst dan ziet men het verschijnsel van vallende sterren.”

„Is dit ook voor deze planeet? Ik bedoel, kan deze uiteen gerukt worden?”

„Neen, dat is niet mogelijk. Doch eerst over millioenen jaren, lost deze op. Doch voordat het zoo ver is, vermindert het aantal menschen op aarde en is ook de aarde in eenzelfde staat gekomen en lossen de eerste, tweede en derde graad op.”

„Waren ook die kleinere lichamen bewoond, als deze, Alcar?”

„Ja, maar niet alle. Op die, welke een eigen dampkring hadden, kon het leven ontwaken, op andere planeten, zonder dampkring dus, is dat niet mogelijk. Je ziet hoe het hier is. Nu de dampkring opgelost is, is het niet meer mogelijk om hier te kunnen leven. Dit geldt voor ieder ander lichaam, klein of groot.”

„Wat weet men op aarde van deze planeet af?”

„Niets, althans weinig. Men peilt den afstand van deze planeet tot de aarde en de mensch op aarde is reeds zoover dat hij dit kan benaderen. De menschen die in dezen tijd leefden, dus zij die hier hebben geleefd, wisten van hooger gaan en intellect leven niets af. In dien tijd was de aarde nog niet verdicht. Thans, nu de aarde bewoond is en de menschen deze hoogte hebben bereikt, stellen zij zich op het universum in en zullen zij vorderingen maken.

Doch het verleden van deze planeet zullen zij niet kunnen peilen.”
„Men tracht op aarde de maan te bereiken. Is dit in de toekomst mogelijk, Alcar?”

„Nee, zij zullen dit nimmer bereiken. Wanneer zij dit toch van de aarde af tot stand willen brengen, zullen zij, die zich daarvoor geven, het leven verliezen. Er zijn krachten in het universum die de mensch niet kent. Wanneer er nu krachten zijn die een kleine planeet door de ruimte slingeren, wat willen menschen dan kunnen? Wie zich te ver buiten den dampkring der aarde begeeft, gaat ten onder. Zij kunnen heel hoog gaan, zich ver van de aarde verwijderen, toch roept iets hun daar in die ruimte op een gegeven oogenblik een halt toe. Er zijn zelfs krachten in het universum, die de menschen op aarde nooit zullen leeren kennen, omdat zij die hoogte zelf nog niet hebben bereikt en eerst op den vierden graad zullen ontvangen.”

„De techniek gaat toch ver, Alcar, want wat heeft men op aarde al niet bereikt?”

„Zij zullen nog verder komen, dieper het leven binnen dringen, zij zullen het verleden peilen en aanvoelen en anders gaan leven. Luister, André, ik zal je dit verklaren. De mensch bevindt zich in een toestand, die één graad in dit cosmische plan beteekent. Wat zich op dien graad bevindt, wat tusschen hemel en aarde leeft, is voor hen te peilen en daarvoor zullen zij instrumenten uitvinden. Doch alles wat buiten hun eigen dampkring leeft, blijft ondoorgrondelijk voor hen. Wie zich buiten zijn eigen sfeer aan deze zijde begeeft, stelt zich onmiddellijk aan den dood bloot en heeft dit te beleven.”

„Toch is men steeds bezig, Alcar, want men hoort er telkens van.”

„Ik weet het, mijn jongen. Ik volg alles en met mij al mijn broeders en zusters aan deze zijde, zoo ook zij, die reeds op aarde dit tot stand wilden brengen. Zij, die op aarde zich met de maan willen verbinden, een verbinding tot stand trachten te brengen, zien en weten eerst hier, dat dit niet mogelijk is. Toch zijn er geleerden op aarde, die zulks trachten te doen, doch zij zullen dit niet bereiken.

Waarom, vraag ik je, doen zij dit en willen zij dit tot stand

brengeu? Ook de maan lost op, zooals vele andere planeten die haar taak reeds hebben volbracht. Doch daaraan wordt niet gedacht. Er zijn zelfs geleerden, die weten, dat zij ten onder gaan en ook dat is zelfmoord. Zij hebben aan deze zijde te lijden en zullen door hun ijdele gevoelens het verrottingsproces beleven, alleen omdat zij zich met dingen bemoeiden die ver, heel ver boven hun eigen gevoel en vermogen lagen.

Wanneer zij dit toch probeeren, dan zal hun technisch wonder uiteen smelten en ook van hen zelf blijft er niets meer over. Zij zullen vernietigd worden, omdat deze wezens zichzelf en het universum niet kennen. Want dat ligt buiten den dampkring der aarde. Het menschelijke organisme, dat de mensch in eerste instantie bezat, dus zooals het wezen dat je zooeven hebt waargenomen, is anders van bouw en organen dan nu de mensch op aarde bezit. Het menschelijke organisme moet zich aan de sfeer aanpassen, die is in dit geval voor den mensch op aarde de derde graad op cosmische afstemming. Wie zich buiten dezen beschermingsmuur waagt, zal onherroepelijk zichzelf vernietigen. De menschelijke organen zijn daar niet op berekend. Het stoffelijke organisme is alleen berekend voor de plaats waar het leeft en zich bevindt. Zoo kon de eerste mensch niet op den tweeden graad leven, de tweede niet op den derden en de derde niet op den vierden graad. God overzag dit alles. God legde om de menschelijke ziel een woning, die het menschelijke lichaam is. Maar God legde ook om de planeet aarde een muur van kracht en energie, zoodat de mensch er met zijn eigen krachten niet doorheen kan.

Wie dit toch wil, gaat ten onder en zal dat met zijn eigen leven moeten betalen. Alleen God weet waarvoor dat noodig is en wij, aan deze zijde, gaan al deze ontzaglijke krachten kennen. Aan deze zijde, André, dat zal je toch duidelijk zijn, gaan wij iets van Gods schepping begrijpen. Wij weten, dat God zich openbaarde en dat elk leven een deeltje van die openbaring is. Doordat wij als mensch in dit groote plan opgenomen zijn en er deel van uitmaken, voelen wij tevens wat ons is gegeven. In alles ligt Gods heilig leven. Ieder mensch en dier, ieder stoffelijk lichaam, hoe

klein ook, ontving een eigen woning, waarin de ziel leeft. Wie zich daarvan wil bevrijden, gaat ten onder.

Het dier, dat zijn krachten niet kent, verliest zijn evenwicht en gaat ten gronde. Wanneer dit evenwicht, dat de bescherming is van het stoffelijke organisme, verbroken wordt, dan volgt hierop de dood van het stoffelijke omhulsel. De ziel keert dan in het oneindige terug en wacht af, om opnieuw te worden aangetrokken. Wanneer dit geschiedt, dan zal het innerlijke leven zijn fout moeten herzien. Doet het dit niet in het leven waarin het opnieuw is geboren, dan volgen daarop een tweede, een derde en nog meer overgangen, wat de wedergeboorte is. Net zoolang keert het leven in een stoffelijk organisme terug, tot dat het dien graad waarin het leven is, zich eigen heeft gemaakt. Is het leven zoo ver, dan gaat het verder en hooger en wij weten waarheen het gaat. Want er wacht nog hooger geluk aan geestelijk bezit, wat al die cosmische graden zijn. Wie zich dus buiten zijn graad beweegt, zal moeten aanvaarden wat daar buiten is, want het menselijke organisme is alleen berekend voor dien graad waarin het leeft. Een hond, een kat, een vogel, een verscheurend dier en duizenden andere diersoorten die er op aarde zijn, zouden op deze planeet waar we nu zijn en ik je alles liet beleven, niet kunnen leven, omdat hun organisme anders is.

Hier en op andere planeten leefde het grof en bruut geweld in onbewusten toestand. Wat hier leefde, André, leeft nu op aarde, maar alle organen zijn in een verhoogden toestand gekomen. Wat hier eens was, is verder en verder gegaan. Men vindt hen terug die hier waren, één en twee graden hooger en dat is de mensch op aarde in zijn volmaakte lichaam."

„Als ik u goed en duidelijk heb begrepen, Alcar, dan bracht iedere planeet haar eigen stoffelijke organisme voort, maar dat lichaam werd door het innerlijke leven dat hier geboren is, bezielde?"

„Zeer goed, André, je hebt mij begrepen. Straks zal ik je hiervan vertellen."

„Is het stoffelijke organisme dat de mensch op aarde bezit, volmaakt?"

„De mensch is daar volmaakt, André en toch, wanneer de menschen op aarde hun zusters en broeders zouden mogen zien, die den vierden, vijfden, zesden, ja zevenden graad reeds hebben bereikt, dan zouden zij denken God zelf te zien. Ook daar is de mensch een wezen, dat in een stoffelijk organisme leeft, omdat God geen tweeden volmaakten toestand schiep en deze mensche-lijke graad is het evenbeeld van het volmaakte kind Gods. Het zijn menschen in een stoffelijk kleed, maar hooger en volmaakter en hun uitstraling is reeds op verren afstand te zien. Het stoffelijke organisme op den vierden graad is reeds een lichaam van ongekende schoonheid, maar ook deze wezens kunnen zich niet buiten hun eigen dampkring begeven, of ook zij worden vernietigd. Hun lichaam is doorschijnend als de teerste stof die men zich op aarde kan indenken. Het gelaat van een hooger wezen is het beeld van het heelal, dat men in al het leven van God waarneemt. Wanneer wij zoover zijn dat ik je ook dat duidelijk kan maken, dan zul je met den vierden cosmischen graad verbonden worden en zul je den mensch die daar leeft mogen bewonderen. Wij allen gaan daarheen en het is ons toekomstige geluk, dat ons allen wacht.”

„U zult mij met hen verbinden, Alcar?”

„Wanneer wij zoo ver zijn André, zul je ook dat wonder beleven.”

„Kan men het aantal planeten schatten, Alcar?”

„Nee, dat is niet mogelijk, net zoomin als men het aantal zielen, dus de levende wezens die in het onzichtbare leven, kan vaststellen.”

„Van de aarde af zijn de sterren zichtbaar en zijn dat nu die lichtende vuurbollen, die ik in den tempel der ziel heb mogen waarnemen?”

„Ja, een ster is een lichtgevend hemellichaam en ontvangt tevens van andere lichamen energie, wat zich in licht manifesteert. In het begin van de schepping, dat heb je in den tempel der ziel waargenomen, scheurde het heelal in millioenen deeltjes vaneen, die in het heelal voortzweefden. Een lichtvlek is dus een bolvormige massa. Er zijn groote en kleine, doch de kleine zijn toch

nog zóó groot, dat zij duizenden mijlen omvatten. Elk lichaam komt dus uit dat gouden licht voort en naar kracht en grootte straalt het licht uit.

Zooals alles wat leeft zijn innerlijk licht uitzendt, tot het kleinste insect toe, zoo omstraalt het innerlijke licht het geheel.”

„Is dit dan de verklaring voor het waarnemen op aarde, Alcar?”

„Ja, dit is de verklaring, André. Op aarde ziet men aan het firmament lichtende vuurbollen, die op verren afstand als een ster worden waargenomen. Daarom noemt men ze op aarde sterren en toch zijn dit bollen evenals de grootere planeten. Ieder bezit een eigen licht, want het komt uit dat machtige licht voort. Wij weten dat dit energie is en alles door die kracht in stand wordt gehouden. Wat men nu op aarde waarneemt is het licht, dat deze sterren uitzenden. Een ster, als ik dat hemellichaam zoo wil blijven noemen, omdat men haar op aarde zoo noemt, is in wezen niets anders dan een krachtige lichthol. Toch hebben ook deze kleine lichamen zich in die millioenen reeks van eeuwen verdicht. Al die sterren zijn vaste, zeer hechte massa's geworden. Toch overheerscht en omstraalt het innerlijke licht het geheele lichaam. Kun je mij volgen, André? Begrijp je dan wat ik bedoel? Je zou dit het duidelijkste kunnen vergelijken met het kleine maar mooie diertje dat op aarde leeft en dat glimwormpje wordt genoemd. Dit diertje zendt licht uit en toch is het een stofelijk organisme.

Het licht van een kleine ster en dit geldt tevens voor de grootere lichamen, omstraalt het geheel en dit is van zoo'n ontzaglijke kracht, dat dat licht op millioenen mijlen afstand is waar te nemen. Maar wanneer men op aarde het ontstaan van het heelal zou kunnen aanvaarden, zooals wij alles hebben leeren kennen en begrijpen, dat dit uit Gods eigen licht is tot stand gebracht, dan zouden zij achter dit raadsel komen en voelen en begrijpen hoe eenvoudig alles is. Maar de geleerden op aarde kunnen dit niet aanvaarden, want zij loopen zich reeds tegen den dood te pletter. Aan het graf staan zij machteloos toe te zien en schreien zich leeg door hun onkunde omdat zij zichzelf niet kennen. Want wanneer dit wel zoo was, dan zouden zij gelukkig zijn, omdat

zij wisten waarheen de dood hen bracht en zij in het machtige heelal werden opgenomen. Maar de wetenschap op aarde is nog niet ver genoeg. Eens echter komen zij achter dit raadsel en dan zullen zij zeggen: „Mijn God, o mijn God, is het zóó eenvoudig?” Ja, het is eenvoudig, evenals de dood die er niet is, leven betekent. Als zij dit niet willen aanvaarden, André, hoe kunnen zij dan het heelal, Gods schepping begrijpen?

Er zijn geleerden die uitroepen: „O, hoe geweldig is alles,” maar als zij dat geweldige zouden beleven, dan is het eenvoudig, haast kinderlijk eenvoudig. Hoe diep alles ook is, alles, al die wonderen is eenvoud, want God is eenvoud en liefde. Wanneer de mensch dat voelt, zal het hem heel diep ontroeren en „dit” is liefde. Want alles trilt van liefde, straalt als een zon en dit is liefdekracht, niets dan liefdekracht, een kracht die wij allen eens zullen bezitten.

Dan omstralen wij duizenden menschen en alles wat in onze omgeving leeft. Dan zijn wij zelf zonnen, lichtgevende wezens, zooals het heelal is en zullen wij zijn als God.”

„Kan men op aarde den afstand van de sterren en den ouderdom berekenen, Alcar?”

„Ook dat is niet mogelijk, André. Men rekent daar met millioenen jaren en toch is dat getal een schatten, berekenen is niet mogelijk.”

„Bezitten al die sterren haar eigen kracht?”

„Ja, zooeven zeide ik reeds, naar lichtsterkte hun kracht en dat licht is dus naar de energie die het geheel bezit.”

„Blijft dit zoo voortgaan, Alcar?”

„Bedoel je of deze planeten haar plaats blijven innemen?”

„Ja, Alcar.”

„Millioenen lichamen zullen een eeuwigdurende plaats blijven innemen, andere echter lossen op, omdat deze planeten in het machtige geheel haar werking hebben volbracht. Zoo is het ook met deze planeet. Duizenden, neen millioenen planeten zullen een plaats blijven innemen, omdat het zieleleven eens zoover is en deze planeten zal bewonen. In werkelijkheid zijn er reeds die bewoond zijn, want er zijn wezens in dit machtige geheel, die de

godelijke sferen hebben bereikt. Voel je wat ik bedoel, André?" „Als ik u goed heb begrepen, dan bedoelt u, dat de hoogste cosmische graden eeuwigdurend blijven bestaan en de andere graden zullen oplossen?"

„Zeer goed, André, zoo is het. Begrijp je den eenvoud van alles? Hoe eenvoudig God en Zijn Schepping is? De hoogste graden wachten ons op en daar is ons goddelijk geluk verzekerd. Het zal je dus duidelijk zijn dat wanneer mensch en dier naar een hooger graden zijn gegaan, planeten, mensch en dier oplossen, omdat deze planeten haar taak hebben volbracht. Zoo is deze planeet bezig op te lossen, omdat het dierlijke en menselijke leven een hooger graden heeft bereikt. Dit beteekent en is het in bezit nemen van den verhoogden toestand, naar een planeet, die dit leven ontvangt. Hier zie je dat het geschiedt en over miljoenen eeuwen zijn vele andere planeten zoo ver en zullen zij in het geheel oplossen. Dit ontzaglijke lichaam lost als het aardse en menselijke lichaam op. Het stoffelijke en menselijke lichaam zal door het verrottingsproces vernietigd worden, deze planeet echter verdampt en langzaam maar zeker, zooals het gekomen is, keert het stoffelijke en geestelijke leven tot God terug, want niets gaat er verloren, alles blijft, alles is Gods eigen leven. Is je ook dit duidelijk, André? Wanneer je mij begrijpt, dan zal het je duidelijk zijn, dat ook dit lichaam, deze en andere planeten dus tot de onzichtbare energie terugkeeren, waartoe zij eens behoorden."

„Wat is dat machtig, Alcar en toch zoo natuurlijk."

„Dat is het, André, natuurlijk, machtig en toch zoo eenvoudig. Ik spreek, André, van onzichtbare energie, want alleen de mensch en al het leven dat tot zijn toestand behoort, blijft zichtbaar voortgaan. Daarbij behoort het dierenleven, bloemen- en plantenleven en de verschillende planeten die ons ontvangen en de hoogste graden zijn. Er is meer onzichtbare dan zichtbare energie, die wij aan de verschijnselen in het heelal kennen.

God leeft achter de zichtbare energie, de onzichtbare energie is die ontzaglijke kracht die alles bestuurt, dat ook God is en het leven beteekent. De onzichtbare energie leeft als geest en is de

ziel in het menselijke en dierlijke organisme. Wij allen, André, zijn energie, want wij zijn uit dat onzichtbare voortgekomen. Elk dier, ieder lichaam dat wordt afgelegd, alles wat de mensch op aarde bezit in stoffelijken toestand, alles wat in het heelal leeft, sterren, planeten en al die miljoenen lichamen, keeren eens tot de Al en Oerkracht terug. Dat is de onzichtbare energie, waarin wij God kennen en aanvaarden. Niets, niets van al dat machtige gaat verloren. Alles en iedereen keert tot deze Oerkracht terug, want alles wat leeft heeft eens zijn werk verricht.

Zichtbaar of onzichtbaar, een taak heeft het te volbrengen. Niets is er of het heeft een bedoeling en er kan niets bestaan of het komt uit God, is uit dat onzichtbare voortgekomen. Wij en allen die op die planeten leven, alles wat er is, André, is God, is energie en heeft een taak te vervullen. De onzichtbare energie is ontzagwekkend in omvang. Dat is God, onze Heilige Vader, die over al Zijn leven waakt. Ons stoffelijke lichaam keert tot God terug en dat stoffelijke kleed deed reeds zijn taak voor dit kleine beetje onzichtbare energie, dat de ziel is.

Hoe schoon is het menselijke organisme, hoe diep het geestelijke lichaam. Wat kent men daarvan op aarde en wat weet men van dit alles af? Men kan daar het leven niet eens begrijpen en nog minder dat wij eeuwige wezens zijn.

Mijn vriend op aarde zocht en voelde toch reeds, wat daar achter het heelal leefde, want dat was het wat hem op aarde vernietigde. Dat riep hem een halt toe, dat diepe en machtige voelde hij en daar sloot hij zichzelf voor af, evenals voor hetgeen hij op aarde te leren had. Ik zal je dat op onze volgende reizen aantoonen, doch hij begreep dat niet, kon het ook niet begrijpen, want het behoorde tot het verleden. Doch hoe onfeilbaar dit alles werkt, ik bedoel de gevoelens der ziel, zal je eerst later duidelijk worden. Er zijn mensen op aarde die hun dood van te voren voelen en handelingen doen, die daarop wijzen, doch die men later eerst, wanneer zij zijn heengegaan, begrijpt en zoo zijn er tevens mensen, die zich krachtig genoeg voelen om zich in een studie te bekwamen, maar toch dit doel niet bereiken en dat zelf niet begrijpen. Er is dan een andere wet die dat weigeren veroor-

zaakt en dat behoort tot het verleden. Want in dat diepe verleden moet er iets zijn wat zij hebben beleefd en eerst in een ander leven gaan zij daarin over en geschiedt dat, wat zij zich reeds eeuwen lang hebben voorgenomen en hebben doorvoeld.

Daarom ligt alles vast en keert de verbruikte energie naar het Al terug. Dit is vast te stellen, want wij kunnen dat aan deze zijde volgen."

„Hoeveel vragen zoudt u mij hierover wel kunnen beantwoorden, Alcar?"

„Duizenden, André. Ik zou over deze planeet tientallen boekdeelen kunnen vullen. Wij behoeven niet eens verder te gaan, daar ik je hier met het begin der schepping kan verbinden en al die werkingen die het leven volgen moet, duidelijk maken. Doch dat is de bedoeling niet, want wij gaan verder, steeds hoger totdat wij den derden graad, wat de aarde is, hebben bereikt.

Ik moet je met het zichtbare en onzichtbare leven verbinden. Daarvoor volg ik één weg, André, ik ga in het stoffelijke leven over en keer daarna tot het onzichtbare leven terug, dat de ziel is. Hier is alles wat tot het heelal behoort, hieraan ligt vast het zichtbare wonder en het onzichtbare element, wat het Goddelijke is.

Ik volg één weg, André en moet dien volgen, dit is mij opgedragen en ik behandel al je vragen, wat nu nog mogelijk is, want straks ga ik volgens mijn vooropgesteld plan verder. Voel je wat ik bedoel?"

„Ja, Alcar."

„Nog kun je dus over deze planeet vragen stellen, straks is dat niet meer mogelijk, omdat ik mij met andere toestanden moet verbinden."

„U zult mij dus van den onzichtbaren en zichtbaren cosmos overtuigen, Alcar?"

„Heel goed, André, dat is mijn bedoeling."

„Mag ik dan nog eenige vragen stellen, Alcar?"

„Zeker, mijn zoon."

„Zal men op aarde het smelten van deze planeet en van vele andere beleven?"

„Dat zal men op aarde beleven en de geleerden die over miljoenen jaren op aarde leven, zullen wonderen zien. Wanneer zij nu wat meer van deze planeet wisten en al deze veranderingen konden zien, zouden zij toch niet weten wat dit te beteekenen heeft. Deze planeet versmelt, dit lichaam lost op en vele andere zijn reeds opgelost waarvan zij niets weten, omdat die te ver van de aarde verwijderd zijn en zij daar nog geen instrumenten voor bezitten om dit te kunnen vaststellen. Maar ook al zouden zij dit kunnen waarnemen, dan nog bedekt de eene planeet de andere en roept het ééne of andere lichaam hun een halt toe. Wat zij thans waarnemen ligt in hun bereik, doch veel dieper zullen zij niet kunnen waarnemen. Maar wat zij wel zullen beleven is dit. Deze planeet lost op en zal zoover komen, dat menschen op aarde dit in hun tijd zullen beleven. Maar wanneer dit reeds duizenden jaren is geschied en deze planeet tot de onzichtbare energie is teruggekeerd, zullen zij dit lichaam nog van de aarde af kunnen waarnemen. Wat zij dan zien, is het evenbeeld van dät, wat het eens was, doch een zwak verschijnsel. Toch leeft daar voor hun oogen die zelfde planeet, maar een gordijn van mist, een dicht waas hangt voor dat hemellichaam, hetgeen in werkelijkheid evenwel het eerste en het laatste verschijnsel is, dat je in het openbaringsproces hebt beleefd.

Begrijp je wat ik bedoel?”

„Dat zij een flits van het werkelijke waarnemen. Ja, Alcar, ik begrijp u.”

„Langzaam lost ook dat op, doch het oplossen van dät, wat eens was, duurt nog miljoenen jaren. Dan ziet men op het allerlaatste oogenblik door dien dichten sluier heen en lost ook dat waas op. Dan verdwijnt deze planeet voor hun oogen, langzaam maar zeker zingt zij in het niet terug, wat de onzichtbare energie is.

Duizenden kleinere en grootere lichamen zijn reeds tot het Al teruggekeerd. Dit gaat door, dit moet en zal geschieden. Het beeld, dat men op aarde van het heelal ziet, de sterren en planeten die men op aarde kent, al die lichamen zullen oplossen, omdat zij tot den derden graad behooren. Alleen die lichamen, sterren en planeten dus, die tot den hoogsten graad behooren, zul-

len een plaats blijven innemen. Maar alles wat daar onder leeft, lost op."

„Hoe knap bent u Alcar. Dit had ik niet verwacht."

„Vind je mij knap en had je dit niet verwacht? Luister. Ik ben nog niets, maar ik ben dankbaar tot dit alles te behooren. Ik ben nog maar een kind, een nietig wezen van dit alles omvattende, dat God is. Ik ben niet knap, mijn jongen, allen die op aarde zijn en hier zullen binnentreden, leeren dit machtige geheel kennen. Zeg dit nooit meer, want ik zou dat niet kunnen aanvaarden nu ik weet hoe alles is."

„Hoe houdt u dit allemaal uit elkaar, Alcar?"

„Dat is eenvoudig, André. Alles wat ik je vertel, is mijn bezit. In de sferen heb ik deze studie gevolgd. Ik heb mij dit alles eigen gemaakt, neen, ik heb dit wat ik je duidelijk maakte in bezit genomen. Wanneer de mensch aan deze zijde binnen treedt, zal hij zijn sfeer in bezit nemen. Ik heb je daarvan verteld. Dat in bezit nemen is niet alleen de sfeer waarin zij leven, doch tevens zullen zij alles leeren kennen wat onder hun eigen sfeer leeft en daarbij behoort, ook de sterren en planeten die onder den derden graad van cosmisch leven behooren. Dat alles gaan wij waarnemen en in bezit nemen.

Wat ik je dus vertel, behoort tot mijn eigen leven, maar wat hooger en boven mijn eigen bezit leeft, je hebt ook dat beleefd, moet een hooger wezen mij duidelijk maken, omdat ik daar niets van weet en het mijn bezit niet is. Wanneer je mij echter vragen stelt die met mijn eigen toestand te maken hebben, kan ik je daarvan boekdeelen vol vertellen, omdat iedere vraag met het heelal, ja met mijn eigen leven te maken heeft. Ik behoef niet te denken, niets te onthouden, want het is in mij. Steeds zijn wij bezig onszelf af te leggen en kunnen wij dit, dan ontvangen wij daarvoor levenswijsheid in de plaats en tevens een hooger toestand, omdat wij dien hooger toestand hebben verdiend. Wij trachten te dienen, André.

Wij dienen, doordat wij in andere levens overgaan en dit overgaan keert in ons eigen leven terug, omdat het van onszelf uitgaat. Alles dus, wat ik voor anderen doe, doe ik voor mijzelf,

want het geeft mij bezit en van dat bezit ben ik bezig te vertellen. Je kunt mij vragen wat je wilt, op iedere vraag, hoe deze ook is, kan ik je, wanneer die vraag mijn eigen bezit betreft, antwoorden. Ik kan je van het begin der schepping af vertellen, tot aan den derden cosmischen graad, omdat ik mijn eigen kringloop, den derden graad dus, heb beleefd. Begrijp je, André, dat wij in werkelijkheid dat bezitten en hoe groot en machtig God is? Hoe ontzaglijk dat is, wat wij ons eigen moeten maken? Maar is dit niet de moeite waard en voel je dan, dat het een groote genade beteekent dit alles te mogen ontvangen? Dat het Gods bedoeling is geweest en nog is, dat wij bewust in zijn leven overgaan? Ik kan beter zeggen, om dit bewust te aanvaarden en eigen te maken. Wij gaan thans bewust in het heelal over en eens zoo ver, zijn wij als God. Ook nu zijn wij al een deel van die Godheid, toch moeten wij verder, steeds verder en daar zijn nog biljoenen eeuwen voor noodig. Dan eerst is de mensch de bezitter van dit ontzaglijke geheel. Ik heb mij nog pas enkele sferen en planeten eigen gemaakt, toch zal ik mij al die millioenen overgangen eigen moeten maken. Maar daarvoor heb ik steeds maar weer mijzelf af te leggen, doch door te dienen zal ik zoover komen.

Alles is liefde, reine liefde, cosmische energie, die mensch en dier verbindt. Is het je nu duidelijk, waarom ik je op alles kan antwoorden? Waar zich de mensch ook bevindt, de diepte van de ziel, het zieleleven op aarde is mij bekend, die diepte ligt in mij. Al die graden van bewustzijn heb ik beleefd en mij eigen gemaakt. Niets dat onder mijn eigen sfeer ligt is mij vreemd, want het behoort tot mijn bezit. Ook dit, André, wat hier eens leefde en tot het planten- en dierenrijk behoorde."

„Was vroeger deze planeet zooals nu de aarde is, Alcar?"

„Nee, wat op de aarde is behoort tot den derden graad en dat is volmaakt stoffelijk. Het planten- en dierenleven was in dit stadium het menschelijke lichaam ver vooruit, doch dit was slechts schijn, in wezen lag dit ver achter het menschelijke dus stoffelijke wezen. Dit is toch je bedoeling, nietwaar?"

„Ja, Alcar."

„Hier groeiden boomen en planten, doch tot vollen bloei, tot het sappige groen, dat men op aarde kent, is het niet gekomen. Alles was anders, grauw en mistig. De vele kleuren, die men in de natuur op aarde waarneemt, al die prachtige tinten, waren hier niet aanwezig. Dat was niet mogelijk, omdat deze planeet in alles den eersten graad van het leven bezat. Alles, wat het ook was, leefde ver onder dat, wat men op aarde bezit en kent. Niets is met dat, wat op aarde is, te vergelijken. De dieren waren gedrochten en niet volmaakt, lomp en log, alles moest nog ontwaaken en ontwikkelen. Wat men hier bezat was voor voortgang bestemd en in een beginstadium dus van ontwikkeling.

Uit dit geheel, André, kwam een wezen te voorschijn en dat zou de mensch worden. In het beginstadium van deze planeet was het een groot verrottingsproces. Hier verdichtte en verging alles, zooals het gekomen was. Niets bleef voortleven. Alles was gedoemd te vergaan, want door dat proces werd het nieuwe leven geboren. Waar men ook zag, alles was in een staat van ontbinding. Deze planeet bezat en had dus geen andere taak. Dit was het werk van de eerste planeet en hier werd dus de kiem van dat, wat eens in het volmaakte zou overgaan, geboren.

Hier was het één toestand van sterven en geboren worden. De aarde is daarom een toestand om te ontwikkelen en om het leven voor den vierden graad gereed te maken, dus op een hooger planeet te kunnen overgaan. Van deze plaats af was dit niet mogelijk. Dat ging te snel en dat zou het wezen dat hier leefde niet kunnen verwerken, net zoomin als men nu op aarde dien hooger toestand, waarin wij reeds leven, zou kunnen aanvaarden. God overzag dit alles en God wist hoe het moest, wat in eerste instantie noodig was. Hier kiemde en ontkiemde datgene, wat men op aarde bezit. De kern van wat men daar heeft, komt uit het eerste stadium voort, omdat de eerste planeet, deze dus, de tweede en derde overheerschte. Voel je wat ik bedoel, André?

Dan zal het je duidelijk zijn, dat hier de vorm werd gezet van hetgeen God tot stand wilde brengen, doch op den tweeden en derden graad werd dit product tot in hoogste instantie afge maakt.

In het begin zag men niets dan water en water. Een dichte modderpoel en in die dichte massa leefden millioenen wezens, mensch en dier bijeen. Uit dit proces trad het eerst de mensch te voorschijn, daarna het dierlijke leven.

Daarover zou ik je nog meer kunnen vertellen, doch dit gaat alles te ver. Ik volg op deze reis de ontwikkeling van het menselijke lichaam en daarna gaan wij op het innerlijke leven over, dat het zieleleven is."

„Het is alles wonderbaarlijk, Alcar. Hoe oud is thans deze planeet?"

„Ik zou dat getal niet kunnen uitspreken. Begrijp je wat dit zeggen wil? Wat Gods schepping en het heelal is en het verleden van mensch en dier beteekent? Dit is niet te noemen, noch uit te spreken, noch te berekenen."

„Ook niet hoe lang deze planeet aan het uitsterven is?"

„Ook dat is niet mogelijk."

„Deze straalt dus niet meer en bezit geen eigen licht, omdat zij moet sterven en oplossen?"

„Ja, André, zoo is het, doch zij ontvangt thans licht van de zon."

„Zij zou anders niet waar te nemen zijn Alcar?"

„Heel goed, André, doch nog is er leven, nog is zij een dichte massa, of zij was reeds tot het onzichtbare teruggekeerd. Voel je ook dit?"

„Ja Alcar, alles is mij duidelijk. Wonderlijk is het, Alcar, als men dat eens op aarde wist."

„Zij weten het, André. Er zijn daar reeds geleerden geweest, doch die maakt men uit voor krankzinnig. Velen zijn er die van onze zijde hun inspiratie ontvangen, doch men strandt en komt niet verder. Zij kennen den dood niet eens en als men op aarde den dood niet kent, hoe zou men dan dezen dood, die ook hier zijn schepter zwaait, kennen en aanvaarden? Zij stranden hierop en wij weten waarom zij niet aanvaarden."

„Maar als er nu eens een geleerde was die van een eeuwig leven wist, zou die dit dan niet kunnen aanvaarden en in zijn studie het hoogste kunnen bereiken?"

„Nee, mijn jongen. Als hij een eeuwig voortleven aanvaardde,

is die wetenschap, dat bezit, niet voldoende. Want dan nog kennen zij ons leven niet en ook dat moeten zij leeren kennen, willen zij zich met de diepere wetten kunnen verbinden."

„En als zij zoover zijn, Alcar?"

„Dan is er vrede op aarde en eerst dan keeren wij naar de aarde terug, om ons te verbinden met hen en zullen zij aanvaarden wat wij hun te zeggen hebben. Voel je wat ik bedoel?"

„Zij willen het dus zelf bezitten?"

„Juist, dat is het, maar dat is tevens niet mogelijk. Als dit mogelijk was, dan zouden de geleerden voor deze wereld, onze instrumenten zijn. Meer kunnen zij niet bereiken en dat is het hoogste dat men op aarde bereiken kan. Een geleerde is dan een instrument, een begaafd wezen en dat is de bedoeling van hen, die op aarde een geestelijke boodschap brengen. Maar dan voelt zich de mensch niet meer als een geleerde, want dan is hij een kind van God. Dan volgen zij hun zusters en broeders die reeds zoo ver zijn en geven zij zich in alles over, want zij weten dat zij benadigde instrumenten zijn en dat men voor hen ziet en waarneemt.

Dit komt, eens zal dit komen en dan, ik zeide je reeds, is er geluk op aarde en begrijpen zij wat met deze planeet en alle andere geschiedt, waarom wij sterven en geboren worden, waarom wij op aarde zijn, wat God is en wat het leven beteekent."

„U denkt dus toch, dat dit mogelijk is, Alcar?"

„Dat zij dit verschijnsel zullen waarnemen?"

„Ja, Alcar."

„Mijn lieve jongen, voor God is alles mogelijk."

„Kent men deze planeet op aarde, Alcar?"

„Ja, zij gaven deze planeet een naam en op aarde kent men deze als zoodanig."

„Is deze ook met hun instrumenten waar te nemen?"

„Ook dat kunnen zij."

„Merkwaardig, dat zij dan toch niet verder komen. Weten wij daar ook, dat deze planeet uitsterft en oplost?"

„Zij weten, dat hier geen atmosfeer is, doch dat deze planeet oplost kunnen zij niet weten en ook niet vaststellen, of zij moe-

ten dit alles wat ik je duidelijk maakte, kunnen aanvaarden.”

„Wat jammer toch, Alcar, het ligt zoo dicht in hun bereik.”

„Dat is een groote waarheid die je uitspreekt, André. Ja heel dicht in hun bereik ligt dit alles. Ik zou je op aarde in dezen toestand kunnen optrekken en door jou kunnen spreken, om hun van dit leven te vertellen en hen te helpen. Maar wat dacht je dat men daar zou doen?”

„Ik weet het niet, Alcar.”

„Men verklaarde je voor krankzinnig, een medium dat bezeten is, een zwakzinnige! Anders ben je niet in hun oogen. Maar dit wat ik te zeggen heb is ook niet voor hen. Alleen voor hen die dorsten, voor hen doe ik dit werk en keerde ik tot de aarde terug. Ja, André, zoo is het.”

„U aanvaardt dit als een vaststaand feit. Zou het toch niet mogelijk zijn dat u mij met een geleerde in verbinding brengt?”

„Dat is mogelijk, André, doch het resultaat is, wat ik je zooeven zeide. Zij kunnen dit niet aanvaarden, omdat zij zelf zoover nog niet zijn.

Denk je hun toestand eens in, zij, die geleerden, zouden zich aan ons, aan jou, want jij bent het die mij op aarde vertegenwoordigt, kunnen overgeven?”

„Maar dat is toch niet noodig?”

„In zekeren zin wel, of wij bereiken niets. Wanneer zij er over denken, jaar in jaar uit, maar reeds millioenen jaren denken zij, want geleerden zijn er steeds, zoo oud als de aarde is, geweest, dan komen wij toch niet verder. Zij moeten handelen en hierop doorgaan. Doch hij, die dit tot stand brengt, behoort tot de profeten, maar die de heilige waarheid komen brengen, slacht men af, hangt men aan het kruis, of verklaart men voor krankzinnig. Ik behoef je zijn graad van krankzinnigheid niet duidelijk te maken, op onze vorige reis is dit reeds geschied.”

„Wat jammer is dit alles, Alcar.”

„In deze wereld, dus aan deze zijde, kennen wij dat woord niet, André. De kracht die er aan vast ligt kennen wij wel en dat is zwakte. Wie jammer heet, is levend dood, weet niet dat hij leeft en is niet bewust. Wij kennen alleen wetten en die wetten zeg-

gen ons wat mogelijk is en niet mogelijk is. De geleerde wereld schrikt voor het mediumschap terug. Zij hebben het volste recht daartoe, doch er zijn er op aarde die gaven bezitten waarvan zij kunnen leeren. Deze gaven zijn te gebruiken en wij verbinden ons door onze instrumenten. Jij bent een bruikbaar instrument. Waarom je dit bent, André en waarom je die gaven bezit, ook dat zal ik je aan deze zijde duidelijk maken en kunnen aantoonen, doch eerst wanneer het zoo ver is. De geleerden echter zijn te geleerd om dit te kunnen beseffen. Maar als zij dit konden, dan vielen hun gouden versierselen van hun borst en leerden zij God kennen en wie zijn Heiligen Vader kent, zet zichzelf niet op een voetstuk, maar buigt zijn hoofd en laat dat, wat de aarde toebehoort, aan de aarde en stelt zich voor wat des geestes is open, want dan weten zij dat er maar één is die het weten kan en dat is God, onze Vader van Liefde. Maar we zijn nog niet zoo ver, André, doch alles is mogelijk. Nu ga ik je opnieuw met het verleden verbinden. Let op, André. Zie daar voor je."

André zag opnieuw hetzelfde tafereel. Aan den oever lagen duizenden dieren die reeds waren gestorven, maar ook waren er andere die nog leefden en hij voelde een kracht in zich komen, waardoor hij begreep wat dit beteekende.

„Voel ik goed, Alcar? Ik voel op dit oogenblik een ontzaglijke kracht in mij komen. Dit wezen wil verder, maar verder gaan is niet mogelijk."

„Zeer goed, want ik liet je dit voelen. Dit dierlijke wezen, dat eens de mensch wordt, wil verder. Het instinct is ontwaakt in den eersten graad, want ook hierin liggen overgangen en graden en van dat oogenblik af is al het leven op hooger gaan ingesteld. Dit is het diepe gevoel dat in elk leven ligt. Het dierlijke wezen voelt dit, maar ook de mensch op aarde is niet anders. Ook daar ligt in het innerlijke leven die ontzaglijke stuwung, wat niemand begrijpt, maar wat tot God terugkeeren beteekent.

Van het eerste ontwaken af reeds is deze kracht in werking getreden. Dit is het machtige en onverklaarbare dat men, de mensch dan, op aarde beleeft. Een ieder wil voort, steeds maar voort en zij weten niet waarom die drang in hen is. Een ieder heeft haast

om alles te beleven wat men op aarde beleven kan, maar zij vergeten, dat men in de eeuwigheid leeft en dus alles wat op God afstemming heeft, beleven moet. Maar die stuwning, waar het mij om gaat en die ik je liet voelen en die duidelijk in je kwam, is de Goddelijke vlam die in ons ligt, waardoor wij met God verbonden zijn. Die kracht, André, die je voelt, is het diepste bezit van den mensch, zoo ook van al het andere leven, dat tot het dierenrijk behoort; maar het dier volgt zijn weg en is zich daarvan niet bewust. Voor den mensch echter beteekent dit de oerafstemming en de verbinding met het allerhoogste.

Van het eerste oogenblik af, zoo ik reeds zeide, ligt dit in den mensch. Het is het alles omvattende, het is bezieling, het opwaarts gaan, is kracht en persoonlijkheid, het is het goddelijke dat in ons is en het is het terugkeeren in het Al. Als dit niet in ons was, stond de schepping stil en was uit het eerste stadium geen nieuw leven geboren. Dit geldt voor mensch en dier, voor planeten en sterren, al het leven zal en moet tot God terugkeeren. Ik zeide zooeven, als dit niet in ons was, stond de schepping stil, doch iets deed ons opnieuw ontwaken, dreef ons en al het andere leven voort, en ging in duizenden toestanden van het stoffelijk organisme over, totdat wij dat daar voor je hadden bereikt.

Voel je ook dit alles, André?"

„Ja, Alcar, het is wonderbaarlijk en natuurlijk.”

„Ook dit behoort bij het evolueeringsplan en is dus het tot God terugkeeren. Doch je voelt tevens, dat al het leven één weg, één werking te volgen heeft en dit in het leven aanwezig is.

Hier voor je liggen nu duizenden wezens en toch kunnen zij niet verder. Hier roept iets hun een halt toe en dit halt en die kracht is het hooger gaan naar den tweeden cosmischen graad. Het dierlijke wezen heeft zijn vischachtigen toestand bereikt en gaat dit leven afleggen. Wanneer God ons niet te hulp kwam, hield ook hier het bestaan op en was de schepping mislukt. Want dit dierlijke wezen is niet volmaakt, dat zie je toch duidelijk, André?"

„Ja, Alcar.”

„Doch God, mijn zoon, overzag alles, want er is een tweede graad waarheen de mensch zal gaan en die voor het innerlijke

dierwezen bestemd is. Want ook daar is het leven ontwaakt en op een zelfde hoogte gekomen, doch het organisme is anders. Nu moet je even goed opletten.

Deze planeet overheerscht de beide andere, het zijn die planeten die je daar ginds waarneemt en die tot den tweeden en derden graad behooren. Dat is je duidelijk, nietwaar?"

„Ja, Alcar.”

„Welnu, deze planeet voedde als het ware de eerste overgangsplaneten, die dus het dichtst in haar omgeving zijn en reeds een bestaanstoestand hebben aanvaard. Toen die planeten zich gingen verdichten, was dus tevens het innerlijke leven dat op deze planeet geboren is, gereed en wachtte om te worden aange trokken.

Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar, volkomen.”

„Dank je, mijn jongen, dan ga ik verder. Je voelt daardoor dat het eene leven door het andere werd gevoed en daarom noemen wij deze planeet het moederlichaam, omdat deze alle andere voedde. Het innerlijke leven, dus het gevoelsleven, is dat wat het stoffelijke organisme op die planeten tot bezieling brengt. Het was niet mogelijk en dat moeten wij aanvaarden, om hier op deze planeet het menselijke organisme zoo hoog op te voeren, dat het hier reeds den derden graad kon bereiken. Deze kracht bezat deze planeet dus niet en ook andere planeten bezitten die kracht niet, want dier en mensch gingen van den eenen toestand naar den andere en daarvoor zijn al die millioenen planeten. God overzag dit dus en wist dat dit noodig was en daarom is deze planeet de overheerschende kracht, die de andere in zich opnam en als het ware in zijn innerlijk tot leven bracht. Je moet goed begrijpen dat al die planeten één zijn, één werking bezitten, om het stoffkleed tot het volmaakte lichaam, dat je als stoffelijk organisme op aarde bezit, op te voeren. Is je ook dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar.”

„Welnu, al die planeten dus hadden één en hetzelfde doel, dat is voor de volmaking van het stoffelijke organisme. Wat hier nu

leefde, is ook op de eerste overgangsplaneten aanwezig, doch in een verhoogden toestand.

Doch in het stadium, waarin dit dierlijke wezen hier voor je verkeert, had het zijn hoogste punt bereikt. Dit is voor het geheel heelal en is een wet, want honderden planeten zijn met elkaar in verbinding en brengen iets tot stand, waarvan de laatste het tot stand komen verzekert en de planeet aarde is. Ik zeide reeds, God kwam het wezen te hulp. Het dierlijke wezen zou en moest sterven. Wanneer nu al het leven zijn laatste stadium heeft bereikt en het leven tot dien graad is gekomen, heeft deze planeet haar miljoenenwerk volbracht en keert terug tot het geheel. Het zal je dus duidelijk zijn, André, dat op al die lichamen leven aanwezig is, doch dat van hier af de kern van al het leven is gelegd.

Dit wezen nu als astraal dierwezen, wordt door die andere planeten aangetrokken en dit aantrekken is mogelijk, omdat het daarmede verbinding heeft. Ik zeide je tevens, dat daarvoor die kleinere planeten zijn en wanneer ook die overgangen zijn beleefd, aanvaardt het leven den tweeden graad, om ook daar een zelfden toestand te beleven en zich voor den derden graad gereed te maken.

Ik zeide dat dit voor het geheel is en daarmede bedoel ik, dat ook de vierde cosmische graad zijn overgangsplaneten bezit, of het leven dat daar zou komen kon dezen ontzaglijken overgang niet verwerken en dan zou het innerlijke leven in het onzichtbare worden geslingerd en het stoffelijke organisme worden vernietigd. Maar God voedt en ontwikkelt wat in de natuur aanwezig is op een wijze, dat het geboren worden een wet is en aan geen tijd gebonden. Je voelt daardoor, dat het innerlijke leven zich aan het stoffelijke heeft aan te passen en omgekeerd, of er treedt een disharmonische werking in, wat de dood van het stoffelijk organisme beteekent en het terugkeeren van het innerlijke leven naar de astrale wereld is. Heb je ook dit begrepen, André?"

„U bedoelt, dat het wezen niet direct van den eersten op den tweeden graad kan overgaan, omdat deze vooruitgang te groot is?"

„Heel goed, André, zoo is het. Op deze planeet overheerschte nu

het innerlijke leven, maar op den tweeden graad overheerscht het stoffelijke organisme. Dit is een wonderbare toestand en je ziet, dat het eene het andere opwekt en alles toch in verbinding en logisch is, wil men een tot stand komen op volmaakte wijze bereiken. Daarvoor zijn dus overgangsplaneten.

Wanneer je mij niet begrijpt, vraag het dan nogmaals, want dit alles is zeer moeilijk, maar toch moet je dit weten of je zult van de schepping niets begrijpen.

Deze planeet bracht dit dus tot stand en was tevens in verbinding met al die andere planeten die hier op volgen en bestraalde en overheerschte die andere organen. Wat hier in al die eeuwen geschiedde, in dien tijd tot stand kwam, was het beleven op volle kracht. Dit beteekent, dat die andere planeten als het ware uit het moederlichaam werden gevoed en dit voeden, dat de verdichting van al die planeten beteekende, hield gelijken tred met deze planeet.

Het groote lichaam zoog de kleinere planeten tot zich en thans geschiedde er een ander machtig wonder. Om dit alles, André, om al die planeten dus, ontstond een tweede dampkring, om dit proces, dat zich in billioenen jaren zou voortzetten, te omsluien. Die tweede dampkring sloot al die planeten af en was dit niet geschied, dan botste het eene lichaam tegen het andere op en stortte het heelal ineen. Toen het verdichtingsproces gereed was, loste deze dampkring weer op en kon het evolueeringsplan voortgaan. Voor duizenden gevaren werd dit gebeuren verzekerd en dit alles wist God, was in zijn openbaring vastgelegd. Het zal je dus duidelijk zijn, hoe nauwkeurig alles berekend is, maar God beheerscht en overheerscht alles. Je voelt hoe in dit ontzaglijke orde heerscht en alles aan wetten gebonden is.

Het zal je tevens duidelijk zijn, dat het mogelijk is dat deze wezens op andere planeten konden overgaan en dat ook daar een lichaam aanwezig was, toen het leven in dit stadium was gekomen.

Ik zeide je reeds, hier overheerschte het innerlijke leven, op dien anderen graad het stoffelijke organisme. Daar zal het stofkleed verfraaid worden en een hoogte behalen, waarin men het men-

schelijke stoffelijke kleed reeds herkent. Dit alles, mijn zoon, zal ik je duidelijk maken wanneer wij daarin overgaan. Zie en neem waar, André.

In dit dier zie je reeds een beenderenstelsel. Dit beenderenstelsel, je kunt dit in alles volgen, bezit toch reeds dien vorm, dien het volmaakte stoffelijke lichaam op aarde bezit. Het moet natuurlijk zijn werking en evolueering ondergaan, maar toch kunnen wij dit hier reeds waarnemen. Hier is het zoo ver tot stand gekomen, zoodat het innerlijke het uiterlijke overtreft en thans gaat het innerlijke leven op die andere planeet over en stuwt het stofwezen omhoog.

Voordat dit leven zijn vischstadium heeft afgelegd, zijn er dus miljoenen jaren voorbij gegaan en eerst toen kon het laatste wezen zijn reis naar dien hooger en graad aanvaarden. Wij zullen straks die laatste wezens volgen en dan zul je beleven hoe dit dierlijke wezen werd aangetrokken. Ik daal daarvoor dan in de wereld van het onbewuste af en dit is voor mij mogelijk, omdat ik mij thans met de hoogere meesters ga verbinden. Dan zul je een groot wonder beleven, André.

Doch voordat wij daarin overgaan, heb ik je nog eenige dingen duidelijk te maken.

Dit dier nu, daar voor je André, bezit den menschelijken toestand die er dus van het begin af is geweest. Reeds in het eerste stadium was dit aanwezig, toch bezit dit dier geen hoofd en ook de andere menschelijke organen ontbreken nog. Dit ontvangt het op een andere planeet en daar treedt het menschelijke organisme te voorschijn. Ik ga je opnieuw verbinden en dan zul je zien, dat in dit onnatuurlijke wezen, dat de mensch moet worden, toch het volmaakte menschelijke wezen aanwezig is."

André ging waarnemen. In dit dierlijke gedrocht zag hij een ander wezen. En toch was dit niet het innerlijke leven, de astrale geest, maar dit was anders. Hij zag den menschelijken vorm dien het nog niet bezat, doch die in die diepte aanwezig was. Hij hoorde nu zijn leider zeggen: „Je ziet, André, ook hier leeft toch de mensch al en dat heb ik je van het begin af duidelijk gemaakt en zagen wij reeds in het eerste embryo. Dit gaat verder, steeds

en steeds verder en waar het innerlijke leven ook in overgaat, in diepte volgt het dat, wat Gods bedoeling is en demensch wordt. Dit is de diepste toestand dien ik je op deze planeet kan toonen, totdat zich ook deze krachten openbaren, wat straks op andere planeten zal geschieden voor het stoffelijke organisme. Dit is dus de stuwing, de oerkracht voor het opbouwen van het stofkleed. Het onderlichaam van dit dier splitst zich straks, het hoofd zal zich van het geheel meer losmaken, zoodat er een ander organisme ontstaat. De natuur is de beeldende kunstenaar die dit alles tot stand brengt.

Hier zijn millioenen jaren voor noodig, maar langzaam en zeker zal dit geschieden. Daarvoor zijn nu andere planeten noodig. Hier kon dit niet geschieden, omdat het klimaat anders is en hier alleen de substantie en het ontwaken van het menschelijke dier geschiedde."

De tweede cosmische graad.

„Op den tweeden cosmischen graad is het menschenlijke lichaam reeds volmaakt. Van den eersten graad op den tweede overgaan, is dus niet mogelijk, daarvoor hebben wij eerst die overgangsplaneten te volgen en waarom dit noodig is heb ik je zoo even duidelijk gemaakt. Ook dit nu, André, ik bedoel deze overgangen, is een machtig wonder, want God kwam het organisme van den mensch te hulp en dat geschiedde op andere planeten. Dit zijn dan de overgangen om den mensch voor den tweeden graad gereed te maken.

Je ziet en voelt dus steeds die overgangen, verbindingstoestanden, die ook wij in het geestelijke leven bezitten, maar die tevens voor de stoffelijke wereld zijn. Je kent de eerste, tweede en derde sfeer, evenals de zevende sfeer. In het aardsche, dus stoffelijke leven, gaat de mensch van den eersten stoffelijken graad naar den tweede en dit is in het rassenprobleem op aarde waar te nemen, wat ik je straks duidelijk zal maken. Dat zijn de stoffelijke overgangen, waarin de mensch leeft. Zij die tot den eersten overgang behooren, ik bedoel den mensch op aarde, leven in de oerwouden en hebben de hoogere overgangen nog niet bereikt. Het zal je dus duidelijk zijn, André, hoe alles en alles in elkander overgaat en met elkaar te maken heeft en niets voor niets geschiedt en dat alles wat leeft een eigen werking heeft te ondergaan, maar aan het geheel vast ligt. Wat wij dus in de schepping waarnemen en vaststellen, vinden wij in het stoffelijke en menschenlijke organisme terug. Dit zijn de stoffelijke overgangen,

zooals ik zooeven reeds zeide, doch dit geldt voor dier, mensch en alle planeten en lichamen.”

„Weet men op aarde dat dit alles zoo is, Alcar?”

„Neen, dit kunnen zij, de geleerden, niet vaststellen.

Nu gaan wij deze planeet verlaten, André en ga je in het onzichtbare leven, dat de astrale wereld is, over.”

André voelde zich diep wegzinken. Hij voelde, dat hij in het leven van zijn leider overging en beleefde wat Alcar waarnam. De planeet waar Alcar hem al die wijsheid had getoond, zonk onder hem weg en hij werd in de astrale wereld opgetrokken. Wat hij thans zag, was wonderbaarlijk. Waar hij ook keek, er was overal leven. Hij zag groote en kleine lichamen en alles dwarrelde door-een, ging in elkaar over en werd door het krachtige en grootere aangetrokken, om toch weer een eigen weg te volgen. Hij voelde, dat Alcar zich verplaatste, doch waarheen zijn leider ook ging, dit beeld, al dit leven, bleef hem volgen. Nu hoorde hij Alcar zeggen:

„Je ziet, waar wij ook zijn, daar is leven. Het astrale leven dat je waarneemt, bezielt straks het organisme en wordt door den eersten overgang aangetrokken. Dit aantrekken zul je straks in je voelen.

Maar luister nu naar wat ik te zeggen heb: Ik sprak zooeven van geestelijke en stoffelijke overgangen. Maar er is meer en dat is nog dieper dan al die overgangen waarvan ik je reeds op aarde en aan deze zijde heb verteld en die ik je duidelijk maakte. Zie nu naar de astrale wereld, André. Ik heb je op aarde en aan deze zijde, zooals ik al zeide, al die overgangen duidelijk gemaakt en dit geldt ook voor de astrale wereld. Hier leeft alles in één wereld en toch is de eene toestand voor den andere onzichtbaar. Hierin leeft dus het geestelijke wezen dat de ziel is en de bezieling voor het stoffelijke wezen is. Mijn bedoeling is nu je dit aantrekken te laten beleven. Let dus goed op, André. Ik ga intusschen op die planeet over en dit overgaan zul je beleven.”

Om André ging zich iets verdichten. O, dacht hij, nu ga ik het begrijpen. Toch was al dat leven nog om hem heen. Hij zag miljoenen astrale wezens, maar toch volgde Alcar één weg, één

doel en hij begreep wat dit beteekende. In deze verdichting ging hij nu geheel over. Wonderlijk, dacht hij, nu begrijp ik wat dit is en hoe het geboren worden geschiedt. Dicht naast zich zag hij schimmen en Alcar liet hem nu voelen, wat die schimmen te beteekenen hadden.

André zag, dat zij op een kleine planeet waren en die schimmen waren de stoffelijke wezens die hier leefden. Nu voelde hij zich in een astraal wezen overgaan en hij hoorde Alcar zeggen: „Voel duidelijk wat thans geschiedt.”

André voelde, dat er een vreeselijke trilling in hem kwam. Hij zonk in een toestand van slaap, maar toch bleef hij zich van zijn doen en laten bewust. Als in een droom beleefde hij dit gebeuren. Toen dit aantrekken was geschied, voelde hij zich tot bewustzijn terugkeeren. Dit was zeker de kleine planeet waarop hij werd aangetrokken. Toen hij ontwaakte, bevond hij zich op een bewoonbare planeet, doch toen hij ging waarnemen zag hij dat ook hier de dood was ingetreden.

„Waar zijn we, Alcar?”

„Op den eersten overgang, naar den tweeden cosmischen graad. Heb je gevoeld hoe dit aantrekken geschiedde?”

„Ja, Alcar.”

„Ook deze eerste overgang is bezig in het niet op te lossen, doch op honderden andere is nog leven aanwezig. Je weet nu hoe het aantrekken geschiedt en dit wordt door twee wezens tot stand gebracht. Dit is de scheppende en stuwende kracht, het mannelijke en vrouwelijke organisme. De geslachtsorganen zijn nu zoo ver ontwikkeld, dat de bevruchting op andere wijze geschiedt. Toch heeft dit dier nog steeds den menschelijken toestand niet bereikt, zooals wij de voortplanting op aarde kennen. Nu ga ik je opnieuw met het verleden verbinden en zul je weer waarnemen.”

André zag, dat de natuur anders was dan op de eerste planeet. Hier was alles meer gekleurd en veranderd en ook hier was veel water, waarin hij dierlijke wezens zag. Het dier, dat hij in dien eersten toestand had waargenomen, had ook hier den oever bereikt, maar het organisme van dit dierwezen was kleiner dan op

de eerste planeet en het wonderlijke dat hij waarnam was de verandering die het organisme ondergaan had.

Het onderlichaam had zich gesplitst en daardoor herkende hij in dit wezen den stoffelijken mensch, zooals het menschelijke lichaam op aarde is. Uit dat vorige dierwezen was een ander te voorschijn getreden. Het hoofd was thans zichtbaar en als 't ware uit dat grove lichaam gekomen, al leek het nog niets op een menschelijk hoofd. De schedel was bolvormig en wat eens armen en beenen zouden worden, waren nu nog vliezen, doch hij zag dat ook deze organen tot geheele ontwikkeling zouden komen.

„Je ziet, mijn jongen, dat deze planeet zijn werk verricht, zooals haar grootere zuster heeft volbracht. Deze kleine planeet vervormt en deze kracht is in haar, want dit is voor een krachtig beenderenstelsel.”

Alcar toonde hem het beenderenstelsel, dat hij duidelijk kon waarnemen.

„Wat op de eerste planeet geschiedde en op volle kracht die werking onderging, bevindt het levend organisme zich hier in een afschaduw van het vroegere leven en dit proces is de verfijning van het stoffelijke organisme. Je ziet, dat deze planeet van een andere substantie is en veel gelijkenis vertoont met de aarde. Toch zullen er weer miljoenen jaren voorbij gaan, voordat het stoffelijke organisme volmaakt is, en het wezen heeft dien langen weg af te leggen. Het is hier, dat het dierwezen zijn eerste schreden zet om zijn weg door het heelal, van orgaan tot orgaan te volbrengen. De weg, dien de mensch af te leggen heeft, ik behoef je dat niet meer duidelijk te maken, is een weg, die door het heelal slingert, om aan het einde in het goddelijke te eindigen. Het innerlijke wezen komt ook hier vele malen terug, wat de wedergeboorte is en dit terugkeeren is voor de volmaking van het stofkloed en de innerlijke organen.

Ook hier is het een groot verrottingsproces, doch deze kleine planeet is hechter en dichter dan het groote lichaam, dat de kleine planeet overheerscht. God overzag dus alles, want wat op het eene lichaam niet mogelijk was, omdat die krachten in de natuur niet waren en die substantie niet bezat tot groei voor het

stoffelijke organisme, bezat deze kleine planeet wel. Wat daar dus in een groveren toestand verkeerde, ontving hier die bijzondere kracht, wat voor de stoffelijke ontwikkeling nodig was. Ik zeide je reeds, de eerste planeet was voor het ontstaan van het eerste leven, dat het zieleleven is.

Het zal je dan duidelijk zijn, André, dat, toen dit geschiedde, het innerlijke van dat groote lichaam, waar wij zooeven waren, niets dan een verrottingsproces kon zijn, omdat juist door dit proces het nieuwe leven geboren moest worden.

Deze kleine planeet echter heeft een andere taak en als zoodanig neemt zij een plaats in dit ontzaglijke geheel in. Wat daar op die grootere planeet ontkiemde en millioenen levens geboren werden, is hier tot een zevende verminderd. Dat is eenvoudig, omdat deze planeet een andere werking ondergaat, een andere taak te volbrengen heeft dan het groote lichaam, waaruit ook zij geboren is. Doch het zieleleven wachtte op verbinding en dat zieleleven, dat daar geboren zou worden, werd ook aangetrokken en leefde dus, wat je zooeven hebt beleefd, in een andere, de astrale wereld. In het eerste stadium was het geboren worden en tot stand komen op volle kracht berekend. De ziel die dit leven binnentrad, had die werking ondergaan en hier zou zij tot rust komen.

In de astrale wereld zonk dat wat het beleefd had terug en ging het innerlijke leven, dat de ziel en aan deze zijde het geestelijke lichaam is, in het onbewuste over. Wij leeren thans dus de wereld van het onbewuste kennen. Je weet echter dat hier nog geen bewustzijn aanwezig was, ik bedoel dat bewustzijn, dat de geest of de ziel als mensch in het aardse lichaam bezit. Toch, en hier gaat het mij om, was dit terugzinken voor de latere en hoogere afstemmingen berekend, wat de wereld van het onbewuste is en die de geest Lantos* beschreef. Was dit niet geschied, had God daar geen rekening mede gehouden, dan bevond zich het innerlijke leven reeds in den eersten toestand in een graad van krankzinnigheid, omdat het die belevenissen niet kon verwerken. Voel je hoe diep dit is, André?

*Zie: „De Kringloop der Ziel.”

Het zieleleven kwam echter tot rust en zoo zakte al dat leven en de belevenissen tot in het diepe innerlijk terug, om eerst daarna te worden aangetrokken. Dat verklaart dan ook het lange wachten op een nieuwe geboorte.

Immers honderden jaren kunnen er voorbij gaan, voordat de mensch zijn volgende incarnatie ondergaat. Ook daar, nu het bewustzijn is ontwikkeld, ik bedoel thans den mensch op aarde, heeft het zieleleven dien langen slaap noodig en lost dat op, wat het heeft beleefd, doch de innerlijke verrijking blijft en is het gevoelsleven. Dit verklaart tevens, dat de mensch van zijn vorige levens niets weet te herinneren en het maar aan enkelen op aarde gegeven is dit toch te kunnen. Dat zijn dan de sensitieven op aarde. Je voelt wel, André, hoe ontzaglijk Gods schepping is en God in duizenden toestanden den mensch en het dierenrijk tegemoet komt. Ik zou je vele van deze wetten duidelijk kunnen maken, die alle aantoonen hoe natuurlijk en eenvoudig alles is. Maar dat alles ga ik je later vertellen.

Thans volgen wij het stoffelijke leven, de ontwikkeling dus van het menschelijke organisme. Op de volgende reis volgen wij het zieleleven. Dan ga ik je van de eerste gevoelens, die het innerlijke leven ging voelen af, tot aan den laatsten graad dien de mensch bezit, en die het stoffelijke bewustzijn is dat wij op aarde kennen, duidelijk maken. Ik moet dezen weg volgen, wil ik je een duidelijk beeld van het menschelijke organisme kunnen geven en van den weg dien de mensch van het begin der schepping af te volgen heeft. Ik volg dus de ontwikkeling van het stoffelijke organisme, totdat wij de aarde, waar je zelf nog leeft, hebben bereikt. Dan keer je in je eigen lichaam terug om dit alles in je stofkleed, dus in dagbewustzijn, te verwerken en eenige weken daarna kom ik je opnieuw halen om je het zieleleven duidelijk te maken. Maar thans ga ik verder.

Op de eerste planeet is dus een geweldig proces tot stand gekomen, wat het innerlijke leven is voor de wezens die hier leven. De groote stuwung waarvan ik heb gesproken, die overheerschen- de kracht die het innerlijke leven daar heeft ontvangen, het vooruitgaan naar hoogere sferen, dat je aan den oever hebt waar-

genomen, ontwaakt nu wanneer het jonge leven wordt geboren. Wat dus daar in de wereld van het onbewuste in slaap is gevallen, zal ontwaken wanneer het leven opnieuw wordt geboren en dit is die bezieling voor de totstandkoming van het stoffelijke organisme. Begrijp je wat ik bedoel, André?

Je moet goed denken en mij trachten te volgen. Wat ik je op deze reis, ik zeide het je reeds, duidelijk maak is zeer moeilijk, doch dit is toch wel de moeite waard je geheel op mij in te stellen, wil je dat wat ik je vertel, in je kunnen opnemen en als bezit eigen maken.

Ik sprak daar van voortgaan en dit voortgaan heb je waargenomen. De dierlijke wezens, die den oeyer hadden bereikt, wilden verder, omdat die stuwung in het wezen aanwezig was en dat is de goddelijke vonk, waardoor wij met God zijn verbonden. Dat ontwaakt, alleen dat, omdat dit de kracht is om het stoffelijke lichaam in opgaande lijn voort te stuwen, het bezielende element. Die oerkracht is het die dit fijne organisme in korten tijd een krachtigen stoot op zijn ontwikkelingsweg geeft, omdat het in eerste instantie daarmee begenadigd is.

Begrijp je nu dat in alles de eerste planeet het overheerschende vermogen bezit? Dat dáár het wordingsproces is geschied, maar dat dit wezen daar niet geboren kon worden? Deze kleine planeet kan dat verrottingsproces niet op millioenenbasis beleven, omdat er een overgang voor noodig is, een ander klimaat en een andere kracht. Dit kleine lichaam is vaster en hechter dan de eerste planeet en dat zou het stoffelijke lichaam ten goede komen, dat daardoor ontwikkelde. Begrijp je dan, André, dat er overgangen noodig zijn en dat God dit alles overzag?

De natuur bezat dat meesterschap en brengt dit tot stand. De eerste planeet had dus geen andere taak dan die het bezat en volbrengen kon, maar naarmate wij verder gaan, zullen al die lichamen een andere werking te volbrengen hebben en dit is om het stoffelijke organisme te ontwikkelen. Het zal je dus duidelijk zijn, dat dit in één toestand niet mogelijk is. Want waarom en waarvoor hebben wij aan deze zijde zes sferen, om in de hoogste, de zevende sfeer, binnen te kunnen gaan? Als de mensch uit

dat kleine embryo geboren wordt en dien langen weg van ontwikkeling heeft af te leggen voordat de mensch volwassen is, dan zal je ook dit hier duidelijk zijn en kun je dit alles aanvaarden. In alles zien wij die overgangen, ook in den slaap liggen die overgangen en den diepste, den schijndood, maakte ik je in het begin van je ontwikkeling duidelijk. In de duisternis liggen graden van afstemming, overgangen dus, in de sferen van licht ziet men deze opnieuw en in het cosmische beeld kennen wij ook zeven graden, dit zijn overgangen om de hoogste, de goddelijke sferen, te bereiken. Het kind dat geboren moet worden en in het moederlichaam leeft, heeft verschillende overgangen te beleven, wil het tot het laatste stadium overgaan.

In alles dus overgangen en die overgangen zijn voor de volmaking van het stoffkleed. Wat wij dus op aarde als mensch bezitten en kennen, al die stoffelijke en aan deze zijde de geestelijke overgangen, vinden wij in het heelal terug. Maar wat het heelal is en de sferen aan deze zijde zijn, kortom al de planeten, het geheele universum dus, vinden wij in het kleine organisme, den mensch in volmaakten toestand op aarde, terug en dat kunnen wij tevens in het dierenrijk waarnemen.

Als dit hier niet was geschied, was Gods schepping anders dan wij haar hebben leeren kennen en begrijpen. Doch nu dit zoo is, moeten wij aanvaarden dat wij van de eene plaats naar de andere gaan, dus telkens weer terugkeeren. Dit is de wedergeboorte die men op al die planeten beleeft, maar dat men op aarde niet kan aanvaarden, omdat zij van de schepping niets, niets weten. De mensch op aarde loopt zich tegen het raadsel dood, te pletter. Maar wat je tot nu hebt waargenomen, is dood gaan en geboren worden, overgaan op een ander en hooger lichaam en doordat wij als mensch die veranderingen ondergaan, zullen wij het Al kunnen bereiken. Op verschillende wijze, door tal van toestanden, kan ik aantonen, dat wij een cosmischen weg te volgen hebben. In het eerste menschelijke stadium was die weg reeds aanwezig, want ook daar, ik maakte je dat duidelijk, is dit geschied en ging het leven verder. Ik kom hier telkens op terug, om je duidelijk te maken, dat dit steeds en steeds weer geschiedt,

ja dat dit juist het ontzaglijke is, dat in Gods openbaringsproces opgesloten ligt, om ons de mogelijkheid te bieden tot God terug te keeren.

Ik zeide reeds, André, toch kan de mensch op aarde de reïncarnatie niet aanvaarden, doch dit komt door hun denken en voelen. Zij zijn nog niet zoover om dit probleem in hun eigen leven te kunnen voelen, maar die dit wel voelen, behooren tot een hooger graad van geestelijke ontwikkeling.

Je begrijpt dus, André, dat de overgang op deze kleine planeet die in het groote goddelijke plan haar werk verricht en tot het geheel behoort, noodig is, maar tevens de wedergeboorte beteekent.

Wanneer dus in het eerste stadium de dood na de voortplanting, de bevruchting dus, niet was ingetreden, dan zou daar reeds het einde zijn gekomen en aan het leven het geboren worden ontnomen hebben.

Is het je thans duidelijk, André, dat sterven noodig is en opnieuw geboren worden beteekent?"

„Ja, Alcar, ik beef van de werkelijkheid.”

„Ook wij, mijn zoon, rilden en beefden toen wij dit alles leerden kennen. Doch ik ga verder, André.

Ook hier dus dood en leven en dit herhaalt zich, totdat het laatste wezen dit heeft beleefd. Dan lost ook deze kleine planeet op, die reeds bezig is op te lossen en volgt het groote moederlichaam, om naar de bron van al het leven terug te keeren. Doch ook dit proces zal men op aarde niet kunnen waarnemen. Millioenen jaren zullen er voorbij gaan en nog kunnen zij van de aarde af deze kleine planeten niet waarnemen.”

„Behoort deze planeet tot de eerste waar wij waren, Alcar?"

„Ja en neen. Zij ontvangt haar kracht van dat groote lichaam dat overheerscht en toch bevindt zich dit lichaam in de omgeving van den tweeden cosmischen graad waartoe het behoort. Ieder groot lichaam bezit kleinere planeten, die het groote als een gordel omringen. Zijn deze beleefd, dan gaat het leven op een hooger toestand over, een grootere planeet, om ook daar het leven te aanvaarden. De hieropvolgende planeet is al grooter dan deze en dit zijn overgangen voor den tweeden cosmischen graad.”

„Kent men die planeet op aarde, Alcar?”

„Bedoel je, of de tweede graad van de aarde af wordt waargenomen?”

„Ja, dat bedoel ik.”

„Ja, deze wordt waargenomen en haar krachten worden daar gevoeld. Doch daar zullen we het straks over hebben, want dan is het stoffelijke organisme reeds in den menschelijken toestand gekomen, al is het wezen nog steeds een vooreeuwsch wezen. Deze planeet is dus vaster dan de eerste planeet, wat ik al eenige malen zeide en dit is tevens voor het leven dat er op leeft. Ook dit wonder beleeft men in alle overgangen en dit geldt tevens voor het dierenrijk, want ook dat leven gaat op deze planeet over en zal hier ontwaken en een ander organisme ontvangen. Het dier houdt gelijken tred met den mensch. In al die overgangen volgt het dierlijke wezen, dat tot het dierenrijk behoort, het denkende wezen, dat begaafd is met de goddelijke vonk en op God afstemming heeft.

In al die overgangen is het dier reeds in andere toestanden overgegaan, dat wil zeggen heeft het eene lichaam verlaten om in het andere terug te keeren. Ik zeide dat in het dierenrijk zeven graden aanwezig zijn. In wat nu voor den mensch één overgang is, liggen voor het dierlijke wezen zeven overgangen en dat zijn dus zeven graden van stoffelijk leven, organismen dus, die voor het dierlijke wezen zijn. Daarom al die verschillende diersoorten. In iederen overgang vinden wij weer de zeven graden en kracht terug en dat is, wat ik je duidelijk maakte, naarmate het stoffelijke organisme is en al aan kracht bezit.

Je begrijpt nu wel, dat het dierlijke organisme veel en veel ingewikkelder is dan het menschelijke organisme, maar de mensch volgt één doel, terwijl er voor het dier duizenden overgangen zijn, die het te aanvaarden heeft. De diepte van het dierenrijk is voor een geleerde op aarde niet te peilen, de diepte van den mensch echter nog wel, omdat hij in een zelfden toestand leeft. Het menschelijke wezen is dan ook niet zoo diep als het dierwezen, omdat de mensch één weg door al die millioenen eeuwen heeft gevolgd. Ik zou je al die stoffelijke overgangen van het

dierenrijk niet duidelijk kunnen maken, want daarvoor zouden wij tientallen reizen moeten maken en dan nog zou je al die overgangen niet uit elkander kunnen houden.

Toch hoe diep alles ook is, is dit van het begin der schepping van den mensch af te volgen.

Ook het dierenrijk was dus op deze planeet overgegaan en wij zien al deze soorten van dieren op aarde, maar in een heel ander organisme.

Nog heeft men op aarde de voorwereldlijke diersoorten gekend en vele worden in musea bewaard. Doch wat hier heeft geleefd had die ontzaglijke grootte nog niet bereikt, ook voor het dier was deze planeet het beginstadium van ontwikkeling. Toch volgt het dier ons, want het komt uit ons voort en zal dit blijven doen tot ook wij de goddelijke sferen hebben bereikt. Nu zal ik je een wonderlijk tafereel laten beleven en in dit wonder zul je overgaan.

Je weet, André, dat wij ons op een kleine planeet bevinden en tevens dat wij in het heelal zijn. Je hebt beleefd dat wij uit onze eigen sfeer dit alles beleven en dat het voor ons, die aan deze zijde leven, mogelijk is, om ons met andere sferen te verbinden en op een ander lichaam over te gaan. Wij zijn thans in het universum. Waar denk je dat de geestelijke sferen zich thans bevinden?"

André dacht na, doch kon zich niet instellen. „Ik kan mij niet verbinden, Alcar, ik weet het niet.”

„Dat je je niet kunt verbinden komt, omdat je door mij ziet en waarneemt, anders had je het moeten weten. Hoevele malen heb ik je dat reeds duidelijk gemaakt. En toch, ik weet het, is dit nu niet mogelijk, omdat wij aan deze zijde maar één ding tegelijk kunnen doen en er in over kunnen gaan, wanneer wij die krachten bezitten. Dus voor jou is dit nu niet mogelijk; toch zul je dit wonder beleven, waardoor je zult zien dat alles in één toestand leeft en de diepste hellen in de hoogste sferen, ja in het goddelijke aanwezig zijn.

Ik trek mijzelf en jou slechts terug en wij gaan dus in ons eigen leven over. Toch blijven wij op deze plaats, let nu op.”

André voelde, dat hij werd opgetrokken. Langzaam verwaasde alles en hij zag dat het heelal oploste. Toen dit was geschied beleefde hij een ander wonder, een krachtig licht overheerschte de vorige afstemming en hij zag waar hij zich bevond.

„Mijn God,” riep hij uit, „hoe is dit mogelijk, Alcar? Is dit de derde sfeer?”

„Ja, André, de derde sfeer. Je ziet dat waar de mensch of de geest zich ook bevindt, hij alleen dat voelt wat tot zijn innerlijk bezit behoort. Ik ging uit den stoffelijken cosmos in den geestelijke over. Ik trok mij in de derde sfeer terug en zoo verwaasde alles wat tot onder mijn eigen sfeer is en leeft, want nu overheerscht mijn eigen bezit. Je ziet tevens dat alles ineen ligt, de diepste duisternis in de goddelijke sfeer en dat het heelal oplost, omdat dit alles tot de zichtbare energie behoort. Wij keerden dus en dat zal je thans duidelijk zijn, tot de innerlijke wereld, het Hiernamaals, terug en aanvaarden onze eigen afstemming. Had ik in mijn eigen sfeer willen terug keeren, dan loste ook ik voor je op en aanvaardde ik mijn eigen bezit.

Dus alles in één toestand, in één wereld, één ruimte en dat zal steeds één blijven, totdat wij onzen laatsten overgang, de goddelijke sferen, hebben bereikt. Wij kunnen dus in de sfeer deraarde zijn en toch tot de goddelijke bron teruggekeerd zijn. Toch is iedere sfeer van de andere gescheiden en dit liet ik je zoo straks beleven, toen je het eerste stadium en het tweede ging waarnemen. Je ziet hoe diep alles is en toch kunnen wij aan deze zijde alles volgen, omdat wij ons die sferen en overgangen hebben eigen gemaakt en ze als bezit in ons dragen. Was dit niet mogelijk, ook dan weer zou God in zijn schepping niet alles hebben overzien, doch in niets roept het leven, dat zijn afstemming heeft op het volmaakte, een halt toe. De eene sfeer houdt ons voor de andere gevangen, wij zijn daar in opgesloten en toch kunnen wij verder, maar alleen dan verder, wanneer wij ons dat bezit eigen hebben gemaakt, om een hoogere sfeer binnen te kunnen gaan.

Je weet hoe ook dat geschiedt. Steeds en steeds weer gaan wij verder, kunnen wij verder gaan en dit is voor mensch en dier

weggelegd. Tusschen ons, de derde sfeer dan, waar wij nu zijn, en die kleine planeet, liggen dus miljoenen overgangen, dit zijn toestanden waarin het astrale leven is en op geboorte wacht. Waar wij ons ook bevinden, daar is leven, daar is onzichtbare energie.

Je voelt wel, André, dat ik tot in het oneindige kan doorgaan, want ik ken die overgangen, het is mijn bezit en zal het bezit worden van ieder mensch.

Het zal je dus duidelijk zijn, André, dat, wanneer men van de aarde naar het universum ziet, men sterren en planeten waarneemt, doch in dat ontzaglijke is meer. Wat wij van de aarde waarnemen behoort tot den stoffelijken cosmos en is de zichtbare energie, maar dat wat wij niet waarnemen is de onzichtbare cosmos en wat daarin leeft is niet te zien, noch te schatten, want dat is alleen aan deze zijde waar te nemen. Voel dien omvang, voel die diepte, voel aan wat dit zeggen wil en dan eerst krijgt de mensch een klein beeld van zijn Heiligen Vader die dit alles bestuurt.

Nog hoor ik mijn vriend op aarde zeggen, niet dát wat wij zien, maar dàt wat daar achter ligt, dat wil ik leeren kennen en dat interesseert mij het hevigst. Dat is het, dat moet en wil ik leeren kennen, als God mij die genade geeft.

Ja, André, dat blauwe licht, het heelal, dat men op den dag waarneemt, is niet te vergelijken met dat wat daar achter is, met den onzichtbaren God die in alles leeft. Geen wonder dat geleerden uitroepen, er is meer tusschen hemel en aarde dan wij denken. Van deze zijde kunnen wij hun antwoorden, dat zij gelijk hebben en dit zullen beleven.

Nu gaan wij naar die kleine planeet terug.”

André voelde, dat hij terugzonk. Toen hij ontwaakte bevond hij zich opnieuw in het heelal. Daar waren weer al die sterren en planeten, waar hij ook zag namen zij een plaats in het universum in. Hoe machtig was alles en hoe bewonderde hij zijn leider. Dit had hij toch niet verwacht.

„Zie nu nog even naar dit dier, wij gaan aanstonds verder. Van hier af, je weet het, gaat het in een ander stadium over. Hier is

niet zooveel leven aanwezig als op die grootere planeet, wat ik je al duidelijk maakte. Toch heeft dit wezen zich van zijn vorigen toestand bevrijd. Het tracht zich reeds op menschenlijke wijze voort te bewegen, toch is dit voortgaan nog niet mogelijk, dat zal eerst in het volgende stadium kunnen omdat dan de organen ook in een hooger stadium zijn gekomen. Die ontwikkeling stelt het wezen in staat, om zich op andere wijze te kunnen voortbewegen. Alweer dus een hoogere ontwikkeling maar een andere sfeer, een planeet die de verfijning van het stofkleed verricht. De ouderdom, dien het dierlijke wezen hier bereikt, varieert tusschen tien en twintig jaren. Ook daarin zijn overgangen. Hoe volmaakter het dierwezen wordt, des te ouder zal het worden. Voor het dierenrijk is echter dit weer anders en houdt verband met den graad van leven waarin het zich bevindt.

Op den tweeden graad wordt het menschenlijke wezen dertig à veertig jaar oud. Op aarde is dit niet veel hooger, maar je moet dit niet volgens de aarde uitrekenen, want dan heeft het geen cosmische beteekenis. Ik reken niet, want ik weet het en dit weten ligt in het heelal vast. Ik volg graden van kracht van het beginstadium van den mensch af.

Hier zie je toch duidelijk, André, dat het astrale leven wacht en dat dit wachten millioenen jaren kan duren. Hoeveel zielen er zijn, ook daarover hebben wij het reeds gehad, is niet vast te stellen. Maar het zieleleven werd in den eersten graad geboren, zooals het organisme geboren is.

Thans, voordat wij dit leven volgen dat hier heeft geleefd, moet ik dit nog zeggen: Ik kan je de algeheele samenstelling van het universum niet duidelijk maken, om de eenvoudige reden, dat ik de allerhoogste graden niet ken en dit ook te ver gaat. Maar ik tracht je een beeld te geven, zoodat je kunt voelen wat graden van cosmische afstemming zijn, waarmede al die overgangen verbonden zijn.

Er zijn in het universum zeven graden van cosmische afstemming. Je weet ook, dat in die graden overgangen liggen, die voor de volmaking van het stoffelijke organisme zijn. Om den eersten graad, André, liggen duizenden planeten die alle met dien

eersten graad te maken hebben en worden beïnvloed. Verder hebben al die lichamen één zonnestelsel en dat is voor de ontwikkeling van al deze organen. In de eerste afstemming dus kan ik op honderden planeten overgaan, maar blijf toch in één en dezelfde toestand, want dit leven is in niets veranderd. Het heeft echter dien langen weg af te leggen en dit alles dient voor het stoffelijke organisme. Ik kan nu al die overgangen niet volgen, want dit gaat te ver. Toch zul je thans den ontzaglijken omvang van het universum kunnen aanvoelen. Duizenden kleine en groote planeten hebben dus één graad. Zoo zijn er zeven graden en in al die zeven graden zijn dus miljoenen planeten. Iedere graad heeft zijn eigen zonnestelsel."

„Zijn die planeten waar te nemen, Alcar?"

„Nee, voor de aarde zijn al deze planeten onzichtbaar, want zij behooren tot den vierden, vijfden, zesden en zevenden graad. Op onze laatste uittreding zal ik je met den vierden cosmischen graad verbinden.

Toch neemt ieder lichaam zijn plaats in dit groote geheel in en bezit tevens een eigen taak, want God schiep niets voor niets, alles was noodig en nam deel aan dit ontzaglijke werk. Al die planeten beschrijven een eigen baan, hebben haar vasten loop te volgen en een eigen taak te volbrengen. Je begrijpt wel, André, dat het voor mij niet mogelijk is, om je dit alles duidelijk te maken. Wanneer ik echter eenige van deze planeten ga bezoeken, ontvang je toch een duidelijk beeld van het geheel. Dit zal ik trachten je te geven, waardoor men zich dan op aarde een voorstelling kan maken wat het universum is en hoe dit alles is ontstaan.

Mij gaat het voornamelijk om hun aan te toonen, dat de wedergeboorte op aarde een feit is, want, en ik heb je dit reeds vele malen kunnen aantonen, wanneer dit niet mogelijk was, dan waren wij in eerste instantie gestikt en was de schepping een mislukking.

Van het begin der schepping af zien wij dan ook, dat het eene stadium het andere volgt en als dit gereed was, dan eerst kon het zieleleven overgaan. Heb je mij in alles kunnen volgen, André?"

„Ja, Alcar, ik ben u zeer dankbaar.”

„Dan ga ik verder en ga je op deze planeet over en zul je waarnemen, daarna gaan wij heen.

Je ziet, André, dat ook hier al het leven en ook bergen en dalen, water, groen en lucht aanwezig is. Daar ginds rechts van je, zie je de aarde, daar aan de overzijde die eerste groote planeet.”

Hoe is het mogelijk, dacht André. Door Alcar zag hij in het verleden en dat verleden lag reeds miljoenen eeuwen terug. Toch moest hij dit alles aanvaarden, want daar voor hem leefde dit alles. Mijn God, dacht hij, wie zal U kennen? Dan hoorde hij Alcar zeggen: „Nu gaan wij naar het volgende stadium, doch zullen daar niet lang vertoeven, omdat ik naar den tweeden graad wensch door te gaan. Wij zullen ons nu zwevende voortbewegen.”

André voelde zich in zijn eigen leven terugkeeren. Alcar zeide: „Je blijft in je eigen leven waarnemen en alleen dan zal ik je verbinden wanneer dit noodig is.”

„Hoe noemt men die kleine planeten op aarde, Alcar?”

„Van de aarde af ziet men vele kleinere planeten en die noemt men satelieten of wachters.”

„Behoort deze planeet ook daarbij?”

„Nee, deze heeft een geheel andere werking.”

„Kent men de werking van de kleine planeten?”

„Ook dat is op aarde niet bekend, maar al zou men er daar iets van weten, de ware werkelijkheid ziet en leert men eerst aan deze zijde kennen. Op aarde dringt men tot deze diepte niet door. Men observeert daar al deze planeten, maar eerst dan, wanneer zij verder zijn, zullen zij de werking van al deze planeten leeren kennen en weten zij, dat er leven op geweest moet zijn.”

„Er zijn dus tevens planeten of sterren waar geen leven is, geen menschen op geboren kunnen worden?”

„Ja, miljoenen kleinere en grootere lichamen hebben nooit eenig leven gekend en het kan daar ook niet geboren worden. Alleen op die planeten die de werking van het verdichten hebben beleefd, die een taak te volbrengen hebben voor het levend organisme, daar is leven geboren. De zonnestelsels hebben een andere

taak en dit is voor het ontkiemen en ontwaken noodig. De eigen kracht en energie die een hemellichaam bezit voor het ontwaken van het leven, is niet voldoende. Toch omstraalt haar eigen energie reeds het geheel en dit is op aarde, wanneer de zon haar werk heeft verricht waar te nemen. Dan ziet men het heelal, doch op den dag overheerscht de zon en overstraalt zij al die lichamen die tot dit zonnestelsel behooren. Maar alle lichamen die hun taak reeds hebben volbracht, ik heb je daarvan verteld, lossen op, minderen aan kracht en verdwijnen.

Zie, we zijn reeds op een anderen overgang en zullen daar even vertoeven.

Deze is grooter dan de vorige waar wij waren. Ook hier is geen leven te bekennen. Toch ga ik je verbinden, want je zult waarnemen, dat dit eens een bewoonbare planeet was."

André voelde, dat Alcar hem ging verbinden. Wat hij thans zag was wonderlijk. Onmiddellijk zag hij het wezen dat hier eens had geleefd. Dit wezen was bijna als de mensch op aarde. Het stoffelijke lichaam was slanker geworden, het grovere had plaats gemaakt voor een fijneren bouw.

„Wonderbaarlijk is dit, Alcar. Hoe snel heeft dit wezen zich ontwikkeld. Hoe lang heeft het geduurd, voordat het dezen toestand bereikte?"

„Ik zal je een duidelijk beeld geven van wat hiervoor nodig is geweest, maar wanneer ik zeg dat ook hier miljoenen jaren zijn voorbij gegaan, zul je dit dan kunnen aanvaarden?"

„Ook hier zooveel jaren voor nodig?"

„Vergeet toch vooral niet, André, dat dit proces voor de volmaking dient van het stoffelijke organisme. Je ziet dus, dat deze planeet op de verfraaiing van het stofkleed gericht is, waarvoor al die overgangen zijn. Het stoffelijke organisme is veranderd, maar ook het innerlijke leven is in een verder stadium gekomen. Het dierlijke wezen leeft echter nog in zijn onbewusten toestand voort. Zooals je ziet heeft het beenderenstelsel reeds een verandering ondergaan. Het onderlichaam is tevoorschijn getreden, wat je al hebt waargenomen daar, waar wij zoeven waren, doch hier nadert het zijn volmaking. Toch heeft het menschelijke or-

ganisme zijn grootte nog niet bereikt. In het volgende stadium zal het die echter bereiken. Het heeft eerst nog eenige overgangen te beleven, voordat dit dierlijke wezen door den tweeden graad wordt aangetrokken. Ook hier, in de astrale wereld, wacht het innerlijke leven om opnieuw geboren te worden.

De organen zijn tevens in een verder en hooger stadium gekomen en dit wezen beleeft het voortplantingsproces reeds op mensche-lijke wijze. De mensch die hier leeft, als wij hem reeds mensch willen noemen, leeft in hollen en kruipt voor de veranderingen der natuur in den grond, want het is daar dat het zich kan verwarmen. Je ziet, dat het niets mensche lijks bezit en toch is het in dit stadium gekomen, al heeft dit wezen nog eenige overgangen te beleven. Plomp en log en toch elastisch is zijn lichaamsbouw. Dicht ineengedrongen is het bovenlichaam en toch scheidt zich thans het hoofd duidelijk af en voelt men, dat dit orgaan de gewenschte ontwikkeling zal bereiken.

De hoogste ontwikkelingsgraad, dien dit wezen bereiken kan, is die, waarheen het gaat, en waar het geboren zal worden. Maar nu treden er andere wetten naar voren, die wij in den eersten graad hebben gemist, doch die in deze ontwikkeling tot stand gekomen zijn. Nu moet je goed opletten, André.

De laagste ontwikkelingsgraad van het volgende stadium is de hoogste op deze planeet. Wat nu voor al die overgangen noodig is, treffen wij straks op de laatste aan en dit beteekent, dat al de eigenschappen, die het stoffelijke organisme bezit, daar vereenigd zijn. Al die overgangen vindt men dus in dat laatste stadium en daar zien wij verschillende mensche lijke lichamen, groote en kleine, lompe en slanke, ineengegroeide en vele andere onvolmaaktheden meer. Dit is op aarde nog te zien, want ook daar leven deze wezens. Daar kent men het kleine organisme, dat in wezen volmaakt is, omdat het al die overgangen heeft beleefd en dus een cosmische beteekenis bezit. Dit zijn de verschillende graden van het mensche lijke organisme.

Ook hier was leven, heeft de mensch geleefd en is hier duizenden malen teruggekeerd, om zijn hoogste stadium te bereiken. Wat het in dien tijd beleefde, daarvan weet het wezen niets meer af,

doch de ziel bezit al die levenswijsheid, wat zich in dit leven openbaart. Dit openbaren is het zoeken naar voedsel en dit vond het, want de planeet was gereed om dit leven te ontvangen. Je ziet hoe God alles en alles overzag.

Toen dit wezen hierop zou overgaan en ook op de vorige planeten, was voedsel voor het wezen aanwezig. Ook deze natuur is weer anders, volmaakter zou ik willen zeggen, meer zooals men haar op aarde kent. Toch dreef ook dit dierlijke wezen iets voort en dat voortgaan en zoeken is de diepte van het innerlijke leven om dat te bereiken, wat de eigenlijke afstemming in het stofleven is.

Ook hier was het dierenrijk vertegenwoordigd. Het dier, dat tot het dierenrijk behoort, is, zooals de mensch, in hoogere graden overgegaan. Waar men ziet volgt het dier ons op den voet. Ook hier zag men de vele soorten die men op aarde heeft gekend en daar nog aanwezig zijn, al zijn de voorwereldlijke diersoorten uitgestorven. Dat uitsterven, je ziet het, gaat in het gansche heelal voort, doch beteekent het aanvaarden van een ander organisme. Wat men ook in het begin van de schepping waarneemt en waarmee wij ons verbinden, daar ziet men sterven en geboren worden en alles veranderen. Dit proces is reeds billioenen eeuwen bezig en nog zijn wij niet op aarde.

Voel je nu, André, wat het zeggen wil mensch te zijn op aarde? Als je straks voor je eigen lichaam staat zul je dat eerst goed beseffen. Wat het stoffelijke organisme heeft afgelegd, om van het innerlijke leven nog maar niet te spreken, is onnoembaar. Toch moest dit de mensch op aarde kunnen aanvaarden, maar het dringt nog niet tot hem door. Ik hoop echter, dat zij thans zullen gaan inzien dat zij tot God terugkeeren en hun leven daar zullen veranderen. Als ik één mensch met dit alles kan overtuigen, is mijn werk en al die moeite reeds beloond. Meer vragen wij niet, want wij weten dat het niet mogelijk is. Mijn meesters zullen tevreden en gelukkig zijn als zij dit beleven en wij kunnen dankbaar zijn dat God ons deze genade heeft gegeven. De mensch op aarde moet echter deze genade leeren begrijpen, meer verlang ik niet, want ik zou niet meer kunnen vragen. Ik ben gelukkig,

André, dat ik dit werk mag doen en in de sferen weet men dat dit een genade beteekent. Laten wij hopen dat dit geschiedt en het de geheele menschheid zal omstralen."

„Waar leefden deze menschen van, Alcar?"

„Van vleesch, dat zij in overvloed hadden. De organen zijn op niets anders berekend en je voelt wel, dat deze wezens nog tot de dierlijke wezens behooren. Maar dit verschijnsel vindt men ook nog op aarde. Daarin is de mensch nog niets veranderd; dat zal hij eerst op den vierden cosmischen graad beleven en zich eigen maken. De enkelen die reeds tot het vegetarisme zijn overgegaan, zijn de voorloopers, zooals het aan deze zijde is en de vierde cosmische graad in het geheel is.

De menschen die hier leefden, ook dat zul je voelen, waren nog steeds onbewust en kenden geen God. Zij waren nog dierlijke wezens en eerst op aarde gingen zij in dat verschijnsel over. Ik heb daar al dien tijd nog niet over gesproken, omdat dit niet noodig was. Eerst op onze volgende reis zal ik je dat allemaal duidelijk maken, zoodat je van het instinct tot het bewust wakkende wezen overgaat.

Je ziet, André, dat de mensch verder is gegaan en reeds een plaats op de bewoonbare planeten heeft ingenomen. Toch is dit wezen niet volmaakt, want het moet nog verder. Uit dit dierwezen, je zult dit straks waarnemen, ontstaat dus de mensch. Thans ga ik op de volgende planeet over. Daar is nog leven en dat is de laatste overgang dien ik wil volgen, om dan op den tweeden graad over te gaan. Eerst dan heb je een duidelijk beeld ontvangen van het evolueeringsplan van het stoffelijke organisme. Den laatsten overgang dus zul je thans beleven voordat de tweede graad is bereikt en het leven daarop overgaat.

Kom, verder. Je hebt gezien hoe ver de mensch reeds gekomen is, toch moeten wij nog verder en verder, voordat wij de aarde hebben bereikt. De eene overgang was dus om het beenderenstelsel te versterken, de daarop volgende planeet was voor de innerlijke organen en het groeiproces van het geheele organisme, een ander gaf het dierwezen wat het lichaam het noodigst moest bezitten en al deze planeten hadden een eigen kracht en wer-

king, die door de overheerschende kracht van het groote geheel, den eersten graad dus, beïnvloed werd.

Toen al deze planeten haar werk hadden verricht, was de eerste energie verteerd en het oplossen en heengaan van dit machtige lichaam en de andere waar wij zooeven waren, zoo ook die wij niet konden bezoeken, kon een aanvang nemen. Dit geschiedde geen seconde te vroeg, noch te laat, zoodat er van overheerschen in verhoogden toestand geen sprake was.

Hier volgt alles een vaste wet en die wet is de natuurlijke kracht die men op aarde kent, wat het geboren worden van het kind is, vanaf het eerste oogenblik na de bevruchting. In het eerste stadium dus bezat iedere planeet haar eigen uitstraling en deze uitstraling is van de aarde af zichtbaar geweest en nog zichtbaar van die planeten, die nog een plaats in het machtige geheel innemen.

Maar toch, al hebben zij hun taak verricht, voelt men op aarde de krachtige inwerking, dus de beïnvloeding, van deze lichamen. Zij zullen zoo lang hun invloed op andere organen doen gevoelen, totdat het diepste innerlijk is verteerd en opgelost en het laatste stadium is ingetreden. Dit laatste stadium is dan het eerste oogenblik van het openbaringsproces. Ook dit heb je in den tempel der ziel beleefd. Het is als op aarde en dit terugkeeren tot de goddelijke bron is het geboren worden en het sterven op aarde. Uit stof zijt gij gekomen en tot stof zult gij terugkeeren, dit ligt als een wet en wel de goddelijke wet, in het universum vast.

Alles bezit dus een en dezelfde werking, in alles vinden wij graden van kracht en afstemming. Het eerste embryo was toch reeds stoffelijke energie en het volwassen wezen, de mensch in zijn stoffelijken toestand, het menschelijke organisme dus, keert tot de onzichtbare energie terug en helpt, hoe nietig het ook is, het universum in stand houden.

Aldus, André, sterven en geboren worden, overgaan en het terugkeeren tot de goddelijke bron, geldt voor al deze ontzaglijke lichamen, maar ook voor het kleinste insect dat men op aarde kent. Wanneer dit nu zoo is en in het universum vast ligt, voel je

dan, dat er één kracht is die alles beheerscht? Dat wij ons diep moeten buigen voor God, die ons dit alles heeft geschonken? Dat het een ontzaglijke genade is, dat wij tot God zullen terugkeeren? Wat moet ik hier nu nog aan toevoegen om den mensch op aarde duidelijk te maken, dat de wedergeboorte er moet zijn en wij anders niet geboren en niet op aarde waren? Kunnen zij dit groote wonder niet aanvaarden? Zou er evolueering mogelijk zijn als dit er niet was? In wezen zijn wij één met God en met de natuur, want de natuur is het, die ons voedt en draagt.

Wij behooren tot de zichtbare en onzichtbare energie, als stof-felijk en geestelijk leven, waarvan het innerlijke leven de god-delijke vonk is, die ons geheele wezen uitmaakt. Toch zoekt de mensch, maar weet van geen begin en geen einde, weet niet waar-toe hij behoort en kent zichzelf niet. Wie zichzelf eenmaal heeft leeren kennen, voelt dat hij tot dit alles behoort. Een langen weg heeft de mensch af te leggen, doch wanneer men weet waarheen men gaat en waarvoor dit alles is, kan men dit aanvaarden, want om bewust het universum binnen te gaan zijn billioenen jaren noodig.

Het is zeker geen aardsch bezit dat God, onze Vader, ons gegeven heeft en wij ons eigen moeten maken, maar het omvat het ge-heele universum. Wij, die de sferen van licht hebben bereikt, kennen en weten al die krachten en maken ons gereed om weer een hooger toestand te mogen binnengaan. Wij weten, dat de eerste mensch reeds zoo ver is en uit hun goddelijken toestand zien zij op ons neer en helpen ons van verre. Het volmaakte wezen Gods, dat eens op aarde terugkeerde om den mensch zijn God te leeren kennen, hing men aan het kruis op. Doch ook dat wist onze Vader en overzag ook Gods Heilig Kind, men wist daar in de hoogste sferen wat zou geschieden. Toch daalde deze vol-maakte mensch op den derden graad af en bracht daar het evan-gelie. Voor den vierden graad is dit niet meer noodig. Daar leven menschen die de aarde hebben bevolkt, maar zich die geestelijke sfeer eigen hebben gemaakt en alles lief hebben, wat leeft.

Doch dit was voor de aarde, omdat de aarde de derde graad van cosmisch leven is. De aarde neemt deze plaats in het universum

in, want het stoffelijke organisme is zoo ver gekomen, dat het zieleleven een aanvang kon nemen.

Op onze volgende reis kom ik daar op terug en ga ik je al die zielsovergangen duidelijk maken. Je hoort het, André, in alles overgangen, maar deze overgangen moeten er zijn, anders zou het zieleleven, evenals het stoffelijke organisme, dezen verhoogden toestand en kracht en energie, niet hebben kunnen verwerken. Waar je ook ziet, waar menschen en dieren leven, overal voel je die overgangen. Langzaam maar zeker volgt de mensch zijn weg en zal het Al bereiken.

Zie daar, André, een volgenden overgang. Ik behoef je thans niet meer met het verleden te verbinden. Dit is nog een bestaans-toestand."

„Hoe is het mogelijk, Alcar? Deze wezens hebben reeds den bouw van den mensch op aarde, maar hoe verwilderd zien zij er uit."

„Vergeet niet, dat zij nog op den tweeden graad moeten overgaan. Dit lichaam is als een voorwereldlijk dier. Het is als de krachtigste aapsoort. Het heeft ook veel gelijkenis met dit soort dieren, maar in wezen heeft het daar niets mede te maken. Toch zou je denken, dat wij menschen van deze dieren afstammen en een tijdlang heeft men deze theorie aangenomen. Toch is deze theorie niet aanvaard. Langzaam maar zeker gaan de geleerden de diepte van het menschelijke wezen peilen, maar toch weten zij nog steeds niet hoe alles is geschied. Ook dit, wat ik je allemaal heb verteld, zullen zij niet aanvaarden, omdat nu eenmaal de wetenschap dit zelf moet aantoonen, wil men het als vaststaand feit aanvaarden, om daarop voort te kunnen bouwen.

Zoo oud als de aarde is, zijn er geleerden geweest die zoeken en die de één of andere theorie vaststellen, om ze toch later weer te vernietigen. Maar toch zullen zij eens een anderen weg volgen en dan zullen er wezens geboren worden, die de wetenschap een krachtigen stoot naar het beginstadium zullen geven. Zij zoeken thans naar dat wat boven hen leeft en het universum is, doch zij zouden beter doen de diepte van het verleden te peilen. Elk leven, dat zich op aarde bevindt, kan het hun zeggen, daaraan ligt de schepping vast.

Deze wezens, André, deze diersoort met de goddelijke kern, zullen op aarde geboren worden.

Ik zeide reeds, zij leven van vleesch en vinden dit in ontzettende hoeveelheid. Deze menschen brengen hun leven door met eten en het evolueeringsplan te bevorderen. Ook zij leven in hollen en wanneer het jonge leven geboren is en het zoo ver is dat zij hun eigen leven kunnen gaan, bekommert zich niemand meer om hen. Hier heerscht reeds een krachtige persoonlijkheid en toch is die persoonlijkheid niet meer dan het dierlijke instinct. Een hooge ouderdom wordt hier, zooals men op aarde beleeft, nog niet bereikt. Dit houdt gelijken tred met de volmaking van het stoffelijke organisme. Het dier verbindt zich met het andere leven dat hier aanwezig is en is deze verbinding tot stand gekomen, dan gaat dit dier heen en denkt niet meer aan dat, wat het tot stand heeft gebracht.

In alles is het dus onbewust, er is geen bewustzijn. Dat bewustzijn, of die bewustwording, bezitten zij eerst op den tweeden graad, dan is het instinct in bewustwording veranderd. Dat alles ga ik je op onze volgende reis duidelijk maken.

Je ziet, dat het geheele lichaam behaard is evenals zijn grove kop en klauwen. In dit dierlijke wezen ligt nu de oerkracht van al die verbruikte en ontvangen energie. Door al die billioenen eeuwen heen heeft dit organisme zich opgebouwd. De natuur heeft het begiftigd met het dierlijke instinct, het ruikt waar het wezen moet en velt dat wat in zijn bereikt komt neer. Op aarde is deze mentaliteit nog aanwezig. Toch leven deze wezens in een hooger toestand, in den derden graad. Wanneer wij op aarde teruggekeerd zijn, zal ik je ook dat probleem duidelijk maken. Want waarom leven er nog menschen in het diepe oerwoud en anderen in paleizen en gebouwen en kennen en bezitten zij een andere mentaliteit en voelen zij zich in een verhoogden toestand? Ik zal je aantonen, dat dat bij het evolueeringsplan behoort en dat zij, die nog onbekend zijn met de beschaving op aarde, dien graad nog moeten bereiken.

Kijk daar, André! Daar voor je zie je een moeder met haar kind. Het kind rust aan haar borst en zij verzorgt het, totdat het jonge

leven voldoende kracht bezit en zich kan voortbewegen, doch straks, wanneer het zoo ver is, verlaat de moeder dit jonge leven en is het zelfstandig.

Het gevoel is het instinct en van menselijke eigenschappen is hier nog niets bekend, die eigenschappen die het karakter uitmaken, moeten nog geboren worden. Het vermenigvuldigen geschiedt op die wijze, zooals ik je zooeven zeide. Dit is volgens de natuur, want dit dierwezen behoort in wezen tot de dieren en kan niet anders handelen, want het bezit die gevoelens niet, die wij menschen op aarde reeds kennen. De diepe menselijke liefde moet nog ontwaken en geboren worden. Probeer echter niet haar dit jonge leven te ontnemen, het zou je aanvallen en vernietigen wanneer je haar haar geluk, dat zij als dier voelt, wilt ontnemen. In de eerste jaren wordt het jonge leven direct door de moeder gevoed, precies als op aarde, daarin is niets veranderd, al is op aarde de lichamelijke bouw in den hoogsten graad ontwikkeld. Het jonge leven ontvangt ook hier die moederkracht, doch straks eet het als de ouderen en verzadigt het zich als het roofdier in de vrije natuur. Maar je voelt en ziet haar zorg, haar bezit draagt zij angstvallig voort, doch van den vader is niets te zien."

„Zij leven dus als de wilde dieren, Alcar?"

„Ja, André. De vader die dit tot stand heeft gebracht, weet daar niets meer van en is gereed zich opnieuw met het moederwezen te verbinden en geeft zich aan het eerste leven over, dat hij zal ontmoeten. Het is als in het dierenrijk op aarde en hoe kan het ook anders? Het dierwezen dat hier de mensch is, voelt niet anders dan het dier, het bezit die kennis niet en heeft zich al die innerlijke krachten en gevoelens nog eigen te maken.

Daar voor je, André, zie je een andere moeder. Zij is Forscher en krachtiger dan het andere wezen dat je zooeven zag en dit zijn nu de zeven stoffelijke overgangen die wij op aarde kennen en die ook hier aanwezig zijn. Hier vinden wij al die overgangen in één toestand terug en dit komt omdat al die planeten haar krachten laten gevoelen en dit in het stoffelijke organisme aanwezig is. Het is duidelijk dat het stoffelijke kleed door vereende krachten

dit stadium heeft bereikt. Dit zien wij straks op aarde en dat zijn voor het stoffelijke organisme de zeven graden die wij kennen en in het universum de planeten, die dit gezamenlijk tot stand hebben gebracht.

Toch is dit dierwezen in zijn stoffelijken toestand als de mensch op aarde. Het stofkleed heeft door al die eeuwen heen deze hoogte bereikt en komt straks op den tweeden cosmischen graad, dien wij ook zullen bezoeken.

De planeet waarop wij ons thans bevinden, is van een andere substantie dan de vorige planeten en dit is aan het stofkleed ten goede gekomen. Het forsche, dat je in dit lichaam waarneemt, die onbewuste kracht, die van dit wezen uitstraalt, is op den tweeden graad in het geheel overgegaan en daar zien wij een andere gestalte. Dit breede dierlijke wezen is daar een kaarsrechte verschijning. Wat je hier waarneemt en in dit lompe, maar veerkrachtige lichaam ziet, is op den tweeden graad geheel verdwenen en het wezen heeft den normalen natuurlijken lichaamsbouw bereikt. Hier kun je gedochten ontmoeten en ook weer anders gebouwden, doch de meeste onder hen hebben dien ineengegroeyden, stoffelijken toestand."

„Hoe is hun innerlijke leven, Alcar?"

„O, dat is wonderlijk natuurlijk, André. Dit verschijnsel, waar de mensch op aarde een voorbeeld aan kan nemen, is het ontzaglijke wonder van de natuur. Dit dier beleeft de verbinding op natuurlijke wijze en dat is, wanneer de tijd daarvoor aanwezig is. Het is dus merkwaardig hoe nauwkeurig dit dierwezen zijn gevoelens volgt en beleeft. Wanneer de mensch op aarde in het derde stadium zich zoo kon beheerschen, dan volgde hij den weg van de natuur en dan geschiedde dit heilige gebeuren, dat heilig is, op natuurlijke wijze. Dan geschiedde het zooals het dierenrijk dit beleeft. De mensch staat dan ook in dezen toestand onder het dierlijke instinct, want de mensch beleeft dit door den wil dien hij bezit, door het intellect vermogen. Doordat de mensch deze eigenschappen bezit, dit intellect vermogen in alles heeft, heeft hij tevens zijn voordierlijke gevoelens, het instinct, afgelegd, en handelt naar dat, wat hij nu bezit.

Dit dier en alle dieren die tot het dierenrijk behooren, handelen zooals zij handelen moeten, de natuur vraagt wanneer het wezen ontvangen kan. De mensch echter handelt steeds wanneer hij daar genoeg in heeft, maar dan is dat genoeg hartstocht en verdierlijking, het misbruiken van de natuurlijke krachten en gevoelens. De kerken hebben daar den mensch toe aangezet. Wat zij deden is den hartstocht opvoeren, maar daar zullen wij het op onze volgende reis over hebben.

Dit dier handelt op natuurlijke wijze en je begrijpt wel, dat dit geen vermenigvuldiging is zooals op aarde geschiedt. Maar op den tweeden graad is er reeds verandering ingetreden, want daar is het instinct tot bewustzijn gekomen en tevens het bewuste goed en kwaad. Van den tweeden graad af voelt de mensch wat hij doet en is de mensch voor zijn daden aansprakelijk. Had God ons al dat machtige nu niet gegeven en hadden wij op Hem geen afstemming, dan waren wij in dat dierlijke leven gebleven. Dit dier, mijn jongen, leeft zooals het leven moet en kan niet anders leven. Dat vinden wij in het dierenrijk terug en tot welken graad het dier ook behoort, het handelt en leeft zooals het moet leven. Dit dierwezen heeft maar eens in het jaar verbinding en dan wordt het jonge leven geboren. Het volgende jaar eveneens, maar in al dien tijd en dat is de bedoeling, voelt het dier niet, dat het tot het vrouwelijke of mannelijke wezen behoort. Het dier bezit zijn organen en leeft en zal scheppen of ontvangen.

Je ziet tevens, André, hoe volmaakt de natuur reeds is en dat wij hier de aarde al in herkennen. Toch is de substantie van deze planeet anders dan van de aarde. Ook hier voelt men koude en warmte en toch is deze klimaatsverandering onder die van de aarde en dit komt door den kring van het heelal waarin de planeet een plaats heeft en door het zonniebeeld wordt beïnvloed. Alles rust en wijst op dezen invloed, het leven leeft er naar en weet dit van te voren, omdat die kracht langzaam in het dier is gekomen en die het instinct is, wat het door die eeuwen heen zich eigen heeft gemaakt. Hier lijkt het als op aarde, doch wanneer je deze aarde zoudt kunnen betasten, zou je het onmiddellijk merken. Het is dus een andere substantie die het stoffelijke orga-

nisme heeft opgebouwd, maar de tweede graad is weer anders, evenals de aarde.

Ook deze overgang dus, André, is voor de volmaking van het stoffelijke kleeid en dit heeft deze werking en natuurkracht ondergaan. Straks zie je den mensch als op aarde, maar ook op den tweeden graad zien wij verschillende organismen, doch die graden zijn je nu bekend. Daar is het dat het hoofd ver boven het stofkleed uitsteekt, dat de klauwen in armen veranderd zijn en de beenen den menschelijken vorm hebben bereikt. Dit lichaam heeft billioenen jaren noodig gehad om dit te bereiken. Toch is het nog niet op den derden graad."

„Leven ook deze wezens in holen, Alcar?"

„Ja, André. Ook op den tweeden graad en in het begin van den derden graad, dus op aarde, kenden de menschen nog geen huizen, die gebouwen kwamen eerst in een lateren tijd. Hier leven zij in holen op natuurlijke wijze. Men ziet hen soms in troepen tezamen en toch, een ieder is op zichzelf aangewezen en volgt dan ook zijn eigen weg. Je ziet hier in de holen moeder en kind en allen die een jong leven dragen en bezitten. Millioenen van deze wezens leven dus eenzaam en verlaten en dit lost op den tweeden graad op en vinden wij op aarde terug."

„U bedoelt, dat zij op den tweeden graad en op aarde in groepen leven, Alcar?"

„Ja, André. Op deze planeet zijn zij nog niet zoo ver. Ook hier zien wij dus die zeven stoffelijke graden van het menschelijke organisme en daalt in het moederlichaam het innerlijke maar astrale dierwezen af. Waar wij ook zijn, overal zien wij die zeven cosmische graden, die men op aarde terug vindt en dat de verschillende rassen zijn. Dit alles ligt in het evolueeringsplan vast, het is het cosmische beeld of de openbaring van God, het overgaan naar het volmaakte menschelijke organisme. Het eerste stadium, dat wij hier kennen, was die eerste moeder, maar die andere moeder, al bevindt zij zich in deze omgeving, leeft toch reeds in dien tweeden graad, dien wij in één toestand zien en aantreffen.

Ook het dierenrijk is hier vertegenwoordigd. Ik zal mij op een

dier instellen en dan zullen wij dat dier ontmoeten. Je weet, dat wij aan deze zijde maar één weg kunnen volgen, door concentratie kom ik op de plaats waaraan ik denk en waar zich ook het wezen bevindt, ik zal het vinden. Dit is dus ook voor hier mogelijk.

Kom André, wij zullen een wandeling gaan maken. Je zult denken op aarde te zijn en toch bevinden wij ons op een andere planeet. Laat de mensch op aarde dit toch niet zoo ongeloofelijk vinden. Wij aan deze zijde kunnen ons met alles wat onder onze eigen sfeer leeft, verbinden en gaan dan in dien toestand over. Al die planeten, het geheele universum kunnen wij bereizen en als het voor ons mogelijk is om naar de aarde terug te keeren, is het voor ons tevens mogelijk om een andere planeet waar wij eens hebben geleefd, te bezoeken. Dit is voor den mensch op aarde een groot wonder en toch, hoe eenvoudig is alles. De mensch op aarde die deze gave bezit, die met ons kan zijn door uittrekking, kan in de sferen vertoeven en al dat schoone waarnemen. Met die wijsheid keert hij dan naar de aarde terug en weet, wat hij aan deze zijde, wanneer hij bewust die gave bezit, heeft beleefd. Jij hebt die gave en de vele reizen die wij tezamen hebben gemaakt, hebben je al dien rijkdom gegeven. Dit is voor de aarde het hoogste dat de mensch daar beleven kan. Toch zullen velen hun schouders ophalen wanneer zij lezen dat jij met mij op andere planeten bent geweest en toch, hier kan dit iedere geest beleven, die in zijn toestand, sfeer dus, bewust is. Wie innerlijk licht bezit, weet wat hij waarneemt, weet waar hij leeft en dat zijn zij, die de sferen van licht hebben bereikt. Wie in de sferen van licht van de aarde af binnentreedt, je hebt dit van Gerhard en Jeanne en den geest Lantos* gehoord, zij allen, iedere geest, ieder mensch, hebben reizen gemaakt en die reizen zijn naar de aarde, naar de duisternis, de donkere sferen der hel en vele planeten die onder hun eigen sfeer liggen. Daar hebben zij het leven leeren kennen en in het universum, dat er planeten zijn, waarop zij hebben gewoond.

Is het een wonder, wanneer wij zeggen, dat wij reizen maken die

*Zie: „Zij die terugkeerden uit den Dood” en „de Kringloop der ziel”.

eeuwen kunnen duren. Zij gaan daarheen, waar zij zijn geweest en beiden beleven al die graden van cosmische krachten, beleven hun fouten en zonden, beleven het eene lichaam te aanvaarden en het andere weer af te leggen. Zij beleven al die grovere liefde en volgen die instincten die zij hebben gekend. Zij gaan van planeet tot planeet en dalen thans bewust in de wereld van het onbewuste af en gaan in die vele levens over. Zij volgen alles en komen dan ééns op aarde. Daar is het, dat zij zich bewust vele malen hebben vernietigd en toch in al die eeuwen door steeds weer elkaar hebben ontmoet.

Alles wat zij op aarde hebben beleefd, beleven zij thans opnieuw en zoo reizen zij door het heelal, steeds gedragen door die ontzaglijke liefde die zij bezitten en leeren zichzelf kennen. Als zij dan eens in de sferen terugkeeren, dan weten zij dat zij op al die planeten hebben geleefd en gaan zij zich gereed maken, om dien verderen en hoogerem toestand te bereiken. En dien toestand of sfeer zullen zij bereiken, want zij moeten hooger en zijn één met Hem, onzen Vader.

Zoo heb ik met mijn tweeling-ziel al die wonderen reeds beleefd en wij dankten onzen grooten Almachtigen Vader, voor hetgeen wij hebben bereikt en al heeft het ons zielebloed gekost, toch hebben wij dit zelf moeten verdienen. Ik volgde met haar al mijn duizenden levens en de vele die wij ook tezamen op aarde hebben beleefd. Daar hebben wij elkander in tientallen levens gekend en in al die levens wisten wij daarvan niets af, omdat wij op aarde in het verleden niet kunnen schouwen. Toch lagen al die levens in ons en hebben wij dat proces beleefd. Zoo reisde ik met mijn eeuwig bezit naar al die planeten en zoo zal een ieder die op aarde is, dit beleven. Waarom men op aarde daarvan zoo weinig hoort, komt, omdat zij daar nog niet zoo ver zijn en niet eens aanvaarden dat zij eeuwig leven en een verder gaan mogelijk is. Toch ontvangt een ieder deze genade en wanneer je met je eigen ziel dit kunt beleven, mijn Heilige Vader in den Hemel weet het, hoe ontzaglijk groot het geluk dan is, dat men op al die planeten voelt. Geen ziel zal je storen, want allen die je ontmoet zijn bezig hun eigen verleden te beleven. Mijn eeuwig ge-

luk en ik dankten God voor dit alles uit het diepst van ons hart. Wij baden en knielden neder en vervolgden onze reis die eeuwen heeft geduurd.

De mensch op aarde lacht, om dat wat zij niet kennen. Wat aan onze zijde leeft daarvan hebben zij geen begrip en wat in het heelal leeft, kennen zij evenmin, doch wanneer zij hier binnengaan, zullen zij het leeren kennen. Dan danken zij hun God voor die machtige kracht, dat eeuwige bezit, dat iedere ziel het zijne mag noemen wanneer zij zoover zijn.

Velen zullen wij op aarde echter toch bereiken en voor hen, die deze liefde voelen, doe ik al dit werk en ook omdat het de tijd is dat zij dit kunnen verwerken. Ik zeide reeds dat men op aarde deze schatten niet heeft kunnen brengen, omdat de mentaliteit nog steeds tot het voordierlijke wezen behoorde. Thans nu de menschen zich van dat voordierlijke gaan bevrijden, zij gaan voelen dat er meer is dan zij kennen, de dood reeds zijn masker heeft afgelegd voor duizenden en zij dus zichzelf gaan kennen, kunnen wij van onze zijde komen. Dit is reeds jaren bezig, omdat de behoefte naar geestelijk voedsel zich doet gevoelen. De eeuw waarin nu de mensch op aarde leeft, is de eeuw van geestelijke uitstorting en duizenden zijn met mij op aarde, om den mensch in alle landen van geestelijk voedsel te voorzien.

Nu is het zoo ver, dat men hun van planeten kan vertellen en al duizelt het hen van al die graden en krachten, al voelen zij dat billioenenproces in zijn geheel niet, toch geeft het hun een beeld van wat het is. Niets vreemds is in dit alles, niets onnatuurlijks of onwaarschijnlijks, het is natuur, wij allen hebben het beleefd en zijn daar uit voortgekomen. Wie zich op aarde open stelt, wie hunkert naar geestelijk voedsel, kan zich verrijken door hetgeen aan de aarde wordt gegeven. Dit reizen in het heelal, André, is voor iedereen weggelegd. Wanneer het voor ons mogelijk is om op aarde terug te keeren, waarom zou dit dan niet mogelijk zijn?

Wat zou ik hier nog aan toe moeten voegen? Zij, die toch twijfelen, die dit eerst moeten aanschouwen, voordat zij dit kunnen aanvaarden, zijn nog niet zoo ver, doch ik zeg u, mensch op aarde

maakt u gereed, dat gij het aan deze zijde kunt ontvangen. Zie daar, André, een dierlijk wezen dat tot het dierenrijk behoort."

André schrikte geweldig. „Wat is dat voor een dier?"

„Een voorwereldlijk dier."

André zag een groenachtig monster. Het was ontzaglijk groot en leefde in deze omgeving.

„Dit dier, André, vindt men in het derde tijdperk der aarde terug. Het dier is in wezen zeer onschuldig en toch leeft in dit dier het vernietigende gevoel. Het heeft een ontzaglijke grootte bereikt, maar wij zien dit dier op den tweeden graad nog grooter terug. Doch zie hoe volmaakt dit dier al is en het werd toch uit dat nietige, het eerste menschelijke embryo geboren. Hier leven verschillende diersoorten, doch de meeste bevinden zich in de zeeën en zijn dus in een anderen toestand. Het landelijke dier heeft een grooten omweg moeten maken en gaat thans in dit evolueeringsplan over. Het dierenrijk heeft duizenden stadia ondergaan en dit komt eerst in den tweeden graad tot stand. Op den tweeden graad leven dus duizenden diersoorten. Deze planeet bezit een ontzaglijke rust en is gelijk aan die rust, die het menschelijke wezen voelt, die de tweede sfeer aan onze zijde bezit en zich gereed maakt voor de derde sfeer. Ik heb je dat alles al duidelijk gemaakt en nu kun je die stille rust die je hier voelt vergelijken. De mensch leeft in deze rust en voelt dat, maar is zich er niet van bewust. Dat is een duidelijk verschijnsel, want wij kennen die verschijnselen, omdat die op aarde en aan deze zijde te vinden zijn. Het is het gereed maken voor een ander leven, dat toch in onbewusten toestand wordt beleefd. Hier is rust en die rust die je hier voelt, is op den tweeden graad in een overheerschende overgegaan.

Dit dier daar voor je is vier à vijf meter groot en toch zijn hier ook kleine soorten. De dieren echter die je op aarde kent, zijn hier en ook op den tweeden graad nog niet aanwezig. Je ziet dat, zooals de mensch in zijn evoleering is gekomen, het dier hem op den voet volgt. Voor het dierenrijk zijn ook al die voorplaneten en hoewel deze dieren volmaakt zijn, behooren zij toch nog

tot de onvolmaakte diersoorten. Eerst op aarde behalen zij die hoogte en dat is de zevende graad op cosmische afstemming. Dit groenachtige monster vinden wij in het beginstadium van de aarde terug, maar het dier is in zijn verdere stadium anders dan dit vooreeuwsche monster. Het innerlijke lichaam dat dit dier bezit, valt bijna uiteen en toch blijft het in stand. Het beenderenstelsel is nog niet voldoende gevormd. Het leeft op het land en in het water. Doch het dier gaat in een anderen toestand over, dien het op den tweeden en derden graad ontvangt.

Vele diersoorten hebben de begaanbare planeet, die zich in al die eeuwen verhardde, bereikt. Andere, en dat loopt in de millioenen, leven in de diepe wateren en moeten dien toestand nog beleven. Maar wanneer zij dat proces hebben gevolgd, ontwaakt dat dier in een ander organisme en wordt het op die andere planeet aange trokken, maar is dan in een verder stadium dan deze gedrochten. De dieren die uitsterven en dit is reeds bezig, gaan in het Al over en behooren dan tot de onzichtbare energie en lossen dus geheel op. Waar zich ook leven bevindt, André, alles, het stoffelijke organisme zoowel als het geestelijke kleed, keert tot het Al terug. Niets gaat of kan verloren gaan.

Wanneer wij de wateren gaan bezoeken en dit zullen wij op den tweeden graad doen, zul je zien wat er al zoo in het water leeft, want het dierenrijk heeft zich duizendvoudig vertakt. Waar wij dan ook zijn, daar heerscht leven en dood. In het universum verdichten zich de grootere lichamen, de planeten, in het diepste van de aarde vinden wij dit zelfde proces terug en op de bewoonbare planeten beleven wij de ontwikkeling van mensch en dier. Dat alles is God en blijft God, dat is energie, zichtbare kracht, tot bezieling en leven gebracht door God. De mensch gaat van de aarde heen, de hemellichamen verdwijnen en lossen op en de dieren sterven uit, of gaan in een anderen toestand over. Zoo is dit proces reeds billioenen jaren aan den gang en nog zullen er billioenen jaren voorbij gaan, voordat de aarde zoo ver is en ook die planeet oplost.

Het dier dat je daar voor je ziet, zal spoedig sterven. Nu reeds voelt het die kracht in zich. Dit is alweer voor het volgende pro-

ces, dat wij in den eersten graad hebben leeren kennen, toen ik je daar heb verbonden. Ook voor het dierenrijk is dit een zelfde toestand. Dit dier heeft zich van zijn vischachtigen toestand bevrijd en leeft reeds op aarde, doch je ziet aan dat vadsige lichaam dat het zich met moeite voortbeweegt. Nog heeft het zijn natuurlijke toestand niet aanvaard. Dit is echter een overgang en die overgang duurt vele en vele eeuwen en dan wordt uit dit dier een andere en krachtiger soort geboren. Andere leven nog in zeeën, maar ook zij zijn bezig zich van dat stadium te bevrijden en komen straks op de begaanbare planeet, om dan een ander lichaam te aanvaarden. Zoo evolueert het dier. Ik zou je met tal van wezens ook hier kunnen verbinden, doch straks zien wij dit proces nog vele malen en kan ik je meer duidelijk maken. Daar leven zij in de omgeving van de menschen en hier zien wij hen in de diepe natuur en verbergen zij zich, om alleen dan te verschijnen te komen wanneer honger hen daartoe noopt. Dit dier hoort dus op het land en in het water thuis, maar hier bevinden zich tevens andere soorten die op de begaanbare planeet leven."

„Leven hier reeds gevleugelde diersoorten, Alcar?"

„Nee, die graad kan hier en op andere planeten niet geboren worden. Die graad van ontwikkeling, die de hoogste graad is dien het dier kan bereiken, vindt men eerst op aarde; zij zijn daar op den derden graad geboren. Als je mij in alles hebt kunnen volgen dan voel je, dat al deze diersoorten in andere zullen en moeten overgaan en dat dit voor het menschelijke en dierlijke wezen een wet is."

„Het is wonderbaarlijk hoe natuurlijk alles is, Alcar."

„Je ziet, André, steeds die stoffelijke en geestelijke overgangen, van het eene stoffelijke organisme gaat het menschelijke en dierlijke leven over."

„Zullen dan al deze diersoorten en die nog op aarde zijn, nu in mijn tijdperk, oplossen?"

„Zeer goed, André, al die diersoorten zullen in een hoogere soort waarvan ik je vertelde, overgaan."

„Dan is mij alles duidelijk, Alcar."

„Wat wij hier ontmoeten zijn die diersoorten, die monsterach-

tige gedachten, die aan de oevers der rivieren en in de zeeën leven. Op het land leven er hier nog niet zooveel, maar die hier leven zijn van zoo'n onnatuurlijke grootte, dat je angstig wordt, wanneer je een dergelijk monster zou ontmoeten. Dit komt dus, omdat het dier al die overgangen moet beleven en die overgangen brengen het van het eene onnatuurlijke in het andere, totdat het dierenrijk het volmaakte organisme heeft bereikt. En wanneer het eenmaal een vasten en bestaanstoestand heeft aanvaard en het zich van zijn voortoestanden heeft los gemaakt, bevindt het dier zich dus in den zevenden cosmischen graad en gaat het dier aan onze zijde verder en kan het niet meer op aarde terugkeeren."

„Dan heeft het dus als het menschelijke wezen zijn hoogsten graad bereikt, Alcar?"

„Juist, heel goed, zoo is het, André. Je voelt dus, menschen en dieren worden door andere planeten aangetrokken, maar eerst dan, wanneer zij hun kringloop op die planeten hebben volbracht en zoo ver zijn gekomen."

„Lossen dan al die monsters, die men thans nog in de zeeën aantreft, op, Alcar?"

„Ja, André, doch ook dat duurt nog duizenden eeuwen, maar het moet geschieden. Al die diersoorten zullen en moeten uitsterven, of het evolueeringsplan stond stil, zouden menschen en dieren het Al niet bereiken. Begrijp je wat ik bedoel, André?"

„Ja, Alcar. Weet men hiervan op aarde af?"

„Neen, mijn zoon, de wetenschap is nog niet zoo ver, hiervan kunnen zij niets weten."

„Het is allemaal zoo ongeloofelijk en toch zoo natuurlijk, Alcar."

„Zoo is het, André, aan deze zijde leeren wij die natuurwetten kennen en aanvaarden. Zie daar, weer een ander wezen en daaruit groeit een dier, dat je op aarde kent en daar al vele eeuwen voorkomt. Dit dier, André, is als een pad, een ontzaglijk monster, doch het lichaam gaat verhard en daaruit groeit het schild dat het geheele lichaam overdekt. Je begrijpt zeker wel wat ik bedoel?"

„Is of wordt dit de schildpad, Alcar?"

„Ja, André. Reusachtige dieren leven hier en deze vinden wij in duizendtallen op de tweede planeet terug. Daar weet men geen raad met al die wezens en is hun bestaan een vreeselijke kwelling.”

„U bedoelt voor de mensen die daar leven, Alcar?”

„Ja, mijn jongen.”

„Is ook dit dier daar aanwezig?”

„Ja en tevens zien wij dit dierwezen in zijn volmaakte toestand op aarde. Je voelt wel welk een ontzaglijken weg dit dier af te leggen heeft, voordat het deze hoogte heeft bereikt. Wanneer dit dier in het beginstadium op aarde komt, dan is het vijf, neen tien maal groter dan dit dier dat in wezen zijn evolueeringsplan draagt en bezit. Nog is dit lichaam los en vadsig, toch zal het zich in al die eeuwen verdichten. Wij zullen dit wezen van dichtbij naderen, want het kan ons toch niet waarnemen.”

André bekeek dit dier, het had een groengrijze kleur en reeds krachtige pooten. Hij zag dat dit dier tot de soort behoorde, die ook op de planeet aarde aanwezig was.

„Zie goed, André, dan zie je dat in de huid van het dier die schubachtige vlekken reeds aanwezig zijn.”

„Wat een monster, Alcar. Het lijkt alsof het niets dan water is.”

„Dat is duidelijk, want het hoort in het water ook thuis. Die breede kop zal veranderen, het geheele lijf verhard en de innerlijke organen zullen zich ontwikkelen. In een volgende incarnatie zien wij dit dier terug. Op den tweeden graad en tevens op aarde hebben deze wezens die ontzaglijke grootte bereikt. Doch ook dan volgen nieuwe levens en daaruit, zooals de mensch beleeft, treedt het eigenlijke wezen te voorschijn, om daarna in een ander organisme over te gaan.

De vorige planeet dus en deze, zijn voor de vorming van het stofelijke organisme en dit organisme komt op den tweeden graad tot volle ontplooiing. Je huivert wanneer je straks de vele diersoorten waarneemt die men daar kent en bezit. Ook de mensch is van een ongewone grootte. Eerst op aarde gaat de mensch en het dier in zijn normale afstemming over en dit wonder zal je straks waarnemen.”

„Kent men hier de verschillende jaargetijden, Alcar?”

„Ja, André, doch niet in dien volmaakten overgang zooals de natuur is die wij op aarde kennen. De ligging van deze planeet, haar plaats in het zonnestelsel, haar taak in het scheppingsplan is van dien aard, dat het levende organisme dit beleeft en dit is de cosmische afstemming voor mensch en dier, die in het verdichtingsproces ligt opgesloten. Dat zien wij aan alles wat hier aanwezig is. De boomen zijn anders dan op aarde, wat wij daar als de normale houtsubstantie kennen en de natuur op aarde tot stand heeft gebracht, is hier niet verdicht. De bodem is van dezelfde substantie en het water is nog slijk en een vetachtig mengsel, waarin al dat dierlijke leeft. Niets is hier wat men reeds op aarde kent, alles wat de planeet aarde bezit is in wezen volmaakt, zooals het stoffelijke organisme dat de mensch en het dier bezit. Ook hier dus niet dat sappige groen van planten en boomen, niets van dat wat de natuur heeft voortgebracht op aarde.

Hier leeft mensch en dier in een overgang naar het werkelijke en natuurlijke, dat de derde cosmische graad bezit. Dit alles zal je eerst duidelijk worden, wanneer wij op aarde teruggekeerd zijn.”

„Hoe wonderlijk is toch reeds deze natuur, Alcar.”

„Ja, maar alles verkeert hier in een onnatuurlijken toestand, maar toch, dit zal je toch duidelijk zijn, in eigen toestand volmaakt. Doch wij weten dat er een hooger gaan mogelijk is. Zie daar een blad van een plant, waar de mensch zich onder kan verbergen en dat eenige meters groot is. Ik zal mij daarmede verbinden, dan kun jij in het innerlijke overgaan.”

André ging in dit weefsel over. „Merkwaardig is het Alcar, wat ik voel.”

„Je voelt dat het geheel in een voorstadium verkeert. Het voelt aan als een donzig kleed en het is tevens elastisch. Men zou deze planten op aarde niet in leven kunnen houden. De kracht die de natuur bezit en die de aarde door de cosmische bestraling ontvangt, dat het zonnelicht is, zou alles wat hier is en leeft uiteen doen vloeien en het zou een brijachtige massa worden. De natuurkracht is van dien aard, dat alles hier op halve kracht leeft en de

inwerkende kracht die deze planeet van het zonnestelsel ontvangt, is een derde van die der aarde. Dit komt en dat zal je duidelijk zijn, door de ligging van deze planeet, haar taak die zij te volbrengen heeft en de plaats die zij in het universum inneemt. Wat wij op de andere planeten hebben gezien en beleefd en daar voor de innerlijke organen noodig was, is hier voor de algeheele constitutie, dat het groeiproces beteekent. Daarom al die kolossen van diersoorten. Straks vinden wij dit groeiproces in het menselijke wezen terug, want ook het stoffelijke organisme van den mensch ontkomt niet aan deze natuurwetten, omdat dit in de schepping ligt opgesloten.

Alles wat je ziet, André, dijt uit, ontwaakt en beleeft dit groeiproces. Mensch en dier beleven dus één toestand, één werking. De natuur is vanzelf als het organisme dat hier leeft, want de natuur brengt die verandering voort en zooals de natuur is, zien wij dit in mensch en dier terug. De mensch en het dier ondergaan dit en veranderen naarmate het laatste stadium intreedt. Thans zullen wij verder gaan en op den tweeden cosmischen graad overgaan."

„Geweldig en grootsch is alles, Alcar. Als dit de menschen maar konden aanvaarden, maar hoe zal men dit kunnen gelooven?"

„Velen zullen wij er bereiken, André en de anderen die dit niet kunnen aanvaarden, moeten dan maar afwachten, totdat ook zij aan deze zijde ons eeuwige leven leeren kennen."

„Bent u ook hier geweest met uw tweelingziel, Alcar?"

„Ja, André. Geen overgang zal de mensch bij het binnentreden aan deze zijde kunnen overslaan. Dat alles zullen wij leeren kennen, niets gaat er verloren, zelfs geen gedachte die men heeft uitgezonden zal men vergeten of kunnen overslaan. Want het eeuwige leven eischt van het leven dat een plaats veroverd heeft, dat alles is goed gemaakt, zoodat geen oneffenheden in het zieleleven meer aanwezig kunnen zijn, omdat alles ineen moet sluiten, iedere overgang dus beleefd moet worden. Geen stap zouden wij aan deze zijde kunnen verzetten, wanneer wij daar niets vanaf zouden weten. Alles wat onder onze eigen afstemming leeft, moeten wij kennen, of ook wij zijn niet bewust, kennen

ons zelf niet, want dat heeft met ons innerlijke leven te maken. Al die beleefde levens zullen wij leeren kennen. Is daar ook maar één gedachte in, die niet met ons eigenlijke leven in harmonie is, dan sluit dit ons voor hooger gaan en het eeuwige leven af. Die fout zal dus moeten herzien en goed gemaakt worden, anders blijven wij die stoornis voelen en kunnen niet verder gaan. Want er zijn vele dingen in ons, die dit proces tegen houden. Geen hogere sferen zul je dus kunnen betreden, wanneer je de daaronder bevindende sferen niet kent. Alles wat onder den derden graad leeft is ons bezit en niet alleen de diepte van de mensche-lijke ziel moeten wij leeren kennen, dus alles wat bij het geestes-levens behoort, doch tevens de stoffelijke organen van al deze planeten, waar wij eens waren.

Een ieder, ik zeide dit reeds, zal dit beleven. Dan gaan wij verder en is er rust in ons. Wij zouden ons niet rustig kunnen voelen en niet aan andere dingen ons kunnen geven, wanneer wij de schepping niet zouden kennen. Hier moet niets in ons zijn wat stoort, steeds en steeds zijn wij open en geheel vrij van alle onharmonische gedachten. Wie in de duisternis wil afdalen, zal die duisternis moeten leeren kennen, ook al zijn het hogere geesten, anders is het geen bezit. Ik bedoel dus dat hij of zij, die in de hogere sferen leeft, hiervan moet weten, of zij zijn geen bewuste wezens. Hier kan geen wezen verder gaan of zij kennen al die toestanden en dan zijn zij zoo ver om zich voor het hogere leven gereed te maken. Wie op aarde anderen leed doet, zal dat leed moeten goed maken, want dat roept hun een halt toe. Er zijn menschen die reeds de lichtende sferen hebben bereikt en toch niet verder kunnen gaan, omdat er dingen zijn geschied die de geest eerst moet goed maken. Op onze volgende reizen zal je dat alles beleven. Hier voelen wij wat ons hindert en tegenhoudt. Op aarde is dat niet mogelijk, omdat de mensch daar stoffelijk is ingesteld. Maar wanneer zij in ons leven overgaan, wat het zieleven en een hogere toestand is, dan voel je wel dat zij anders moeten gaan denken en ons leven niet gelijk is aan dat, wat zij op aarde hebben beleefd.

Al die overgangen die ik je toonde, heeft iedere ziel, ieder gees-

telijk wezen aan deze zijde dus beleefd. Dit geschiedt eerst, wanneer zij de vierde sfeer hebben bereikt, maar ook in de derde sfeer is dat reeds mogelijk. Toch gaan er maar enkelen daartoe over, omdat wij allen de vierde sfeer, die de eerste gelukkige sfeer is, willen bereiken. Eerst dan voelen wij ons rustig en in staat dit te beleven, dan is er iets in ons van groot geluk, een bestaanssfeer en wel de geestelijke afstemming te hebben bereikt. De vierde sfeer is, wat ik je al vele malen vertelde, de geestelijke afstemming aan deze zijde, doch wij gaan verder om den vierden cosmischen graad te bereiken, waar wij eerst over eenige duizenden jaren zullen aankomen. Alweer dus overgangen en steeds overgangen om dien verhoogden toestand te kunnen binnengaan. Boven de vierde sfeer liggen de vijfde, zesde en zevende sfeer, je weet dat alles, André, het zijn hemelen in den geest, maar daarna gaan wij in de mentale gebieden over. Dan worden ook wij dus door den vierden cosmischen graad aangetrokken en ontvangen wij een nieuw stoffelijk lichaam van ongehoofelijke schoonheid en een onverklaarbaar geluk, dat zich geen mensch op aarde kan indenken. Er leven dus in die hogere regionen menschen als goden, maar die eens hier hebben geleefd."

„Het is alles zoo wonderbaarlijk, Alcar."

„Wanneer het niet zoo zou zijn, dan had het geen zin om je op aarde daarvoor in te spannen. Doch alle leed en menschenlijke ellende onderga je met vreugde, wanneer je weet wat je daar wacht en zult ontvangen. God is Liefde. Wij allen zijn als God, doch wij moeten ons deze goddelijke afstemming eigen trachten te maken, eerst dan gaan wij in het Al over."

„Als ik u goed heb begrepen dan is de eerste planeet de alles, alles overheerschende in het geheele universum?"

„Zeer goed, André. Wanneer de eerste planeet deze krachten niet bezat, was ook alles anders geweest. De eerste cosmische graad had die beteekenis. Zijn krachten waren in deze wetten vastgelegd. Geen andere werking dan die is geschied en die de planeet bezat, of het scheppingsplan liep in de war. Maar het eene volgde het andere op, het eene orgaan werd uit het andere geboren en

dit is voor het geheele universum, tot in de hoogste cosmische graden zien wij deze werking. Het zal je dus duidelijk zijn, dat, wanneer de tweede planeet reeds zoover gereed was en de eerste haar taak nog niet had volbracht, het zieleleven niet aanwezig was en voor verder leven gereed, dit een cosmische storing zou beteekenen. Doch God overzag dit alles. De eerste planeet overheerschte daarom al die andere planeten en ik zeide je reeds, die werden door deze planeet, het moederlichaam, gevoed.

Al die planeten dus volgen één werking, doch het eerste kon eerst dan in het tweede overgaan, toen het eerste stadium gereed was. Dit geschiedde in het geheele universum. De vierde cosmische graad kon dus eerst geboren worden, heeft die verdichting eerst toen ondergaan, toen de mensch als geestelijk wezen van de aarde naar een hooger leven overging, wat het Hiernamaals aan deze zijde is.

Maar ook dan zien wij overgangen, die de zeven sferen aan deze zijde zijn, om in de mentale gebieden over te gaan en door den vierden cosmischen graad te worden aangetrokken.

In het eerste stadium nu lag die oerkracht, het alles, alles overheerschende dat die planeet moest bezitten, want zij was het, die deze taak had te volbrengen en waaraan al die andere planeten zouden gaan deelnemen. Toen geschiedde wat ik je duidelijk maakte en dat het ontstaan der schepping, het openbarings- en evolueeringsplan is. Wat dus in het eerste stadium geschiedde en gebeuren moest, kon niet reeds in het zevende stadium overgaan, want er waren toen nog geen menschen, geen dieren, of planten, er was niets dan de kiem, het eerste wonder, dat het menschelijke embryo was en waaruit later het dier geboren werd. Waarom zou God een zevenden graad scheppen en gereed maken, terwijl de mensch en het dierwezen nog geboren moesten worden? Is dit niet het ver vooruit loopen op hetgeen men tot stand wil brengen? Alle energie werd in het eerste stadium verbruikt en was daarop gericht en die energie bezat de eerste planeet. Die ontzaglijke gebeurtenis was het eerste tot stand komen en naar die werking volgden al die andere planeten en werden dus uit dien eersten graad geboren. Toen het moederlichaam, als ik het

176

je nog duidelijker wil maken, haar taak had volbracht en het jonge leven geboren was, wat het verdichten van al die andere planeten is, kwam dit orgaan tot rust. Maar straks, wanneer wij op den derden graad, dus op aarde zijn, zal ik je een duidelijk overzicht geven hoe het geschiedde. Ik ga je dan met het eerste stadium van de planeet aarde verbinden en zal je toonen hoe ver de aarde zich had verdicht, toen het moederlichaam, de eerste cosmische graad dus, zijn taak had volbracht, zoodat je een algeheel overzicht van dit proces krijgt."

„Is het voor u moeilijk, Alcar, om in het verleden terug te zien?"

„Ja, zeker, want nu is alles op volle kracht en ontwikkeling gekomen. De aarde heeft haar hoogsten graad reeds millioenen jaren geleden bereikt en de menschen zijn nu bezig en zijn zoo ver gekomen, dat zij zich innerlijk gaan verrijken. Wij bevinden ons daarom in de eeuw van geestelijke ontwikkeling. En toch, je hebt dit vele malen beleefd, kan ik mij met het verleden verbinden, kan ik in mijn eigen leven overgaan, doch tevens in het beginstadium der schepping afdalen en alles opnieuw beleven. Zie, André, nu naderen wij den tweeden cosmischen graad. Ook hier denk je op aarde te zijn."

„Wat is het Alcar, dat ik thans voel?"

„Het verheugt mij dat je dit voelt. De mensch die hier leeft, de natuur en alles wat op dezen graad afstemming vindt, is anders dan waar wij zooeven waren. Het verheft je, het is een licht gevoel dat in je komt. Deze gevoelskrachten zijn tevens de vele overgangen die je hebt beleefd, met andere woorden: iedere planeet heeft haar eigen sfeer. Ik liet je dit voelen, opdat je straks ook de sfeer der aarde zult kunnen aanvoelen, ook nu, nu je buiten je stofkleed leeft. Het is niet het stoflichaam dat dit behoeft, doch het geesteslichaam of het gevoelsleven, dat wij zelf zijn. In al die andere toestanden zou je dit hebben kunnen voelen, doch daarvoor zijn je krachten niet toereikend. Dit is alweer omdat je nog op aarde bent en in dit leven niet geheel kunt overgaan. Wanneer je van deze zijde niet werd geholpen, een hoogere kracht je niet kon verbinden, zou het niet mogelijk zijn je dit alles duidelijk te maken. Doch nu je je eigen afstemming weer

nadert ga je dit voelen. Wij zullen nu op deze planeet overgaan.” Alcar daalde en spoedig waren zij op begaanbaren grond. Een helsche invloed overviel André. „Wat is dat, Alcar?”

„Je voelt de sfeer waarin je thans bent. Zij is des duivels.”

„Des duivels, zegt u?”

„Ja, mijn jongen. Hier leven voordierlijke wezens, wezens die op het dierlijke ingesteld zijn. Hier leeft het kwaad bijeen, het duivelsche in menschengedaante. Ook de dierlijke wereld bevindt zich in een dergelijke afstemming. Zie daar, straks zal ik je alles verklaren.”

André zag menschenlijke wezens. Mijn God, dacht hij, zijn dat menschen? Roofdieren waren nog niet zooals deze wezens. Wild en woest zagen zij er uit. Het waren groote krachtige wezens en ze straalden een oerkracht uit, waarvan hij rilde en beefde. Honderden van deze menschen zag hij bijeen. Hij hoorde hen spreken, maar dit was geen spreken, dit was een vreeselijk geschreeuw. Verwonderd zag hij naar dit tafereel, geen woorden kon hij er voor vinden. Hij wist dat men hem niet kon waarnemen, want dicht langs hem heen gingen eenige van deze menschen.

Hoe waren deze menschen gespierd! Hun lichamen waren behaard en geheel naakt.

„Ongeloofelijk is het, Alcar.”

„Dit zijn geen menschen, het zijn roofdieren!”

Onder hen waren er zooals de normale mensch, maar hij zag ook reuzen en tevens die wezens, die hij op de vorige planeten had waargenomen. Hier leefden verschillende soorten van menschen bijeen en nu begreep hij wat al die stoffelijke graden beteekenden. De natuur was bijna zooals op aarde. Toch voelde hij nog het groote verschil met de aarde, al had het bijna dien graad bereikt.

„Zijn dit menscheneters, Alcar?”

„Allen, André, niet één uitgezonderd. In het beginstadium van deze planeet leefden ook zij afzonderlijk, zooals wij zooven op dien laatsten overgang hebben gezien. Doch in de vele eeuwen die voorbijgegaan zijn, is daar verandering in gekomen. De mensch die hier leeft is tot bewustzijn gekomen, doch dat bewustzijn is

voordierlijk. Wat hier geen weerstand heeft, zichzelf niet beschermen kan, wordt afgemaakt. Hier geldt het recht van den sterkste, want de zwakkeren worden vernietigd. Zij leven dicht aaneengesloten en voelen zich de meerderen. Men volgt hen in alles en op deze wijze zien wij duizenden bijeen, die zich weer in verschillende groepen hebben gevormd. Zij trekken ten strijde en roeien alles uit wat zij tegenkomen. Van het begin van hun jeugd af zijn zij daarop ingesteld en wanneer zij den ouderdom daarvoor hebben bereikt, dan worden de jongeren in hun midden opgenomen. Overal ontmoet je die wezens, want deze planeet is dicht bevolkt en is grooter dan de aarde.

Je ziet, André, frisch en krachtig zijn hun lichamen en toch bevinden zich onder hen al die graden, die je zooeven hebt waargenomen. Het wezen voelt dit en zij die tot de zwakkeren behoren worden afgemaakt. De moeder die een kind baart en ziet dat dit jonge leven dien lichamelijken bouw niet zal bereiken, doodt dat jonge leven. De jongeren die je hebt waargenomen, voelen zelf dat zij vroeg of laat zullen sterven. Toch blijven zij in hun midden en tarten dit noodlot. Ook zijn er onder hen, die zich afzonderen en heengaan. Men ziet hen bij tientallen in de bosschen rondzwerven; zij zoeken zich een bestaan, wat mogelijk is, want overal is voedsel. Toch gaan allen ten gronde en wel door de dieren, die hier in grooten getale leven. Niet alleen dus door vader of moeder te worden afgemaakt, doch tevens is hier het gevaar, door die voorwereldlijke diersoorten te worden vernietigd. Dit is het leven van deze planeet en deze mentaliteit vindt men nu nog op aarde terug, want daar leven menschen, die nog als zij kunnen handelen."

„Wat is dat verschrikkelijk, Alcar."

„In wezen ja, doch dit is een natuurlijke toestand, omdat het innerlijke leven nog niet zoo ver ontwikkeld is. Toch ontwaken zij reeds, want dit is de eerste graad van bewustzijn dien men hier waarneemt en dien zij bezitten. Door op deze wijze te handelen, volgen zij toch reeds een doel en dit doel is sterk te zijn en te blijven en zichzelf voor ondergang te behoeden. Op onze volgende reis maak ik je dit alles duidelijk, want dit hoort bij de psychi-

sche wereld, bij het ontwikkelingsproces van het zieleleven. Hier worden dus die afgemaakt, die de eerste graden van stoffelijke ontwikkeling hebben bereikt. Ik zeide je reeds dat zij in groepen bijeen leven. De allersterksten voeren hen aan en wanneer dit tot een samentreffen komt, is deze ontmoeting verschrikkelijk. Er wordt zoolang gevochten totdat de anderen overwonnen zijn. Dan gaan zij verder, maar toch blijven zij in hun eigen omgeving, want zij voelen zich de eigenlijke heerschers daarvan. Wie zich daar waagt, is onherroepelijk verloren en wordt omgebracht. Zij worden dan naar hun kampen gesleept en als het dier op aarde gevild en opgegeten. Dit geschiedt volgens de natuur, want braden en roosteren kent men hier niet. Eerst in het derde tijdperk op aarde vond de mensch dit uit en gingen zij in een hooger stadium van ontwikkeling over. Deze wezens zijn voordierlijk en wisten dus van roosteren niets af, maar het stoffelijke organisme kon dit alles verwerken, want de innerlijke organen waren daarop ingesteld. Het zijn dus allen menscheneters en dit behoort bij hun leven en afstemmingen is de tweede graad."

„Mijn God, hoe verschrikkelijk, Alcar. Zijn wij, die op aarde leven, zoo geweest?"

„Niet alleen jij en wij allen, doch ook zij die reeds de goddelijke sferen hebben bereikt. Allen zijn hier geweest en hebben dien weg moeten volgen. Als dit nog op den derden graad geschiedt, hoe zullen dan deze wezens zijn, die over duizenden jaren eerst op de aarde zullen overgaan? Je ziet André, wat deze planeet, de tweede cosmische graad tot stand heeft gebracht."

„Hebben deze dus den menschelijken graad behaald, Alcar?"

„Ja André, doch voor den tweeden graad."

„Waren zulke menschen ook op aarde?"

„Ja, in het begin van de aarde leefden deze wezens, doch de planeet aarde zou het stoffelijke organisme afmaken, wat in al die eeuwen is geschied."

„Hier is alles zoo heel anders dan op die vorige planeten, Alcar."

„Dat is ook heel natuurlijk, André. De natuur en alles wat in de natuur leeft, heeft zich verhard. De boomen, die je waarneemt, zijn krachtig en sterk en behalen reeds den graad dien wij op

aarde kennen. Het beenderenstelsel van mensch en dier is van een oerkracht, die men ook in het eerste menschelijke stadium op aarde bezit. Steeds maar weer die stoffelijke overgangen. Al die overgangen van het stoffelijke organisme brengen ons naar den hoogsten graad en dat is het stoffelijke lichaam, zooals de mensch op aarde thans bezit.

Wij gaan nu een wandeling maken en zullen deze menschen volgen. De natuur is woest en wild zooals de menschen uiterlijk en innerlijk zijn. Zie daar, André, moeders die haar kleinen verzorgen en dit doen zooals het dier dit zou doen. In het begin verzorgen zij haar kleinen en wee hen die haar daarin belemmeren. Als een tijgerin zal zij hem of haar bespringen en strijden totdat één er bij neervalt. Op lateren leeftijd, zooals ik reeds zeide, zijn zij het die het jonge leven, wanneer het niet sterk genoeg is, afmaken en dit geschiedt alsof het zoo hoort. Gewetensbezwaren zijn hier niet aanwezig, dat komt eerst later, duizenden jaren later, doch dan leven zij op aarde.

Zie, hoe hun lichamen zijn. Is het geen wonder, geen ontzaglijk wonder van ontwikkeling en kracht, dit organisme? Wanneer men zoo'n wezen op aarde zou zien, dat meer op een aap dan op een mensch lijkt, zou men denken dat wij van hen afstammen. Ook op aarde waren er geleerden die deze studie volgden en haar zelfs aanvaardden. Dit hier is de mensch in zijn voordierlijke afstemming en lijkt op dat dierlijke wezen. Hun organisme is voor deze planeet tot het allerhoogste ontwikkeld. Zie dit lichaam, André en dien wreeden kop van dit voordierlijke monster. Zie, hoe het bovenlichaam ontwikkeld is en het spierenstelsel! Volg hen in hun gang en uit alles spreekt de hoogste graad van stoffelijke kracht. Bruinzwart is de huidskleur, doch het lichaam is geheel door haren bedekt.

Dit menschelijke wezen lijkt op een dier en in wezen is het dat ook. Wat je thans waarneemt, André, behoort dus reeds tot het latere stadium, den hoogsten graad dus voor deze planeet, want in den eersten graad waren deze menschen hier niet aanwezig, net zoomin als het leven dat tot het dierenrijk behoort. Ik moet dus millioenen jaren terugkeeren wil ik je het eerste stadium

kunnen toonen. Maar dat zal ik op den derden graad doen en ik zal je daar tevens een algeheel overzicht geven zoodat je kunt zien hoe dit proces geschiedde. Wij volgen dus deze menschen van dit oogenblik af en dit is het hoogste stadium dat zij op deze planeet kunnen bereiken. Wanneer deze volwassen stoffelijke wezens in dien hoogsten graad zijn gekomen, dan volgt een andere overgang en die overgang verbindt hen reeds met den derden graad, dus met de aarde.

Ook hier is veel water. In die zeeën leven duizenden diersoorten, doch de mensch heeft zich duizenden eeuwen geleden reeds van dien toestand bevrijd. Het wezen dat hier leeft is op de begaanbare planeet overgegaan. Het heeft dus zijn bestaanswereld bereikt, is reeds volwassen en wacht op verhooging. Het zijn allen reuzen. Ook in de allervroegste tijden leefden deze reuzen op aarde. Maar langzaam ging het stoffelijke organisme naar zijn anderen toestand, de geestelijke afstemming over, dat het volmaakte lichaam op aarde beteekent als cosmisch wezen. Zooals dus de mensch op aarde is, zoo is tevens het organisme op den vierden cosmischen graad, maar het stoffelijke kleed is dan van een andere substantie en is volmaakter en schooner dan de mensch op aarde. Doch hier in een lagere wereld, je ziet het, bezit het levend wezen een stofkleed zooals de natuur is en bij zijn omgeving past.

Het innerlijke gaat gepaard aan het uiterlijke en men ziet dat dierlijke instinct in het stoffelijke organisme overgaan. Hoe dit alles zich heeft aangepast zal je duidelijk zijn. Deze planeet had dus de taak het stoffelijke organisme omhoog te stuwen en voor deze planeet af te maken. De geslachtsorganen zijn zoo als bij den mensch op aarde. Het hoofd heeft zich van het bovenlichaam los gemaakt en de schedel lijkt op dien van den mensch op aarde, maar deze is grover en het kaakbeen steekt ver vooruit. De oogen liggen diep in de kassen en vallen weg door die algeheele beharing. Daarom valt hun naaktheid niet op en lijken zij op dierlijke wezens.

Het zal je dan ook duidelijk zijn, André, dat iedere planeet een eigen werking bezit, een taak die zij voor het menschelijke orga-

nisme te vervullen heeft. In al die billioenen jaren is het zoover gekomen en nog zijn zij hier, bevinden zich deze wezens onder den derden graad en wachten, ook daarvan onbewust, om verder te gaan, om door het hoogere wezen, een hoogere planeet, te worden aangetrokken. In alles zien en vinden wij Gods wijsheid, wij zien hoe het eene door het andere tot stand komt en uit het eene het andere, maar hoogere wezen te voorschijn treedt.

Daar André, zie je een wezen dat tot het dierenrijk behoort."

„Wat is dat voor een dier, Alcar?" Een ontzaglijk groot dier kwam op hem af.

„O, blijf gerust staan, André, vergeet niet dat wij onzichtbaar zijn."

„Wat een monster, Alcar."

„Dit dier vinden wij in het beginstadium van de aarde terug. Maar ook daar is van dit dier, in jouw tijd dan, niets meer te zien; dit dier is in andere levens overgegaan, het heeft een ander stoffelijk lichaam ontvangen. Je ziet, duizenden andere toestanden heeft het dier te volgen, terwijl de mensch één toestand volgt, één weg heeft af te leggen die hem voert naar het volmaakte stoffelijke kleed, dat de mensch op aarde bezit. Er is hier zoo oneindig veel over te vertellen, maar ga ik daar op in, dan komen wij in een onoverzichtelijken toestand en kunnen het eene van het andere niet onderscheiden. Wellicht, wanneer mij daartoe den tijd wordt gegeven, mag ik je den algeheelen toestand van het dierenrijk duidelijk maken, waardoor je eerst duidelijk kunt zien in hoeveel graden het dierlijke wezen is overgegaan voordat het dier den derden graad op aarde heeft bereikt en in dat stoffkleed is gekomen. Toch gaat het dier, zooals de mensch, in zijn oerafstemming over en dit is nu reeds waar te nemen. Dit dier daar voor je, wordt eens op aarde geboren om langen tijd daar te blijven. Het heeft nu een afmeting van ongeloofelijke grootte en het kan tien à twintig meters groot worden. Dit is het evenbeeld van wat men op aarde heeft gekend, doch dat dier, dat op aarde leefde, is als de mensch hier, in een anderen toestand overgegaan. Dit dier leeft dus hier onder het andere dier, dat de mensch is.

Het valt den mensch in alles aan, maar alleen dan, wanneer het daartoe gedwongen wordt, wanneer dus het organisme het daartoe dwingt. Dit is de eeuwige strijd dien men hier voert, een strijd om het bestaan.

Die strijd behoort tot dit leven en het leven op aarde en eerst op den vierden graad komt daaraan een einde. Dan leven mensch en dier bijeen en weet de mensch dat het dier uit hem is, uit dat, wat uit de goddelijke bron is gekomen. Hier echter en op aarde kent men geen liefde, weet men van die reine liefde niets af en allen die zich daarop instellen en afstemmen, behooren tot deze afstemming."

„Wat een wonder, Alcar."

„Zie daar ginds, André, een ander wonder. In zijn vorigen toestand hebben wij dit dier ontmoet. Thans gaat het in die andere afstemming over en het is reeds daarmede in verbinding."

André herkende dit dier. Het was als de schildpad op aarde. Hier had het dier een reusachtige grootte bereikt. De kop was reeds zichtbaar, maar het schild had dien verhardten toestand nog niet bereikt, was hier nog van vleeschachtige substantie.

„Wordt dit dier de reuzenschildpad, die in het begin op aarde heeft geleerd, Alcar?"

„Ja, André, op aarde zien wij dit dier terug, maar dan heeft de natuur haar taak volbracht, wat het verdichtingsproces is. Je zult dit dier daar terugzien en ook dat andere dier, maar dan zijn zij beide kleiner dan op deze planeet. Doch op aarde bezit het dierenrijk meer weerstand en kracht, want het heeft dien weerstand door al die eeuwen heen ontvangen.

Zie, daar zijn er tientallen bijeen. De mensch blijft uit hun omgeving, doch deze wezens zoeken het menschelijke wezen op en dan ontstaat er een strijd op leven en dood. Hoe groot zij ook zijn, toch zijn deze dieren zeer kwetsbaar. De mensch kent die kwetsbaarheid en weet hoe zij te treffen en te overvallen zijn. Dit behoort bij hun leven en is het instinct dat dier en mensch bezit. Maar ook het dier weet het menschelijke wezen te overvallen en ruikt waar het zich bevindt.

Ook de innerlijke organen zijn dus in hooge ontwikkeling ge-

komen, maar eerst op aarde gaat dit instinct, dit voor-dierlijke gevoel, tot bewustzijn over en handelen zij naar deze gevoelens. Allen dus, mensch en dier, passen zich wonderlijk aan elkander aan, wat de één nog niet bezit, is tevens in het andere dierlijke leven niet aanwezig, maar beiden bezitten krachten naar het stoffelijke organisme en hebben overgangen te volgen.

Ook de natuur, zooals ik zooeven zeide, is anders, dan op aarde en toch, bij een eersten blik denk je reeds op aarde te zijn. Ik zou dit het reuzentijdperk kunnen noemen en dit is in waarheid ook het geval. Hier ontwaakt dus alles wat tot het stoffelijke organisme behoort en deze planeet heeft dat, wat die andere planeten niet bezitten. Deze planeet bouwt aan het stofkleed en is dit geen vreemd verschijnsel, dat het menselijke en dierlijke organisme deze grootte heeft bereikt? De boomen en planten zijn ook van ontzaglijke grootte, doch het plantenleven overheerscht hier.

Een blad van een plant, je ziet het, is zoo groot als een dak van een aardsche woning en de dikte is geweldig. Het heeft hier die oerkracht, doch lost in de komende klimaatsverandering in eenige dagen, volgens aardschen tijd, op. De ontzaglijke struiken die je hier overal waarneemt, brengen een soort vrucht voort, waarmee zich de dieren voeden die den waterkant hebben bereikt. Ook voor den mensch is er dergelijk voedsel, dat echter maar in enkele tijden aanwezig is, omdat dit met het klimaat verband houdt. Toch eten zij dit voedsel, al zijn zij op dierlijk voedsel ingesteld.

In het water en op het land dus is voedsel in voorraad. Dan is er ook nog voor het menselijke wezen de mensch zelf, dien zij eveneens verorberen.

Ook hier leeft het vergiftige reptiel, doch het stoffelijke organisme is daar tegen bestand en zij kunnen een hoeveelheid verdragen, die voor den mensch op aarde direct doodelijk zou zijn, wanneer zij zich daaraan zouden te goed doen.

Het zal je dus duidelijk zijn, dat de eerste graad van stoffelijk organisme, dat op aarde leeft en zich ook daar nog bevindt, van een andere substantie is dan van den mensch, die het hoogste stoffelijke lichaam bezit. De voordierlijke wezens uit dien eer-

sten graad eten het rauwe vleesch en hebben daar niet den minsten hinder van.

Zie, André, weer enkele tientallen van deze diersoorten. Het dierenrijk blijft bijeen en ook daar heerscht vernietiging van het zwakkere organisme. Dit is een natuurlijke wet en die natuurlijke wet beleeft men nog op verschillende wijze op aarde. Toch hebben zij daar reeds een bewustzijn bereikt, maar dat bewustzijn behoort nog tot het instinct, bij den tweeden graad van cosmische afstemming, doch zijn reeds in den derden graad overgegaan.

Kom André, wij zullen ons even verplaatsen en de zeeën bezoeken."

Onder hem lag dit land en toch kon André blijven waarnemen.

„Zie, daar ginds is reeds een uitgestrekt water."

Aan den oever daarvan lagen duizenden dieren. Ontzaglijk was het tafereel dat hij waarnam. Hij zag kleine en grootere diersoorten.

„Is al dit leven op aarde gekomen, Alcar?"

„Ja, André. Dit dierlijke leven moet overgaan, want voor het dierenrijk heeft het dien hoogsten graad nog niet behaald. Het dier dat tot den derden graad behoort, is echter uit al dit leven tevoorschijn getreden. Dit geldt ook voor het menschelijke organisme. Wat je tot nu toe hebt waargenomen leeft reeds millioenen jaren op deze planeet en dit behoort dus tot een bestaanswereld. Al dit leven gaat verder en verder en vinden wij straks op aarde terug.

Nu is het reeds zoo ver, dat deze wezens door den derden graad aangetrokken worden en daar de reïncarnatie plaats vindt. Alles wat hier leeft heeft dus dit billioenenproces te volgen, zooals de eerste planeet en de daarop volgende overgangen dit ook volgen moesten. Nu echter ga ik je met het verleden verbinden en kun je waarnemen hoe dit alles is geschied en dat iedere planeet, ieder lichaam dus, hoe klein ook, het eerste stadium heeft moeten volgen. Verder, dat alles een eigen sfeer en een taak te volbrengen heeft, maar dat er maar één weg te volgen is en die weg is, wat wij op den eersten graad hebben beleefd en het verdichten van

al die lichamen is. Maar nu moet je even opletten, André.” André zag, dat de aarde verdween. De geheele planeet loste voor hem op, alleen bleef er maar een lichtverschijnsel over. Hoe kan het, dacht hij. Waar is al dat leven? Waar is de mensch en het leven dat tot het dierenrijk behoort?

„Zie nu daar, André.”

„Daar hoog boven je bevindt zich de eerste graad, de planeet dus die al deze organen heeft gevoed. Uit dien toestand is het zieleleven ontwaakt. Die eerste planeet is het die dit werk heeft volbracht. Dat groote lichaam voedde deze planeet, maar dit nam eerst een aanvang, toen dat wordingsproces zijn hoogste ontwikkeling had bereikt en het volgende stadium was ingegaan. Deze planeet bevindt zich nu in een dicht waas gehuld. Nog is deze niet verdicht, doch daar ginds, al die duizenden organen zijn bezig te verdichten en dat zijn al die overgangen die op het eerste organisme zijn ingesteld en dit leven kunnen ontvangen, dat het innerlijke, de ziel is. Je ziet dat daar reeds een verder stadium is ingetreden. Ook hier is deze werking aanwezig, doch het leven moet nog ontwaken. Eerst dan gaat deze planeet tot het verdichtingsplan over. De eerste planeet van hieruit te zien heeft dat stadium bereikt, de kleinere organen zijn reeds gereed en toch, ook daar, ik heb je dat duidelijk gemaakt, vond een zelfde proces plaats, maar die organen hebben een andere taak dan het moederlichaam te verrichten.

Nog is deze planeet niet zoo ver, alle energie gaat op die kleinere organen over en deze zijn het die in werking zijn getreden met den eersten graad en door dat lichaam in dit verdichtingsproces zijn opgenomen. Ook hier voelen wij die ontzaglijke kracht, die de beïnvloeding is. Je voelt zeker, dat ik je van deze plaats af met het verdichtingsproces heb verbonden en ik ga thans in een volgend stadium over.

Deze planeet is al meer en meer verdicht. Millioenen jaren zijn er voorbij gegaan. Er is leven gekomen en dit leven is evenals op de eerste planeet, het eerste menschenlijke embryo. Dit eerste leven ging over toen het met een ander leven in verbinding trad. Maar dit leven bevond zich hier in een anderen toestand dan het zich

daar bevond. Dit leven was krachtiger en die kracht, vergeet dit nooit, kreeg het van die eerste planeet. Door die kracht en tevens van het bezielende leven, dat dus reeds millioenen jaren heeft geleefd, vond nu op deze planeet het verdichtingsproces plaats en dit bespoedigde dit proces.

En nu zij zoo ver was, dat zij aan die ontzaglijke werking en opbouw kon mee helpen, haar eigen taak in dit millioenenproces kon gaan vervullen, geschiedde dit verdichten volgens cosmische werking, wat Gods heilige werking is.

Op dit orgaan kwam nu leven en dit leven werd geboren en bezat een andere kracht dan die op den eersten graad. Nu die vorige planeten zoover waren, ging al die kracht op den tweeden graad over en ontstond hier het eerste embryo. Millioenen jaren later was deze planeet zoo ver verdicht, dat het menschenlijke organisme den oever bereikte en nam dit leven van deze planeet bezit. Het eerste leven dat den oever had bereikt, was als het wezen dat wij daar hebben gezien, maar, en dit zal je thans duidelijk zijn, het was uit een andere en krachtiger substantie geboren. Toch volgde het dien weg zoo als het leven daar op al die overgangen volgen moest, want in het universum is geen andere weg, dit ligt in het cosmische plan vast.

In die duizenden eeuwen die volgden en dit is tevens voor de planeet aarde, wat ik je daar zal toonen, ontwikkelde dit organisme zich op snelle wijze. Toen het dierlijke wezen, dat de mensch was, eenmaal den oever had bereikt en ook hier zijn vischstadium had afgelegd, gingen al die krachten op de eerste overgangen en de tweede planeet over en ontwikkelde hier in dien tijd dit krachtige wezen dat je zooeven hebt waargenomen. Je ziet, André, één weg, één werking, één doel, dus voor dat, wat de mensch op aarde bezit, het stoffelijke organisme, dat de ziel, het geesteslichaam dat wij zelf zijn, verbergt. Ook de planeet aarde, zooals je weet, heeft een zelfde proces beleefd en dat zal ik je straks toonen. Maar nog leeft op deze planeet leven, is dit dierlijke leven aanwezig en duizenden, neen millioenen jaren zullen er nog voorbij gaan, voordat dit leven is opgelost en op den hoogsten graad overgaat, wat voor het zieleleven de planeet aarde is.

Je ziet, André, en daar gaat het mij nu om, dat iedere planeet uit den eersten graad wordt gevoed, al heeft de eerste graad zijn taak reeds verricht. Nog is dat lichaam als een dichte massa waar te nemen en zoolang het in dezen toestand blijft, voedt het al die andere stoffelijke lichamen en staat mensch en dier, ook de planeet waarop dit leven leeft, geestelijk en stoffelijk onder den invloed van het moederlichaam. En deze invloed wordt op aarde gevoeld en zal men op aarde blijven voelen, omdat de aarde op deze planeet afstemming vindt en dit voor het stoffelijke en geestelijke leven is.

Zie nu naar de aarde, André. Daar ginds, rechts van je, zie je de aarde en het verdichtingsproces zie je als het ware nog door het geheel heen. Ik toon je dus een beeld uit het verleden, toen hier op deze planeet het verdichtingsproces reeds millioenen jaren oud was. Ook de aarde gaat zich thans verdichten en wordt van deze planeet af gevoed. De planeet aarde ontvangt nu haar taak, kan eerst nu een aanvang nemen en maakt zich gereed om het zieleleven te ontvangen. Toen eenmaal de planeet aarde zoo ver gereed was gekomen, ging het menschenlijke en dierlijke wezen, dat hier zijn hoogste stadium had bereikt, op de planeet aarde over en werd daar geboren.

Nu ga ik tot dit leven over."

André voelde, dat hij terugkeerde. „O, Alcar, hoe is het mogelijk, hoe geweldig grootsch is alles."

„Wij staan nu aan den oever van een wereldzee. In dit water leven duizenden diersoorten en dit water is alweer van een andere substantie dan het water in die vorige overgangen en dit alles zien wij terug op de bewoonbare planeet. Heb je mij in alles begrepen, André?"

„Wanneer ik u goed heb begrepen, dan moet hier en waar wij waren alles uitsterven?"

„Zeer goed, zoo is het. Maar dit is niet eerder mogelijk, voor dat de eerste stoffelijke graad in het laatste en hoogste stadium is overgegaan."

„Dan is mij alles duidelijk, Alcar. Ik ben u zeer dankbaar. Zijn tusschen den tweeden en derden graad ook overgangen?"

„Ja, André. Dat zijn kleinere en grootere planeten, voortoestanden dus, om op den derden cosmischen graad over te gaan.”

„Kent men deze planeet op aarde en is deze van de aarde te zien, Alcar?”

„Beide vragen kan ik met ja beantwoorden. Deze planeet kent men op aarde en is van de aarde waar te nemen.”

„Weet men daar dat hier menschen leven?”

„Weten doet men dat niet, doch men vermoedt het wel. Ook dat kunnen zij niet met zekerheid vaststellen.”

„Zal men eens zoo ver komen, Alcar?”

„Dat is mogelijk. Wanneer men op de aarde deze instrumenten bezit, die zullen worden uitgevonden, dan is het mogelijk dat zij van de aarde het leven op deze planeet en op vele anderen kunnen waarnemen. Doch om op andere wijze te trachten zich met deze planeten te verbinden, is niet mogelijk, omdat de mensch niet buiten den dampkring kan gaan.”

„Gaaf de invloed van deze planeet, zooals u zegt, op de aarde over?”

„Ja, wie op aarde den hoogsten stoffelijken en geestelijken graad nog niet heeft bereikt en daar tot daden wordt gebracht die voor de aarde het dierlijke bereiken, staat onder den onmiddellijken invloed van deze planeet. Dat is de verbinding met het cosmische geheel, met dien graad, die nog in dat leven aanwezig is en voor vele eeuwen hier heeft afgelegd. Het zal je dus duidelijk zijn, André, dat al het leven dat wij tot nu hebben ontmoet, op de planeet aarde geboren wordt, maar ook dan gaan mensch en dier in andere toestanden over, om zich voor den vierden cosmischen graad gereed te maken. Dat is het overgaan naar een hoogere afstemming voor den mensch en het dierenrijk, om zich ons leven eigen te maken. Een heerscher op aarde die anderen vernietigt, is in verbinding met deze wereld en dus is het stoffelijke lichaam verder en volmaakter dan het geesteslichaam. Is je dit duidelijk?”

„Ja, Alcar.”

„Op aarde moet de mensch zich thans geestelijk gaan verrijken en het is dus niet mogelijk geweest reeds eerder over al dit leven te vertellen, omdat zij op aarde nog niet zoo ver waren en eerst

die stoffelijke en geestelijke ontwikkeling moesten bereiken. Allen die het kwade zoeken, staan nog steeds onder den invloed van deze planeet en hebben hun voordierlijke gevoelens af te leggen."

„Op aarde denkt men dat het leven op verschillende planeten verder is dan op aarde, Alcar. Is dit dus niet mogelijk?"

„Ja, dat is wel mogelijk, want dat zijn de planeten die de overgangsorganen zijn voor den vierden cosmischen graad."

„Komen zij daar niet mee in verbinding?"

„Nee, dat is niet mogelijk en dat komt, omdat al die planeten op verren afstand van de aarde verwijderd zijn en men deze van de aarde af niet kan waarnemen. Wat zij van de aarde af waarnemen, behoort tot de eerste drie graden en daarbij behoort de planeet aarde, die den derden graad als afstemming heeft. Van den vierden, vijften, zesden en zevenden graad hebben zij niets te verwachten. Wanneer de geleerden weten, dat de aarde den derden cosmischen graad bezit en men met den vierden graad niet in verbinding kan treden, dan zullen zij zich anders gaan instellen en daardoor juist het cosmische geheel gaan begrijpen. Dat een hoogere graad verbinding zoekt met een lageren toestand is mogelijk, doch dieper kunnen zij niet gaan, omdat men al die cosmische wetten op aarde niet begrijpt. Men is op den vierden cosmischen graad bezig een verbinding tot stand te brengen. Toch zullen er duizenden jaren voorbij gaan, voordat zij dat kunnen bereiken.

Maar in dien tijd aanvaardt men op aarde een eeuwig voortleven en je voelt zeker reeds, dan stellen zij zich anders in, zoodat zij eerst dan verbinding ontvangen. Ook zullen er dan geleerden geboren worden die de gaven van zien en uittreden bezitten en in het geestelijke leven overgaan. Zoolang men echter ons leven niet kan aanvaarden, men dit alles wetenschappelijk wil verklaren, komen zij niet verder. Men moet het geestelijke leven aanvaarden, wil men met den zichtbaren en onzichtbaren cosmos verbonden worden. Want ons leven is in verbinding met het cosmische geheel. Door ons leven te aanvaarden, André, daarin over te gaan, brengen wij aan deze zijde deze cosmische

verbinding tot stand en vertellen wij hun wat zij moeten doen, om de schepping te kunnen overzien. Wij kunnen hen helpen aan die instrumenten, die men reeds op den vierden graad bezit. Op den vierden cosmischen graad is men reeds met den vijfden graad in verbinding. Men weet daar dat zij, dier en mensch, op den vierden graad hebben geleefd. Voel je deze groote genade, André?"

„Het is wonderbaarlijk, Alcar."

„Op onze derde reis zal ik je met den vierden cosmischen graad verbinden en je heel veel van die planeet duidelijk maken."

„Is alles daar in een veel hooger toestand gekomen dan de aarde bezit, Alcar?"

„Ja, want wat men op den vierden graad bezit is wonderbaarlijk, is niet te omvatten, kan zich een aardsch wezen niet indenken. Het leven daar is niet te vergelijken met het leven op aarde en de mensch is van een wonderlijke substantie, een engel in een stoffelijk gewaad. Daar heerscht liefde, niets dan liefde, een toestand van volmaakt geluk, daar is men geestelijk ingesteld. Men kan dat niet beschrijven, men moet dit leven zien en voelen, den mensch kunnen waarnemen, wil men het geheel kunnen begrijpen. De mensch bezit dan geestelijk geluk, maar in een stoffelijken toestand. Denk je dat eens in, André, geestelijk geluk te bezitten op een planeet, waar men geen ziekten kent en alles in harmonie is met het oneindige. Je kunt je daar geen denkbeeld van vormen, je moet dit eerst beleven."

„Weet men daar ook, dat zij op aarde zijn geweest?"

„Ja, dat weten zij, want men weet daar wat het universum is en hoeveel graden er aanwezig zijn. Men kent daar al de planeten die in hun bereik liggen en is daarmee in verbinding. In ons leven, dus aan deze zijde, zijn zij zoo ver gekomen. Al die geestelijke sferen hebben zij beleefd, afgelegd en eigen gemaakt en zijn, zooals de ziel voor de aarde, door twee wezens aangetrokken, wat de verbinding is die men op aarde kent en die van het begin der schepping af is ingesteld. Zij weten dat wij hun zusters en broeders zijn en dien langen weg nog af te leggen hebben, maar toch straks, na duizenden jaren, zoo ver zullen zijn, dat ook wij

worden aangetrokken en de incarnatie op den vierden graad geschiedt."

„U zeide reeds, dat men daar zeer oud wordt?"

„Ja, André. En dit kan immers niet anders. De mensch daar wordt ongeveer twee honderd en vijftig jaren oud, volgens aard-sche berekening. Vergeet niet daar is geen ziekte, is het stoffelijke organisme van een geheel andere substantie, want zij, die daar leven, zijn geestelijke wezens. Het zal je verbazen wanneer ik zeg, dat men op den vijfden graad reeds honderden jaren oud wordt, in één, ook voor daar dus, stoffelijk leven. De zesde graad is alweer niet te vergelijken met den vijfden graad; daar worden mensch en dier duizenden jaren oud en denkt men dat er geen einde komt. Toch komt dat einde, want men moet hooger en verder om den zevenden graad te bereiken en dan in het Al over te gaan. Doch zij die den zevenden graad hebben bereikt, blijven daar millioenen jaren en worden ook daar opnieuw geboren, voordat zij in het Al binnentreden.

De mensch op aarde kan zich daarop niet instellen. Maar wat het universum heeft beleefd, wat al die planeten hebben moeten beleven en dat billioenen jaren duurde, is tevens voor al het organisme dat daar leeft en geleefd heeft. Vergeet niet, dat wij uit het Al en uit al die planeten voortgekomen zijn en dat wij daarvan deel uitmaken en dit blijven doen. Vergeet tevens niet dat wij bewust tot God zullen terugkeeren en dan het geheele universum als innerlijk bezit dragen. Dat is dan ons leven en dan beheerschen wij al die planeten.

Dit alles zal voor de aarde fantastisch zijn en toch, zij zullen dit beleven, geen leven, mensch of dier ontkomt hieraan. Wij gaan verder, steeds verder en hooger en leven dan in het oneindige verder.

Op de eerste planeet ging het eerste menschelijke embryo over, toen het met het andere leven, de stuwende kracht of het moeder-lichaam, in verbinding kwam. Op het zelfde oogenblik dat deze bevruchting geschiedde, legde dit leven zijn stoffelijke organisme af en werd het nieuwe leven geboren. Toch leefde het diertje verder, bereikte duizenden stadia van telkens weer te moeten

sterven en opnieuw geboren te worden, maar steeds duurde het leven langer. Als dat dan een wet is, de wet van het Goddelijke plan en dit voor al het planten- en dierenleven, voor planeten en andere lichamen geldt, zal dat ook zoo zijn naarmate wij hooger komen en een hooger toestand binnentreden. Wat in het beginstadium millioenen jaren duurde, ontvangt tevens het levend organisme in zijn allerhoogsten toestand. Je ziet in alles dit evolueeringsplan zich voltrekken en dit is om tot het goddelijke terug te keeren. Wat God schiep en hoe de schepping geschiedde, beleeft de mensch en het dier, die beide tot dat machtige behooren. Wat dus in de allereerste oogenblikken geschiedde en je in den tempel der ziel hebt waargenomen en ik je op den eersten graad heb duidelijk gemaakt, ontvangt de mensch wanneer hij het laatste stadium nadert. Voel je wat ik bedoel, André?"

„Ja, Alcar."

„Je voelt dan, dat er in het heelal geen tijd is, maar dat wij toch aan wetten gebonden zijn en die wetten moeten beleven."

„Hoevele malen komt de mensch hier terug, Alcar?"

„Dat is niet vast te stellen. Duizenden malen hebben wij in een stoffelijk lichaam geleefd en dat is noodig, want wat leert de mensch in één stoffelijk leven? Wanneer wij aan onze volgende reis beginnen zal je dat duidelijk worden, want ik wil je daarmee verbinden."

„Over het algemeen hoort men de menschen op aarde vaak zeggen: „ik wil hier niet meer terugkomen."

„Zij hebben niets te willen, André, zij moeten. Het is een wet die wij beleven moeten en die de wedergeboorte is. Hieraan is niets te veranderen. De menschen weten niet wat zij zeggen, omdat zij van al deze krachten en wetten niets begrijpen. Duizenden malen zullen zij op aarde terugkeeren. In één aardsch leven kunnen zij zich die geestelijke schatten niet eigen maken die zij in dit leven moeten bezitten, willen zij daar niet terugkeeren. Hier gaan zij verder, doch alleen dan verder, wanneer zij de aarde als planeet innerlijk bezitten en dragen en zij al die overgangen in den geest hebben beleefd en eigen gemaakt. Zij weten dit echter niet en zeggen dingen waarvan zij niets weten."

Zij willen al dat leed en al die ziekten niet, maar ook dat zal ik je duidelijk maken, dat God hun dit leed niet heeft gegeven. Maar de mensch is nog niet zoo ver, dat hij ziekte en lijden kan overheerschen en aanvaarden. Wanneer de mensch zichzelf gaat kennen, vraagt hij om nog meer te mogen beleven, daar hij voelt wat het hem geeft. God overzag alles en wist dat de mensch zich zou vergeten. En doordat zij zich zouden vergeten kwam er leed, ellende en ziekten. Toch is al dat leed, hoe verschrikkelijk het ook is, om in het Al over te gaan. Maar de mensch die zich in alles kan overgeven, beleeft dit op een wijze, zooals het in het cosmische plan vast ligt, doch dit beleven er maar enkelen. Dat zijn zij, die dit ontzaglijke proces voelen en dankbaar zijn voor hetgeen zij ontvangen. God bracht geen ziekte op aarde, geen leed, maar niets dan geluk. Waarom aanvaardt men het einde niet op aarde en het binnentreden in een andere wereld? Waarom voelt men leed als hun geliefden heengaan? Duizenden vragen zou ik kunnen stellen, maar de menschen op aarde willen niet luisteren, zij willen bezitten, eeuwig bezitten en hun geliefden voor een hoogere wereld afsluiten.

Neen, André, dat alles moet en zal oplossen. Wie zich niet kan overgeven zal dit te leeren hebben, want hun geliefden gaan toch over, zij kunnen hen niet bij zich houden, zij moeten gaan en hun weg vervolgen. Dat alles, al die onkunde, zal eens oplossen. De aarde lost eens op, zal eens onbewoond zijn, zooals al die planeten reeds bezig zijn op te lossen. Eens geschiedt dit, André, maar dan hebben zij iets overwonnen en leggen zij zich bij alles neer, geven zich geheel over. Dan weten zij dat dit maar tijdelijk leed is, tijdelijke toestanden zijn. Doch zij zijn op aarde nog niet zoo ver, maar wie dit alles aanvaarden kan en zijn leven daar reeds gaat instellen, om in ons leven over te gaan, voor hen schijnt de zon en zij zijn dankbaar voor alles, hoe het ook tot hen komt. Al die ziekten hebben zij dus zichzelf opgelegd. Ik zal je dat alles aantoonen wanneer wij het innerlijke leven, de psychische wereld, gaan bezoeken."

„Konden de menschen op aarde dit maar aanvaarden, Alcar."

„Het is niet zoo eenvoudig dit te aanvaarden, mijn jongen. Doch

dat moeten zij met zichzelf uitmaken, wij dwingen hen nergens toe. Maar wie hierover gaat denken, bouwt zich geen luchtkasteelen. Zij bouwen aan iets wat in en naast hen leeft, gaan daarin over en leeren een ander leven kennen. Laat hen begaan die om dit alles lachen. Dat zijn juist die menschen die honderden malen op aarde zullen terugkeeren, om zich daar datgene, wat die anderen reeds bezitten, eigen te maken. Van den eenen toestand zullen zij in den andere overgaan. In dit leven zullen zij rijkdom en veel aardisch bezit hebben, maar in tientallen andere levens hebben zij niet te eten, bezitten leed, smart en ellende. Dan zwerven zij langs de straten, zooals vele andere menschen en wordt er op hun zielen getrapt en voelen zij wat dit beteekent. Voor geen toestand blijven zij bewaard, alles wat op aarde is, zullen zij beleven, hieraan ontkomt geen mensch, want dat is het juist waardoor zij zichzelf afleggen. En toch is al dat leed niet noodig, doch in de vorige levens hebben zij dat zelf gewild. Zij weten niet dat zij verder gaan, zij denken niet dat alles eens moet worden goed gemaakt tot de kleinste dingen toe.

Dat is het leed dat zij beleven, dat is oorzaak en gevolg, is carma. De mensch komt zoo vaak op aarde terug, totdat zij iets achter laten wat voor het geluk der menschheid is. Geen wezen dat daar heeft geleefd kan en zal van de aarde afscheid nemen, of zij hebben voor het geluk der menschheid iets gedaan. Dan gaan zij verder en dat is de dank voor hetgeen zij daar beleefd en ontvangen hebben. In honderden levens op aarde breekt men af, doch daarna eerst bouwt men op wat men in al die levens heeft vernietigd. Is men met opbouwen zoo ver gereed, dan geeft de mensch zichzelf geheel en eerst dan zijn zij geestelijke wezens. Geloof mij, André, wanneer ik zeg dat er geen honderden maar duizenden levens voor noodig zijn, om den derden graad, de planeet aarde, op cosmische afstemming geheel te beleven, wat je in „Den kringloop der ziel” door den geest Lantos is verteld. Voor den vierden cosmischen graad zijn tienduizenden levens noodig en hooger kunnen wij dat getal niet eens meer uitspreken. Dat is het doel van God, dat is de weg om tot het goddelijke terug te keeren. Wij allen hebben dien weg te volgen.”

„Wanneer denkt u, Alcar, dat men uw werk goed zal begrijpen?”
„Dat ligt nog ver in de toekomst, André. Er zijn er reeds die mij op aarde aanvaarden, doch die enkelen moeten tot millioenen groeien. Over eenige honderden jaren zal men ons aanvaarden. In dien tijd weet men op aarde wat meer van ons leven af dan nu en zullen zij alles aanvaarden. Dit werk, mijn jongen, dat mij is opgedragen, komt eenige eeuwen te vroeg op aarde. Toch ontmoeten wij menschen die ons volgen. Jij zult daar dan ook niet begrepen worden, doch dat is voor jou niet moeilijk, wanneer je weet wat ik mij ervan heb voorgesteld. Wanneer ik één mensch kan bereiken, ben ik reeds tevreden, maar nu reeds hebben wij er duizenden mogen bereiken en al die duizenden zullen ons helpen en dragen ons werk naar hen, die het gevoel er voor bezitten en dankbaar zijn dit te mogen ontvangen. Zoo gaat ons werk groeien en in de eeuwen die zullen komen gaat men ons voelen en begrijpen.

Dit komt, André, ik zie het, want het is de weg dien zij te volgen hebben en die in ons werk vast ligt. Je boeken, je reizen in het Hiernamaals, de liefde waarvan je hebt verteld, dat alles willen zij bezitten en dat maakt hen gevoelig.

Thans gaan wij verder. Ik heb je hier nog het een en ander mede te deelen, maar wij zullen toch verder gaan en tot de aarde terugkeeren.”

„Is deze planeet dichter en harder dan de aarde, Alcar?”

„Nee, de aarde is van een andere substantie dan dit lichaam en is harder en dichter. Maar er zijn hier planeten die een vastheid bezitten, die men op aarde niet kent. Niets van wat op aarde is, kan men met deze vastheid vergelijken, zoo ontzaglijk hard is het. Dat zijn de kleinere planeten die een andere taak hebben te volbrengen. Wanneer deze planeet en tevens de aarde die dichtheid, dien verhardten toestand zouden bezitten, had daar nooit leven kunnen komen of geboren worden. Toch werd daar leven geboren, maar geen menscheijk noch dierlijk leven heeft daàr geleefd. Vergeet niet dat alles leeft, alles energie is. Dat zijn meestal al die lichamen die een andere taak in het universum hebben te volbrengen en een plaats in het geheel hebben inge-

nomen. Het zijn die planeten, die men als sterren, lichtgevende vuurbollen waarneemt, doch niet voor het menselijke lichaam bestemd zijn.

Ik zal je thans geheel met dit lichaam verbinden, dan zul je voelen hoe ontzaglijk het leven is dat hier leeft. Voel je wat ik bedoel, André? Dit is een andere wijze van verbinden. Je gaat geheel op deze planeet over, doch je voelt den innerlijken toestand als geheel in je."

André voelde zich wegzinken. Merkwaardig was dat. Hij begreep onmiddellijk wat zijn leider bedoelde. Deze planeet kwam in hem en hij ging het leven, dat daarop leefde, zien en voelen. Dicht was deze planeet bewoond. Overal zag hij leven, mensch en dier had dit bezit aanvaard. Hoe wonderlijk was dit overgaan. Dit had hij nog niet beleefd. In hem lag deze planeet en hij las in dit ontzaglijke lichaam als in een open boek. Toch kan hij het in zijn geheel niet verklaren en daarom vroeg hij aan Alcar: „Is dit goed wat ik voel, Alcar?"

„Volkomen juist," hoorde hij zijn leider zeggen. „Je voelt thans hoe dicht deze planeet bewoond is. Ik doe dit, omdat ik je op aarde een dergelijk beeld wil geven, waardoor je zult voelen het machtige verschil van leven tusschen deze beide planeten. Ook de aarde zul je in je voelen en dit kunnen vaststellen. Nu keer je tot jezelf terug."

André voelde dit overgaan en vond het zeer wonderlijk. „Merkwaardig is dit overgaan, Alcar."

„Ja, dat is voor ons mogelijk, omdat ik al dat leven ken en dus jou een duidelijk overzicht kan geven hoeveel leven hier aanwezig is. Zie, daar voor je, tal van menselijke wezens. Zij zijn op hun rooftochten en doen dat, omdat zij niet beter weten. Zij rooven en moorden en denken dat dit zoo behoort. Het menselijke lichaam gebruiken zij, zooals zij het dierlijke leven als voedsel gebruiken."

„Ontzaglijk is zeker hun kracht, Alcar?"

„Hun krachten zijn niet te peilen. Kijk, een gevecht vindt er plaats. Zij worden door een dierlijk wezen aangevallen."

André zag een monster van geweldige grootte. Een groenachtig

beest stoof op hen af. Hij hoorde hun verschrikkelijk gekrijsch en zag dat er eenigen werden aangevallen. Na een kort oogenblik had het beest enkelen van hen met zijn afschuwelijken staart neer geveld. De anderen liepen weg en lieten hun dooden achter. Het dier stootte een angstwekkend geluid uit en vertrapte de menschelijke lichamen, tot er niets meer van over was. „Wat afschuwelijk, Alcar.”

„Een tafereel dat je op aarde beleven kunt, doch dit behoort tot deze planeet, want dit dier is ook op aarde geweest en de mensch heeft daar zijn krachten gevoeld. Nu echter is het in het eeuwige plan opgelost, maar hier nog aanwezig en zal ook hier uitsterven. Dit is voor de aarde het verleden, doch voor hier behoort het dier nog tot het heden waarin het leeft. Ik kan je dus met het verleden, het heden en met toekomstige beelden verbinden. Dit alles echter wat je hebt waargenomen, behoort tot het heden en zal oplossen, omdat al dit leven verder gaat. Maar thans gaan we naar de aarde, onderweg kan ik je van deze overgangen vertellen, die tusschen den tweeden en derden graad aanwezig zijn.” Zwevende verlieten zij den tweeden graad en gingen de aarde tegemoet.

De derde cosmische graad.

„Hoe wonderlijk is alles, Alcar. Wat zullen wij menschen op aarde nog moeten beleven. Al die planeten die ons verwachten. Eerst dan lost dus die ellende op aarde op?”

„Ja, niet eerder is dit mogelijk. Eerst zullen al die overgangsplaneten moeten oplossen, de tweede graad op de tussenplaneten overgaan, daarna naar de aarde en wanneer dan al de menschen geestelijk zijn, komt daar rust en vrede. Geestelijk geluk in een stoffelijken toestand en dat geluk bezit men op den vierden cosmischen graad. Links en rechts van je liggen de vele tussenplaneten, die op de aarde afstemming vinden. Daar ginds voor je, in het midden van al deze lichamen, ligt de aarde. Al die toestanden heb ik je duidelijk gemaakt en verteld, dat er vele organen voor noodig zijn om dien graad, die de bestaansplaneet is, te bereiken. Dit is tevens voor de aarde. Wanneer die overgangen er niet waren, ik maakte je ook dat duidelijk, zou het stoffelijke organisme ineen storten en het innerlijke leven, het zieleleven, bezwijken. Maar God, de schepper van dit machtige, overzag dit alles en dit is dus voor het organisme van mensch en dier. Al die overgangen nu, die met de aarde in verbinding zijn, volmaken het stoffelijke kleed en toch vinden wij op aarde den laagsten graad terug. Dat stoffelijke kleed is reeds volmaakt, toch is het nog ver van den zevenden graad verwijderd. Doch wij kennen op aarde die stoffelijke lichamen die reeds tot de hoogste graden behooren en dat zijn de vijfde, zesde en zevende graad.”

„Wat merkwaardig is dat, Alcar.”

„Het is niet anders dan wij in de voorgaande toestanden hebben beleefd.”

„Weet men daarvan op aarde af?”

„Nee, niets, maar wel weten zij, dat er verschillende menschenrassen zijn, doch de beteekenis van al die menschenrassen kennen zij niet. Want waarom heeft de eene mensch den hoogsten graad bereikt en leeft de andere in het oerwoud en vergrijpt zich aan het leven van anderen?

Ook dat is een natuurlijk probleem en ik heb je dat duidelijk gemaakt. Er liggen tusschen het stoffelijke organisme zeven graden en de menschen die in den eersten graad leven, zijn diegenen op aarde, die men koppensnellers noemt. Dat is dus de eerste stoffelijke graad op aarde. Op al de planeten zijn deze graden en die graden heb ik je getoond. Als dit nu zoo is, waarom zou men dit alles op aarde dan niet kunnen aanvaarden? Is dat zoo vreemd? Toon ik niet aan, dat wij allen zoo zijn geweest? Op aarde leven deze menschen en als dit niet zoo was, was er een onrechtvaardigheid in het universum en had God zich vergist. Zeven stoffelijke overgangen beleefd dus het menschelijke wezen op aarde, wil de mensch in het hoogste stadium overgaan. Wat wij dus op al die planeten hebben beleefd, beleven wij tevens op je eigen planeet waar jij nog bent en die ik heb afgelegd. Er leven op aarde nog primitieve volkeren en dat zijn de eerste overgangen naar het volmaakte menschelijke soort. Zij, die den hoogsten graad hebben bereikt, kunnen in de eerste graden niet meer afdalen. Wie eenmaal zijn hoogste afstemming heeft bereikt, gaat in een andere over. Toch keert de mensch honderden malen in hetzelfde lichaam terug, doch dit terugkeeren is dan voor het innerlijke leven. De geest zal zich die schatten eigen moeten maken en dat is de afstemming op de geestelijke liefde. Zoolang zal de mensch dus op aarde terugkeeren, totdat het wezen zich die krachten heeft eigen gemaakt en eerst dan gaat de mensch verder. Dat verder gaan is aan onze zijde, doch daarna, wanneer de mensch de zevende sfeer heeft bereikt, ook dat weet je reeds, gaat hij in de mentale gebieden over en wordt dan door den vier-

den cosmischen graad aangetrokken. Je voelt wel hoe alles ineen sluit, dat alles en alles in elkaar overgaat en verbinding na verbinding komt en de mensch en het dier aanvaardt."

„Wat is dat alles prachtig, Alcar en rechtvaardig."

„Het is een wonder van rechtvaardigheid en duizenden wonderen zullen de menschen beleven wanneer zij ons leven binnengaan en leeren kennen."

„Wist men op aarde deze beteekenis maar, Alcar."

„Zij zullen het weten, André, wij zijn reeds bezig het hun te vertellen. Al je vragen en mijn antwoorden zullen wij vastleggen en ook dat wat je hebt waargenomen. Niets gaat verloren, daarvoor hebben wij deze moeite niet gedaan."

„Zouden zij dan het aardsche probleem niet beter begrijpen?"

„Wanneer de geleerden op aarde al die stoffelijke overgangen kunnen aanvaarden, dan gaat er een geheel andere wereld voor hen open en leeren zij de schepping kennen en het eenvoudige daarvan inzien. Want alles is eenvoudig en als dit niet zoo was, dan zou ik je het universum niet kunnen verklaren. Maar nu wij in dit machtige overgaan en al die planeten in ons voelen, wat ik je liet beleven, dan voelt de mensch dat hij het is die dit bezit.

Is je op deze reis niet iets wonderbaarlijks opgevallen, André?"

„Alles is wonderlijk, Alcar."

„Ja, dat begrijp ik, doch dat is niet hetgeen ik bedoel."

André dacht aan alles wat hij had beleefd, doch voelde niet wat zijn leider bedoelde.

„Ik zal het je maar zeggen, mijn jongen. Op aarde zijn verschillende menschenrassen en die rassen bezitten een eigen stoffelijk kleed. Op al de planeten die je hebt waargenomen, leeft alleen het donkere, bruinzwarte ras. Van het beginstadium tot den laatsten overgang toe zijn er van deze menschen geweest. Doch het blanke ras heeft slechts de derde graad voortgebracht, leeft dus alleen op aarde."

„Nee, Alcar, daar heb ik niet aan gedacht. Hoe merkwaardig is het en toch zoo duidelijk. Want die menschen zouden immers niet eerder dan op aarde geboren worden."

„Zoo is het. Alles wat onder den derden graad leeft, bezit niet

dat organisme, want eerst op de planeet aarde zullen zij dit organisme ontvangen. De aarde bracht dit organisme voort en daar was het dat het tot stand kwam. De substantie waarvan de aarde is, is niet te vergelijken met die van alle andere planeten. De eerste graad op aarde heeft zijn prachtige organisme ontvangen, doch de huidskleur is als die wij op den tweeden graad hebben leeren kennen. Eerst op aarde is het menschenlijke organisme volmaakt. De hoogste graad is, ook dat weet je reeds, zooals je eigen kleed is.

Zie, daar voor je is de aarde, spoedig zullen wij daar zijn. Voel je niet, André, nu je de aarde nadert, dat er een andere kracht in je komt?"

„Ja, Alcar, dat voel ik duidelijk.”

„Dat is de afstemming van de aarde. De kracht die zij uitstraalt en die tusschen de aarde en den dampkring ligt, dus de plaats die de aarde in het zonnestelsel inneemt, is de werking die je voelt en deze is voor al de planeten anders.

Nu zijn we weer op aarde teruggekeerd. Ik zal je eerst met de aarde verbinden, dan voel je den algeheelen toestand in je komen. Wat je ziet en voelt is het leven dat op de aarde woont, eenzelfde toestand dus zooals op den tweeden graad. Let nu op.”

André voelde zich wegzinken en een wonderlijke kracht kwam in hem. Op deze wijze had hij de aarde nog niet gevoeld en nu overzag hij deze planeet. Wonderlijk was deze verbinding. Hij voelde thans het leven dat op aarde leefde. De andere planeet was grooter. Hij voelde dit machtige verschil duidelijk. Nu hoorde hij Alcar zeggen: „Je keert tot jezelf terug, André. Heb je gevoeld dat die andere planeten, enkele daarvan dan, veel en veel grooter zijn dan de aarde? En dat de eerste planeet ze alle overheerscht?"

„Ja, Alcar, volkomen.”

„Dan ga ik je thans met een ander beeld verbinden en dit is het beginstadium van de aarde. Je keert dus tot het verleden terug en zoo zul je het algeheele proces kunnen volgen, doch thans van de planeet waarop je zelf bent.”

Opnieuw daalde André in dat onbekende af en zou het verleden

zichtbaar worden. Wat hij thans waarnam was wonderbaarlijk. In het universum lag een violetachtig licht en in dat licht zag hij een goudachtigen glans. Het was als een avondstemming, wanneer de zon onderging. Doch dit was van zoo'n ontzaglijke schoonheid, dat hij dacht in de zevende sfeer te zijn.

„Wat beteekent dit wonderlijke tafereel, Alcar?”

„Dit is een wonderschoon vergezicht, André en beteekent, dat thans het oogenblik is gekomen dat de aarde zich gaat verdichten. Zij ontvangt dien glans van de andere planeten. In het beginstadium van de schepping heeft het leven, dat op al die eerste planeten leefde, dit wonderlijke en machtige gebeuren telkens en telkens weer met tusschenpoozen van eeuwen beleefd. Je ziet dat verschillende kleurennuances in het universum aanwezig zijn. De planeet aarde ontvangt thans die wonderbare en onverklaarbare kracht en dit verschijnsel ging aan iedere werking en totstandkoming vooraf. In wezen is de aarde, wat je dadelijk zult waarnemen, want dit behoort reeds tot het volgende gebeuren, een lichtende vuurbol, doch in een dicht waas gehuld. Als ik je met dat oogenblik ga verbinden, lost aanstonds de aarde voor ons op en zie je dat dit zoo is. Het zonnelicht verduistert, de eerste planeet heeft haar taak volbracht. De andere planeten die het leven van den ersten graad ontvangen, je ziet het, zijn reeds gereed. Duizenden planeten zijn verhard en verdicht. Rechts omhoog zie je den tweeden graad. Je ziet, André, hij is verder verdicht dan de aarde. Al die kleinere planeten, die tot den tweeden graad behooren, gaan zich thans verdichten. De eerste overgangen tusschen den ersten cosmischen graad zijn gereed. Nu ga ik op het beginstadium van de aarde over.”

André voelde zich nog dieper wegzinken. De aarde loste voor hem op en thans was de aarde een lichtende schijf, waarin hij kon waarnemen. Zooals in den tempel der ziel, dacht hij, is dit wat ik waarneem. „Wonderbaarlijk is dit gezicht, hoe is het mogelijk, Alcar.”

„Ik ga verder, André en zal je overgang na overgang toonen. Let nu op, dit is een machtig verschijnsel.”

André zag, dat de aarde zich ging verdichten. Hij zag, dat in dat

licht donkere gedeelten kwamen. Die donkere gedeelten verspreidden zich over het geheele lichaam. Nu voelde hij, dat hij in het midden van de aarde was en hij zag links en rechts, boven en onder zich de aarde verdichten. Langzaam verdichtte zich dit wonderbare licht. Het licht aanvaardde andere kleuren, zooals hij in den tempel der ziel had waargenomen, het eene ging in het andere over en hij begreep dit verschijnsel.

Dit duurde geruimen tijd, toen hoorde hij Alcar zeggen: „Nu reeds, dit weet je al, zijn er miljoenen jaren voorbijgegaan. Die overgangen, die het eerste stadium van het verdichten vormen, duurden miljoenen jaren voordat dit proces verder kon gaan. Ik ga thans naar een volgend stadium en dat zul je waarnemen.”

Weer zag André, dat hij met een ander proces werd verbonden. Over de geheele aarde lag thans een donkere schaduw. Boven zich in het universum zag hij iets verdichten en dit sloot deze planeet geheel af. Van buiten af was nu dit machtige orgaan verzekerd. André voelde wat dit te beteekenen had. Dit werd de dampkring. Die dampkring ging tevens in een ander licht over en thans kon hij dit niet eens meer waarnemen. Toch voelde hij dat ook dat bleef en bijna gereed was.

Hij zag nu naar het universum en kon de andere planeten waarnemen en hij bleef zien, dat de aarde van den eenen toestand in den andere overging. Dat donkere waas, dat de geheele aarde bedekte, werd al dichter en dichter. In dat donkere kwamen thans figuren en die figuren zag hij weer in andere overgaan, om daarna als een dichte massa ineen te sluiten.

Dat wordt de aarde, dacht hij, dat worden bergen en dalen. Mijn God, hoe machtig is alles wat ik waarneem.

Weer hoorde hij Alcar zeggen: „Je zult nu het volgende stadium waarnemen.”

Onder zich zag André leven komen. In die donkere massa ging hij iets waarnemen. Nu was het alsof een dichte wolkenmassa ineen schoof. Die massa werd dichter en dichter en het was alsof de aarde in een vuurbol was veranderd. Het leek een verschrikkelijke brand, maar het geheel kon hij niet omvatten. Doch dit ging verder en de aarde was nu gelijk de duisternis der hel. Van

dit geweldige tafereel voelde hij toch de beteekenis. De aarde was in het beginstadium als een ontzaglijke brand geweest. Die massa was zóó verdicht, dat hij dit met een brand van geweldigen omvang vergeleek. Een andere verklaring zou hij er niet voor kunnen vinden.

Dit bleef zoo geruimen tijd. De kracht die dit alles tot stand bracht, was onbeschrijfelijk. Het scheen alsof dat van binnen was aangestoken. Als iets in brand stond, gingen de donkere wolken die men dan waarnam omhoog, doch hier bleven zij bijeen en dit één-zijn vond hij wonderbaarlijk. Een felle orkaan die over de aarde ging en verderf bracht, was als dit gebeuren. De aarde was als een vuurspuwende berg, doch het geheel bleef dicht bijeen, iets hield dit gebeuren tezamen.

Nu voelde hij de beteekenis in zich komen. Hoe wonderlijk, dacht hij, wat daar boven hem was, de dampkring, bracht dit tot stand. De aarde volgde haar proces en thans zag hij een ander en volgend stadium. Alcar voerde nu een mentaal gesprek met hem.

Die rollende massa verdichtte zich en nu zag hij wat dit zou worden. Mijn God, hoe wonderbaarlijk is uw kracht, dacht André. Die wolkenmassa veranderde en hij zag dat dit water, niets dan water werd en in dat water zag hij thans leven. Hoe is het mogelijk, dacht hij, eenzelfde proces had hij op den eersten graad waargenomen. In dit water werd het eerste leven geboren. Daar-ginds zag hij de moederplaneet en al die andere organen.

Tranen liepen hem over de wangen, nu hij dit alles mocht beleven. Hoe ontroerde hem dit gebeuren. O, hoe groot is God in den Hemel, wat een macht en kracht! Wie dit zou zien, wist, dat hij een deeltje van dit alles was.

De aarde volgde dit proces en nu zag hij, dat dit verdichtingsproces in een volgend stadium was gekomen, want in het water sloot zich iets af en verdichtte zich. Ook nu voelde hij de beteekenis daarvan in zich komen. Dit wordt de begaanbare planeet, dacht hij, dit wordt dat, wat men de aarde noemt. Als dit gereed en geheel verdicht is, zien wij den vasten bodem. Hij begreep zijn leider want hij zag dat het geschiedde.

„Ik ga je thans met het volgende stadium verbinden,” hoorde hij

Alcar weer zeggen: „Wij zijn alweer millioenen jaren verder en nu zul je zien wat er in al dien tijd is geschied.”

De aarde was tot rust gekomen. Hij zag land, boomen en bloemen, doch zooals op den tweeden graad. Zoo was de aarde niet zooals hij haar kende.

„Dit is het eerste tijdperk dat men op aarde heeft beleefd, maar waarvan men niets meer afweet,” hoorde hij Alcar zeggen. „Duisenden eeuwen zijn er voorbij gegaan. In de vele wateren die de aarde bezit, is een wezen tevoorschijn getreden, zooals je op de eerste planeet heb waargenomen. Ook hier dus volgde de mensch een dergelijk proces en ging de mensch van zijn vischtoestand over. Ook hier splitste zich het onderlichaam, bereikte het dierlijke wezen den oever en had de mensch de begaanbare planeet bereikt. Doch biljoenen jaren zijn er weer voorbij gegaan en in al die jaren heeft de aarde haar toestand bereikt en is zij zoo ver gekomen. Ik ga nu in het volgende stadium over en ook nu zijn er millioenen jaren voorbij gegaan. Zie daar voor je, André.”

André schrikte hevig. Wat hij nu zag had hij reeds waargenomen. Hij zag mensch en dier zooals op de tweede planeet. De mensch en het dier hadden hun stoffelijken toestand aanvaard. Groot en krachtig waren zij. Waren dit de eerste menschen die op aarde hadden geleefd en die dieren de voorhistorische diersoorten, die thans niet meer op aarde leefden?

Hij zag een wonderlijk tafereel aan zich voorbijgaan. Uit dien lichtenden bol was de aarde gegroeid en uit dat water de mensch en het dier en toch was alles één toestand, één gebeuren, het eene kwam uit het andere voort. Wild en woest was het beeld dat hij zag. Ontzaglijk groot waren de dieren die hier leefden, toch weer niet zoo groot als op de tweede planeet en de mensch was behaard en sterk, hoewel dit een ander kleed was dan zij daar droegen. Dit lichaam was reeds fijner en volmaakter, maar de huidskleur was donker. Het blanke raskendemen in dezen tijd nog niet.

„Wonderlijk schoon is alles, Alcar.”

„Dit is het wonder dat de aarde heeft beleefd en waar wij zijn geboren. Nu keer je tot jezelf terug, André en ga ik je verschillende tafereelen duidelijk maken.”

André keek naar zijn leider op, maar kon geen woord spreken. „Heeft dit alles je ontroerd, mijn jongen? Ook mij en alle wezens die dit proces kunnen beleven, heeft het diep ontroerd. Nu wij weten wat Gods schepping is, gaan wij in ons zelf na hoe te moeten leven om voor alles, hoe ons leven ook is geweest, Onzen Heiligen Vader te danken. Wij bevinden ons thans in het eerste stadium van de aarde en dit is het eerste tijdperk, waarvan, zooals ik reeds zeide, men niets meer weet. Maar je hebt nu gezien, dat alles één weg volgt. Niet ineens kwam alles tot stand, het eene werd uit het andere geboren. In heel die geweldige ruimte lag het allesomvattende en de eenvoud, die wij in het geheele universum terugzien. Wanneer de derde graad gereed zou zijn geweest, ik heb je daarvan reeds verteld, doch nu zal je alles veel duidelijker zijn, voordat het moederlichaam haar taak had volbracht, was dit gebeuren in een chaos veranderd. Wanneer de mensch op de tweede planeet reeds zijn hoogsten stoffelijken toestand had kunnen bereiken, dan had de eene planeet de andere als het ware dood gedrukt en was uiteen gescheurd. Doch hier ligt die goddelijke orde, die wij in ons eigen stoffelijke organisme terugzien. Alles is aanwezig, doch het eene orgaan is van het andere afhankelijk. Het eene orgaan werkt door het andere, ontvangt kracht en energie van de vitale organen en dit alles bevindt zich ook in het stoffelijke organisme van den mensch. Wat wij in ons zelf waarnemen, kennen en voelen, geschiedde ook in het universum. Het kleinste insect, ik heb je daarvan verteld, bezit eenzelfde werking als de planeten hebben beleefd. Voel dus aan hoe machtig alles is, maar hoe eenvoudig dit geschiedde. Wonderbaarlijk is dit voor den mensch op aarde, maar toch, wanneer zij dit alles konden waarnemen, zouden zij stil van verwondering zijn voor al dezen eenvoud.

De planeet aarde is gereed, maar daar ginds sterft het moederlichaam en de vele andere planeten die eenzelfde taak hebben volbracht. Over billioenen jaren zal ook de aarde sterven. Als het laatste wezen van den tweeden graad hier is gekomen en al deze wezens den geestelijken toestand hebben bereikt, aanvaardt de aarde wat al die lichamen moeten aanvaarden en lost op, om

tot de onzichtbare energie terug te keeren. Nu bouwt de aarde aan het stoffelijke organisme verder. De mensch moet naar zijn hoogste afstemming en dit zal het wezen hier ontvangen. Je ziet, dat hier menschen leven en ook het dier aanwezig is, maar al dat leven zal sterven. Maar zie nu daar eens, André."

André zag een ontzaglijk monster.

„Herken je dit dier, André?"

„Ja, Alcar."

„Dit dier is van den tweeden graad op aarde gekomen, evenals al het leven dat je waarneemt, daar heeft geleefd. Dit is het grootste en heiligste wonder Gods dat wij kennen, want iedere planeet bracht haar eigen leven voort, toch waren al die planeten met elkander in verbinding. Je ziet, André, nu heeft het dier zich verhard."

„Is dat een schildpad, Alcar?"

„Juist, maar het dier verkeert in den eersten graad van ontwikkeling. Het is reusachtig groot, maar die grootte gaat het op aarde afleggen. Ook de mensch bezit een ander lichaam, dan de mensch in jouw tijd bezit. Nu gaat het stoffelijke leven op aarde een aanvang nemen en de aarde is het, die dit stoffelijke organisme verfraait. Vele duizenden jaren zullen er echter voorbijgaan en in al die eeuwen gaat dit verfraaien verder. De natuur is het, die dit kleed innerlijk en uiterlijk verandert. Ook de huidskleur gaat veranderen en deze reusachtige grootte valt weg. De mensch heeft een vasten cosmischen graad en die afstemming is in aantocht."

„Waren daarom de menschen zoo groot, Alcar?"

„Juist, dat heb je op den tweeden graad beleefd. Hier op aarde is het om tot volmaking te komen. Op aarde ontwikkelt tevens het innerlijke leven, dat het zieleleven is. De mensch is echter nog steeds een voorwereldlijk dier, doch in al die eeuwen zal dit dierlijke wezen veranderen en dien menschelijken graad behalen. In alles zie je dus het evolueeringsplan. Doch al die organen zijn aanwezig om in dit schoone menschelijke kleed, dat wij nu bezitten, over te gaan, maar duizenden eeuwen zijn hier voor noodig.

De mensch en het dier gingen van het eene tijdperk in het andere over. In het eene werden duizenden diersoorten geboren en stierven weer, om in een anderen toestand, een ander organisme dus, over te gaan. De voordierlijke diersoorten losten op en daaruit kwamen de vele andere dieren voort. Toen kwam er een tijd dat het gevleugelde dier geboren werd, maar ook de mensch had reeds verschillende veranderingen ondergaan. De donkere huidskleur werd lichter en de aarde verfraaide het schoone organisme, zoodat de mensch in het laatste stadium daarin over kon gaan. Toch is voor een ieder, dus in jouw eigen tijd, de hoogste toestand en stoffelijke graad nog niet gekomen. Er leven in de oerwouden nog donkere rassen, die in dien toestand moeten overgaan en den hoogsten graad nog moeten bereiken. Men moet deze niet verwarren met het oostersche type, want die wezens behooren reeds tot het volmaakte stoffelijke wezen. Wat men dus in den eersten graad ziet, het wezen in verkleinden en toch verfraaiden vorm, vindt men op den tweeden graad terug. De mensch die nu op aarde leeft, bezit den volmaakten mensche lijken toestand, maar ook daarin liggen zeven overgangen, voordat men den hoogsten graad behaalt.

Wat zich nu op al die planeten heeft afgespeeld, vinden wij dus ook op aarde terug. Alleen geschiedt er op aarde een ander proces, dat is het proces van de verfraaiing van het stoffelijke organisme.

Het is dus geen wonder, André, dat er nog donkere rassen op aarde aanwezig zijn. In de biljoenen jaren die voorbij gingen, zijn deze wezens nog niet zoo ver gekomen en daar zijn nog miljoenen jaren voor noodig. Maar hoe lang dit ook duurt, het zal en het moet geschieden. Er komt dus een tijd, dat er geen donkere wezens op aarde meer zijn, dan zijn al die soorten van menschen in één soort overgegaan. Dit is dan de hoogste stoffelijke graad dien wij kennen. Dan kunnen er in het oerwoud geen menschen meer geboren worden om de eenvoudige reden, dat die menschen in een ander ras, het tweede stoffelijke stadium overgaan. Maar zoolang er nog planeten zijn bevolkt met een tweede cosmische afstemming, zoolang zullen er wezens in die

bosschen leven en kan het eerste stadium niet oplossen, omdat het van een andere planeet komt en op den derden graad overgaat. Billioenen jaren zullen er voor noodig zijn, voordat de laatste menschelijke en dierlijke wezens op aarde zullen komen.

Je begrijpt wel, dat de aarde moet bestaan en dat er van vergaan en vernieling nog geen sprake is, want dan zou God Zijn eigen Leven vernietigen en dat heeft voor de schepping geen nut. Maar eens zal dit oplossen geschieden, maar dan heeft het leven al die planeten bewoond en reeds afgelegd en is verder gegaan naar die oorden, die voor den vierden graad gereed zijn. Waarom wij dus al die toestanden op aarde vinden, zal je thans duidelijk zijn. Waarom daar leed en ellende is en al die verschillende stoffelijke lichamen zijn, zul je nu kunnen aanvaarden en begrijpen. Wanneer de geleerden dit alles zouden weten, dan voelen zij hoe-
ver zij zelf zijn, hoeveel zij hebben geleerd en af moeten leggen, voor dat zij dien stoffelijken graad zijn ingegaan. Maar zoolang zij hun eigen leven niet kunnen begrijpen, den dood als het ster-
vensproces met algeheele vernietiging blijven zien, zullen zij daar niet verder komen en blind blijven voor Gods schepping. Wij hebben dat alles beleefd, die eens op aarde leefden en reeds de sferen van licht zijn binnengegaan. Dit is onze afkomst, uit dat wat is geschied, zijn wij voortgekomen.

Een grootsch beeld is je getoond en duidelijk gemaakt. André. Ik kan thans de verschillende tijdperken niet nagaan, dat wordt teveel, maar ik volsta met dit, wat ik je vertelde en liet zien, André. Toch ga ik je op onze volgende reis daarvan meer vertellen. Je begrijpt nu echter de beteekenis van op aarde zijn.

Hoe de aarde haar taak volbracht, is wonderbaarlijk. Ook de andere planeten hadden een ontzaglijke taak te volbrengen, doch wat de aarde was opgedragen is ontzagwekkend.

Toen de mensch zich in zijn eersten en voorhistorischen tijd bevond, was er voor hem voedsel aanwezig, zoo ook voor het dierenrijk. Maar ook in lateren tijd, toen het menschezen uit den eersten stoffelijken toestand, het tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende stadium had bereikt en het menschelijke organisme veel hoger en schooner was gekomen en tevens de inner-

lijke organen, bezat de aarde ook voor al dit leven voedsel. In welken toestand mensch en dier ook verkeerden, er was voedsel voor mensch en dier.

Doch de mensch die nog in een voordierlijken toestand was, ontwaakte en met dit ontwaken ontstond voor de aarde het goed en kwaad, dat zeer zeker reeds op al die andere planeten aanwezig was, doch waarvan zich de mensch eerst nu bewust werd. Je voelt zeker wel, dat het innerlijke leven het stoffelijke leven achtervolgde en dien hoogen graad niet kon bereiken. Zelfs nu, op dit oogenblik, nu er millioenen jaren zijn voorbij gegaan, is het innerlijke leven in niets, niets veranderd. Nog leven op aarde voordierlijke wezens in die stoffelijke en geestelijke afstemming. En dat zal nog millioenen jaren duren, voordat ieder wezen den menschelijken toestand heeft aanvaard.

Nu zijn we weer op aarde, André. Een langen tocht hebben wij afgelegd. Zijn er dingen, die je niet hebt begrepen?"

„Er leven op aarde kleine wezens en toch zijn het menschen zoo als wij. Wat is dat voor een graad, Alcar?"

„Je hebt van den eersten graad af verschillende stadia van het menschelijke organisme kunnen volgen. In die eerste overgangen leefden die kleine wezens en wat daar geschiedde is ook voor de aarde. Van het eerste stadium af heb je dit proces kunnen volgen. Wat daar geboren werd, wordt hier geboren, doch op aarde ontvangt het leven een volmaakt stoffelijk kleed. Wat dus op de eerste overgangen geschiedde, vindt men op aarde terug, omdat ook hier eenzelfde proces tot stand kwam. Is je dit duidelijk, André?"

„Ja, Alcar."

„Op den tweeden graad heb je gezien dat die kleine wezens, die toch uit het eerste stadium geboren waren, daar werden vernietigd. Doch hier heeft dit wezen zich aaneengesloten en dit aaneensluiten zijn de verschillende volkeren die de aarde bevolken. Dat is op aarde geschied, doch dit geschiedde reeds op den eersten overgang en op den tweeden graad geschiedde niets anders, maar daar, en dat beleeft men ook hier, valt de eene groep-de andere aan. Wat zich daar tot groepen heeft gevormd,

zijn hier tot groote volksstammen en rassen uitgroeid. Iedere graad, en dat is van het begin der schepping zoo geweest, sluit zich aan een. Geen ander zal het leven kunnen beleven zooals zij het bezitten. Thans, nu men al die menschenrassen op aarde gaat kennen en onderzoeken, gaat men tot die studie over, doch de eigenlijke kern, de diepte van al dat leven en stoffelijk organisme, leert men op aarde niet kennen, omdat zij het scheppingswonder van het begin af niet meer kunnen volgen. Dit zou nog wel mogelijk zijn en daar kom ik steeds op terug, wanneer de geleerden een eeuwig voortgaan en de wedergeboorte zouden kunnen aanvaarden. Die wedergeboorte, en daar gaat het mij om, daarom heb je dit alles mogen beleven en heb ik je dat op deze reis aangetoond, is voor het stoffelijke en geestelijke kleed. Beide organismen zijn één, beide gaan in elkander over. Wat voor het stoffelijke lichaam mogelijk is, is tevens voor het geestelijke kleed mogelijk. Was in het eerste stadium het menschelijke embryo niet beziel, kon dat leven niet in een ander kleed overgaan, dan reeds, ik heb je dat duidelijk gemaakt, waren wij niet op aarde gekomen en hadden wij tevens dat grootsche wonder, de schepping, niet gekend. Maar God overzag dit, want God gaf den mensch een stoffelijk kleed en al was dat kleed een voorwereldlijk diersoort, het zou en het moest veranderen, daarvoor waren al die planeten. Wat die ontzaglijke lichamen aan kracht bezitten, hoe vreemd dit ook klinkt, bezit het stoffelijke en geestelijke organisme. Alles harmonieert en in alles vinden wij die samenstelling terug.

Op verschillende wijze heb ik je aangetoond, dat dit zoo moet zijn, anders waren wij geen wezens met een goddelijke vonk en zouden nooit het universum kunnen binnengaan en als bezit aanvaarden. In alles, van het eerste oogenblik af, ligt de wedergeboorte. In honderden, neen duizenden toestanden kan ik je dat aantoonen. Wie op aarde is, is een incarnatie. De boomen, bloemen en het geheele dierenrijk zijn op andere toestanden, planeten dus, geweest. Hadden zij daar moeten blijven, dan waren zij zoo ver niet gekomen. Als de eerste mensch een voordierlijk dier is geweest en het millioenen jaren duurde voordat het stof-

felijk zoo ver was, dan is het de ziel, het geesteslichaam dus, die dat beleefd moet hebben. Ik zal je dat alles op onze volgende reis duidelijk maken en aantoonen. Nu is de mensch zoo ver, nu bezit het geesteslichaam dit prachtige kleed. Maar het innerlijke leven, de geest of ziel, keert daar duizenden malen in terug om zich de geestelijke liefde, want al dit machtige is de reine liefde van God, eigen te maken. Niet alleen dat de mensch voor zijn stofelijke ontwikkeling millioenen jaren noodig had, maar dit is ook voor het innerlijke leven. Beide gaan één weg en vervolgen dien weg tot in het allerhoogste toe, dat de goddelijke sferen zijn. Wat het innerlijke leven in den eersten graad niet kon ontvangen, ontving het in den tweeden graad. Daarna kreeg het innerlijke leven dit prachtige organisme, dat de aarde zou voortbrengen. Maar het innerlijke leven, het zieleleven dus, dat dit kleed als woning bezit, zal terugkeeren om in dit kleed de geestelijke liefde zich eigen te maken.

Op al onze reizen heb ik je dit machtige getoond. Maar straks wanneer wij opnieuw den eersten graad gaan bezoeken en al die planeten, de meeste dan, volgen en het innerlijke leven zien groeien en ontwaken, dan eerst zal je duidelijk zijn, dat er wedergeboorte moet zijn, of alles wat God geschapen heeft is voor niets geweest. En zou dit kunnen? Zou God, onze Vader, dit niet hebben overzien? Ik behoef dit niet telkens te herhalen, toch mijn jongen, zou ik dit op aarde wel vele malen willen herhalen, opdat eindelijk hun oogen open gaan en zij aanvaarden dat dit zoo moet zijn, want dat wij anders niet tot het goddelijke zouden terugkeeren en den hemel voor ons gesloten bleef. Maar jij zult het voor ons doen, wij zullen dit tezamen vastleggen en alles wat hiertoe behoort. Wie eerlijk is en zichzelf niet op voetstukken plaatst, zal dit kunnen aanvaarden. Wie goed ziet dat de natuur zoo is en de aarde het cosmische beeld bezit en dat ook in de moeder dit heilige gebeuren aanwezig is, die voelt dit heilige en den eenvoud van dit alles, hoe ongeloofelijk diep het ook is. Wat nu voor het mannelijke en vrouwelijke wezen mogelijk is, was ook in het eerste stadium aanwezig. Wat God voor billioenen jaren tot stand bracht, is in al die billioenen jaren gebleven. Maar wij gaan ver-

der en verder en hooger, om eens het goddelijke leven binnen te treden.

Thans, André, keeren wij naar je eigen organisme terug. Deze reis is aanstonds voorbij. Ik heb je het ontstaan van het universum mogen toonen. De meesters hadden mij dit opgedragen en ik heb mijn taak volbracht, althans voor het stoffelijke organisme. Op onze volgende reis zullen wij het innerlijke leven van mensch en dier volgen, tenminste voor zoover het dier op mijn weg komt. Dan gaan wij opnieuw, zooals ik je reeds zeide, naar verschillende planeten en volgen het zieleleven, gaan wij uit de eene wereld in een andere, de astrale werelden over waarin het wezen leeft, dat wordt aangetrokken. Wonderen van geestkracht en beleven zal ik je duidelijk maken en mogen toonen. Al die wonderen, die je thans hebt beleefd, zijn door de goddelijke bezieling geboren en tot stand gekomen.

Wat je thans hebt beleefd, behoorde tot de zichtbare energie, maar de onzichtbare energie beleef je op onze volgende reis. Van het eerste oogenblik af dat er werking kwam en de bezieling het instinct werd, ga ik je duidelijk maken. Je voelt wel wat dit beteekent. Daarna gaan wij in al die levens op aarde over en maak ik je duidelijk, hoe en waardoor het komt dat de mensch daar honderden malen terugkeert en het steeds de aarde is, die dat wezen aantrekt. Dat, mijn zoon, behoort tot de wedergeboorte, ook tot mijn vriend dien wij dus op een volgende reis zullen volgen. Eerst dan kan ik je je eigen leven en dat van mij duidelijk maken, kan ik je verklaren, waarom je deze gaven bezit, die toch tot het geestesleven behooren en waarom wij tezamen zijn en dit alles moeten beleven, dat voor de aarde, de menschheid noodig is."

André voelde een heilige stilte in zich komen. Wonderbaarlijk was deze reis voor hem geweest. Hoe groot was Alcar. Hoe ontzaglijk was het, wat hij had mogen beleven en nog was dit niet voldoende, nog meer zou hij ontvangen. Hij vatte zijns leiders hand in de zijne en zeide: „Alcar, hoe moet ik u danken.” „Dank niet mij, doch God voor dit alles. Maar luister, ik heb je nog meer te vertellen. Intusschen gaan wij naar je stoffelijke

kleed terug, doch doen dit op rustige wijze, zoodat ik je enkele dingen kan verklaren, want ik wil weten, of je mij in alles hebt begrepen.

Toen wij op den eersten graad waren, sprak ik over de voorwereldlijke diersoorten. Het dier, dat daar werd geboren, ging in lateren tijd in een reusachtig organisme over. Ook hier op aarde, wat je reeds hebt gezien, is dit dier geweest. Ik maakte je tevens duidelijk dat het dier duizenden overgangen moet beleven, voordat het zijn hoogsten graad in zijn toestand heeft bereikt. Ik zeide, dat in één graad honderden diersoorten waren en vergeleek dit met de kat en de panter die je op aarde kent. Maar waar het mij nu om gaat, is dit: die voor-dierlijke diersoorten, die wij op die planeten hebben leeren kennen, zijn in het Al opgelost. Maar niet alleen lichamelijk, doch tevens geestelijk. Voel je dit, André?"

„Ja, Alcar.”

„Prachtig, dan ga ik verder. Wat dus voor al die planeten is, geldt tevens voor het dierenrijk, ook dat moest oplossen, omdat uit die dieren het dier dat op aarde leeft, is geboren. Ik zeide je tevens, dat het dierenrijk dieper is dan de afstemming van den mensch, ook al is die afstemming goddelijk. Ook dat is je duidelijk, nietwaar?"

„Ik begrijp u volkomen, Alcar.”

„Het dier heeft dus in zijn toestand een graad — het stoffelijke organisme — maar het gaat in dien graad in honderden overgangen over. De duizenden vogelsoorten, en hoeveel zijn er niet op aarde, hebben zeven stoffelijke en zeven geestelijke graden. De zevende graad nu, en hier gaat het mij om, gaat, zooals wij, hooger en hooger, zooals b.v. de duif en andere soorten. Die diersoorten vinden wij aan deze zijde terug en zijn hier in dit leven onze geestelijke vrienden. Ook den hond en het paard kunnen wij aan deze zijde terugroepen en zij blijven bij ons, al leven zij in hun eigen wereld. Dit nu is wonderbaarlijk. Je ziet dus, dat het edele diersoort den hoogsten stoffelijken graad bezit, anders zou het aan onze zijde niet verder kunnen gaan. Heeft het dien graad nog niet bereikt dan vinden wij daarin verschillende roofdieren

en voor roofdieren is er aan deze zijde geen plaats. Voel je dit alles, André?"

„Als ik u ook nu goed heb begrepen, Alcar, dan kan een voordierlijk monster niet in de sferen van licht leven?"

„Juist, heel goed, dat wilde ik je duidelijk maken. Aan deze zijde, in ons leven, is alleen plaats voor het hogere diersoort, waarbij de verschillende gevleugelde soorten behooren. Een voordierlijk monster heeft dus dien langen stoffelijken en geestelijken weg afgelegd en ging in een hogere soort over, om, zooals wij, tot God terug te keeren."

„En dit is voor mensch en dier, Alcar?"

„Ja, André."

„Er komt dus een tijd, dat er tevens geen bruinzwarte menschen meer op aarde zijn?"

„Zeer goed, André, ook die menschelijke graden, zooals ik al zeide, zullen en moeten oplossen. Het verheugt mij, dat je dit alles hebt begrepen. Er zullen wel rassen aanwezig zijn, maar de eerste zes graden zullen in den zevenden graad oplossen, omdat de ziel dit beleven moet."

„Er zullen dus, als ik u goed heb begrepen, wanneer het einde der aarde in aantocht is, alleen hogere diersoorten en tevens geestelijke menschen op aarde leven?"

„Ook dat is heel duidelijk, André. Eerst dan, ik zeide het je reeds, is er rust en vrede op aarde en leeft de mensch in een paradijs, wat de bedoeling van God is. Toch zullen er nog millioenen jaren voorbijgaan, voordat dit zoover is. Dat is dan het laatste beeld dat ik je van de aarde kan toonen, dan ondergaat de planeet aarde wat andere planeten reeds beleven en heeft de aarde haar taak volbracht."

„Wat is alles machtig en toch zoo natuurlijk, Alcar."

„Dat is het, André, machtig en natuurlijk. De diepste problemen zijn voor ons op te lossen, omdat wij het stoffelijke en geestelijke organisme kennen. Als dit de mensch kan aanvaarden, ik verzeker je, dan komt er rust en vrede op aarde."

„Mag ik u nog een vraag stellen, Alcar?"

„Ja, André, nog is dit mogelijk."

„Kunt u mij verklaren, Alcar, waarom een duif dat wonderbaarlijke instinct bezit?”

„Luister, André. Een duif bezit den hoogsten stoffelijken en geestelijken graad, dien een diersoort uit het dierenrijk kan behalen. In wezen is dat diertje en zijn al de diersoorten die daartoe behooren, ik heb je dat duidelijk gemaakt, verder en hooger in gevoel dan menig menschelijk wezen op aarde. Het diertje handelt naar innerlijk bezit en die gevoelens bezit de geestelijke mensch die de geestelijke sferen van licht aan deze zijde heeft bereikt. De intuïtie die dit dier bezit en waarnaar het handelt, is de telepathische graad, dien ook wij bezitten.

Het diertje nu, dat op verren afstand van zijn huis wordt los gelaten, stelt zich op zijn eigen bezit in, in dit geval zijn woning en wordt onfeilbaar naar die plaats toe getrokken. Voel je wat ik bedoel, André?”

„Ja, Alcar, nu is mij alles duidelijk.”

„Alles dus gevoel, zooals wij ons eigen hebben moeten maken. Ook het dier is dus in die millioenen jaren zoover gekomen. Wanneer ik mij op aarde met wie ook wil verbinden, dan zal ik dat leven, waar het zich bevindt, ontmoeten. Ook de duif handelt zooals ik, en komt vanzelf op de plaats van bestemming aan. Bij andere diersoorten zijn weer andere organen in den hoogsten graad ontwikkeld en zij hebben dus afstemming tusschen den eersten en zevenden stoffelijken graad. De vele gevleugelde diersoorten die des winters op aarde hun lange reis naar de warme streken aanvaarden, zijn in wezen niet anders. Daarom, André, is het dierenrijk ingewikkelder dan dat van het menschelijke wezen.

Heb je nu alles begrepen?”

„Ja, Alcar.”

„Veel heb je mogen ontvangen en daarvoor kun je onzen Heiligen Vader dankbaar zijn.”

„Zal ik alles bewust weten, Alcar?”

„Ja, André, maar om het je in dagbewustzijn eigen te maken, dat zal je thans moeilijker zijn dan voorheen, doch ik zal je daarbij helpen, zoodat je ook hier doorheen zult komen.”

Spoedig waren zij nu op de plaats aangekomen en trad André zijn woning binnen.

„Het is alles zoo wonderlijk, Alcar.”

„Nu nemen wij afscheid, mijn jongen. Spoedig kom ik je weer halen, dan keeren wij terug naar al die planeten en volgen wij het zieleleven van het begin der schepping af.

Vaarwel, André, God zegene je.”

André knielde voor zijn leider neder en dankte hem voor alles.

Dan daalde hij in zijn stofkleed af en was ook deze reis voorbij.

EINDE EERSTE DEEL

